ALAINA URQUHART

MĂCELARUL DIN MLAȘTINĂ

virtual-project.eu

Alaina Urquhart

MĂCELARUL DIN MLAȘTINĂ

Original: *The Butcher and the Wren* (2022)

Traducere din limba engleză și note de:
DIANA BOTESCU

virtual-project.eu

2023

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Jeremy aude țipetele prin gurile de Ventilație. Aude, dar nu reacționează. Rutina lui nocturnă este esențială. Sarcinile lui banale, cotidiene îl fac să fie mai autentic. Simpla acțiune de a deschide robinetul vechi al chiuvetei sprijinite pe dulăpiorul de toaletă din baia sa ordonată îi dă sentimentul de stabilitate și echilibru. Serile se încheie de obicei în fața acestei oglinzi. Tocmai a ieșit de la duș și, ca de obicei, urmează să se bărbierească. Îi place să se bage în pat, cu corpul și mintea curate. Își face timp pentru a se asigura că aceste pregătiri au loc în fiecare seară, indiferent de perturbările exterioare.

În seara aceasta, un țipăt deosebit de puternic îl scoate din rutina sa. Se holbează în oglindă, simțind cum furia îi acaparează simțurile. O simte crescând ca pe un mucegai care dă buzna. Nu poate gândi din cauza țipetelor aproape ritmice care se aud acum din beci.

Urăște zgomotele puternice de când se știe. Când era copil, simțea cum împrejurimile se închid în jurul lui ca o menghină ori de câte ori se afla într-un loc aglomerat și zgomotos. Acum, singurele zgomote pe care mai vrea să le audă sunt cele specifice mlaștinii. Simfonia vietăților ei îl liniștește asemenea unei pături călduroase. Natura îți oferă întotdeauna cea mai bună coloană sonoră.

Încearcă să ignore țipetele. Această rutină este sacră. Oftează, aranjându-și o șuviță de păr blond care i-a căzut ușor pe frunte și pornește radioul de lângă chiuvetă. Singurul moment în care își mai găsește alinarea în sunet este atunci când ascultă muzică. În timp ce se pregătește să se ușureze, în difuzoare răsună piesa „Hotline Bling” a lui Drake, iar el o oprește imediat. Uneori are impresia că s-a născut în generația greșită.

Își spală încet sângele și murdăria de pe mâini, încercând să nu bage în seamă gemetele înăbușite, agonizante, care scapă prin gurile de aerisire ale sistemului de încălzire. Își privește cu atenție fața în oglindă. Cu fiecare an care trece, are impresia că pometii i s-au ridicat ușor și au devenit mai

proeminenți. Este o consecință ciudat de satisfăcătoare a îmbătrânirii și se simte binecuvântat pentru asta. O mulțime de oameni stabili emoțional admiră un chip bine sculptat. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu înțeleg cât de primitiv de sinistră este această fixație anume. Majoritatea nu își îngăduie să vadă latura sălbatică a unui psihic care a fost creat cu milioane de ani în urmă din nevoia adesea brutală a strămoșilor lor de a supraviețui. Acestea sunt trăsăturile pe care evoluția le-a considerat utile. Oamenii sunt pur și simplu prea proști pentru a înțelege că propriile lor predilecții denotă un fond genetic puternic înrădăcinat în brutalitate.

El nu arată neapărat ca o persoană cu apucături depravate. Pare inofensiv și, uneori, ar putea părea de-a dreptul bun. De aceea totul funcționează. Există o plantă numită *Amorphophallus titanum* care este denumită în mod colocvial „floarea-cadavru”. Este mare, frumoasă și fără niciun mecanism exterior care să sugereze că este periculoasă. Cu toate acestea, atunci când înflorește, o dată la aproximativ zece ani, eliberează un miros asemănător celui al cărnii în putrefacție. Totuși, supraviețuiește. Se dezvoltă. Iar el nu este atât de diferit de floarea-cadavru. Oamenii se înghesuie să vadă această plantă neobișnuită, iar ea și-a câștigat admirația în ciuda caracteristicilor sale ciudate.

Mâine este joi. Joia este vinerea lui, dar detestă cu adevărat când oamenii spun lucruri de genul acesta. Totuși, se bucură de luxul de a-și lua vinerea liber de la serviciu de când a început al doilea an la Facultatea de Medicină a Universității Tulane. Chiar dacă mai are de parcurs câteva cursuri, pentru el, vinerea este începutul weekendului. În weekenduri lucrează cel mai mult. Este deosebit de entuziasmat pentru că are planuri reale pentru invitații săi din weekendul care urmează. Bineînțeles, îndeplinirea acestor planuri la potențialul lor maxim depinde de abilitatea sa de a mai adăuga încă un invitat în grup.

Într-adevăr, Emily avea să li se alăture. Au trecut săptămâni de analiză de când și-au început parteneriatul în laboratorul de biologie, iar acum, este sigur că ea ar reprezenta provocarea după care tânjește. Emily face jogging de câteva ori pe săptămână și nu pare să-și îndoape corpul cu mizerii, așa că probabil că este rezistentă. Locuiește cu două colege de cameră în Ponchatoula, unde au închiriat împreună o casă mare și veche în afara campusului. În afară de dorința de a dezvălui noului ei partener de laborator prea multe lucruri despre ea, este competentă, autonomă și inteligentă,

însușiri care, toate, îi vor fi de folos în timpul jocului său. Fetele din anturajul ei și-ar putea aduce și ele propria contribuție, dar își imaginează că, după ședereа prelungită în casa lui, nu vor fi în stare să participe la toate activitățile de weekend pe care le-a planificat.

Ceilalți doi oaspeți ai săi au avut de îndurat niscaiva neplăceri de când au sosit sâmbăta trecută, seara. I-a abordat în barul Buchanan și a reușit să intre în vorbă cu ei fără nicio pregătire prealabilă. De obicei, avea nevoie de timp pentru a-și cunoaște potențialii oaspeți, așa cum s-a întâmplat și cu Emily, dar aceștia doi i-au căzut în plasă imediat. A fost ca și cum universul i-ar fi cerut să-i ducă gunoiul. Bineînțeles, el a acceptat imediat.

Katie și Matt sunt dureros de anoști. Le lipsește orice simț al gândirii originale și au fost mult prea dornici să urmeze acasă un om cu o structură osoasă bună doar în schimbul simplei promisiuni că vor primi droguri. Katie și Matt știu acum că au făcut o alegere proastă. Din nou, aude un geamăt de durere strecurându-se prin gura de ventilație și se surprinde pe sine pierzându-și răbdarea.

Renunță la ritualul de dinaintea somnului și se grăbește să coboare treptele până în beci, unde se află oaspeții săi. Aude imediat cum gemetele joase ale lui Katie se transformă în țipete înfricoșătoare, iar silueta ei mignonă se trage în spate când se apropie de ea.

— Trebuie să fii conștientă de faptul că stai în casa altcuiva, spune el, privind-o drept în ochii căprui și mâloși.

Este iremediabil de ștearsă. Părul castaniu, fără viață, i se lipește de gâtul plin de sânge coagulat care acționează ca un lipici. Întreaga ei estetică te duce cu gândul la o persoană care trăiește într-un parc de rulote, deși a încercat cu disperare să ascundă asta. Dinții ei ca de șoricel ar putea fi considerați fermecători dacă nu ar fi o tembelă inimaginabilă. Când a abordat-o în bar, ea îl amuza pe Matt spunându-i o glumă despre zilele în care era majoretă în liceu – o poveste patetică ce pare neverosimilă având în vedere forma în care se află acum. Îi aranjează legăturile care o țin pe scaun și verifică dacă punga de perfuzie îi hidratează corect organismul. Tubul de perfuzie nu are nicio îndoitură, iar punga este încă aproape plină.

— Matt este respectuos. Fii și tu ca Matt, Katie.

Zâmbește larg și face un gest către corpul tăcut și nemișcat al lui Matt, prăbușit pe scaunul de lângă ea. Amândoi știu că a leșinat, probabil din cauza șocului, în timpul vizitei anterioare a lui Jeremy în subsol. Katie

începe să plângă zgomotos, iar el își dă ochii peste cap. Îi pune la încercare bunăvoința, iar disperarea ei începe să-l dezguste tot mai mult. Stă tăcut în întuneric lângă ea, apăsând butonul „play” al boxei portabile dintre cele două scaune. În încăpere răsună „A Girl Like You” a lui Edwyn Collins. Rânjește în sinea lui. În sfârșit, un sunet decent.

— Ah, așa mai merge.

Se leagănă pe muzică și îi oferă lui Katie ocazia să se adune. Până la sfârșitul primului refren, ea începe să se tânguie. Fără nicio ezitare, el înșfacă cleștele din spatele scaunului ei și, cu o mișcare rapidă, îi smulge unghia de un roz dezagreabil de la degetul mare al mâinii stângi. În timp ce Katie urlă de durere, o apucă de cap și își apropie fața de a ei, atingându-i-o.

— Dacă mai aud un sunet, încep să-ți scot dinții. Ai înțeles? o amenință.

Ea nu reușește decât să dea ușor din cap, iar el aruncă cleștele într-un colț. Îi face cu ochiul și urcă scările.

Pe când era copil, nu a avut parte de prea multă milă. De fapt, nu a prea avut parte de multe lucruri. Tatăl său era un om dur, dar corect, și aștepta un anumit nivel de supunere în casa lui, atât din partea soției sale, cât și din partea fiului său. Dacă Jeremy îl prindea într-un moment potrivit, învăța abilități și lecții importante și de durată prin instruirea atentă pe care o primea de la tatăl său. În calitate de mecanic de aviație în oraș, tatăl lui Jeremy întreținea diverse piese de echipament aerospațial. Deși nu necesita o educație formală, Jeremy era întotdeauna mândru că tatăl său lucra cu avioane și era dornic să arunce o privire asupra uneia dintre cele mai importante invenții ale omenirii. Dar, dacă îl prindea într-un moment nepotrivit, era tratat cu o batjocură plină de cruzime.

În ciuda stărilor schimbătoare ale tatălui său, Jeremy aștepta cu nerăbdare sosirea lui acasă de la serviciu în fiecare zi. Nu făceau prea multe lucruri împreună, dar asta aprecia. După ce își petrecea toată ziua cu mama, savura liniștea confortabilă care plutea între el și tatăl său în timp ce se uitau la ceva la televizor înainte de culcare. În cele mai multe zile, era tratat cu o doză mare de neglijență presărată cu câteva momente de atenție exagerată din partea mamei, de parcă nu era capabilă să-și ajusteze doza de afecțiune. Întotdeauna era ori prea multă, ori prea puțină.

Fiind un răgaz constant de la capriciile imprevizibile ale părinților săi, cărțile au fost permanent în centrul atenției lui Jeremy. La vârsta de șapte

ani, încă nu fusese înscris la școală. Oricât de neglijentă ar fi fost, la fiecare câteva zile, mama îl ducea la o bibliotecă de pe bulevardul St. Charles. Mergeau întotdeauna în zilele lucrătoare, în timp ce tatăl său era la serviciu. Jeremy nu își dădea seama pe atunci că mama lui își târa singurul copil la bibliotecă pentru a putea avea o aventură cu unul dintre bibliotecari, dar a asimilat lecțiile de înșelătorie pe care i le ofereau aceste excursii. A învățat de timpuriu să nu-i spună niciodată tatălui său că mama îl lăsa singur să hoinărească printre rafturi, în timp ce ea se retrăgea într-o cameră din spate cu domnul Carraway. Ba chiar și mai important, s-a învățat să fure.

Aducea acasă cărți ascunse în haină sau în rucsac, fără să-și facă vreodată griji că mama îl va verifica. Acum, Jeremy este destul de sigur că angajații pur și simplu se făceau că nu văd ce se întâmpla din milă, dar la vremea aceea, avea sentimentul că reușește să comită săptămânal câte un jaf.

Din când în când, domnișoara Knox, una dintre bibliotecare, încerca să discute cu el. Într-o zi, îndrăznind să îl întrebe direct dacă totul este în regulă acasă, vocea îi tremurase de îngrijorare. Nu-i răspunsese, în schimb, îi ceruse o carte despre lobotomii. Nu cu mult timp în urmă, devenise fascinat de această procedură medicală arhaică și de cel mai înfocat practicant al ei, doctorul Walter Freeman. În weekend, tatăl său vizionase o reluare a unui episod din serialul *Frontline,* intitulat „Minți sparte”. Era o perspectivă brutală asupra sistemului de sănătate mintală și evidenția o metodă de efectuare a lobotomiei la pacienții diagnosticați cu o serie de afecțiuni, în special cu schizofrenie, prin întreruperea presupusului circuit sau a rețelei de circuite despre care se credea că ar fi responsabilă pentru comportamentul neobișnuit al pacientului.

Lobotomia prefrontală pe care o realiza doctorul Freeman îl fascina cel mai mult. Sintagma „lobotomie cu spărgătorul de gheață” era un apelativ excepțional de provocator. Evoca imaginea unui chirurg îmbrăcat într-un halat imaculat, chinuit de dorința de a explora mintea bolnavă. Mai târziu, în 1992, când a auzit termenul folosit cu nepăsare la știri de unul sau de altul pentru a descrie o metodă pe care ucigașul în serie Jeffrey Dahmer o folosea pentru a-și supune victimele, a fost dezgustat. Dahmer era atât de neghiob, încât credea că își poate face singur niște zombi, injectând produse de curățenie și acizi în creierul victimelor sale. Era de-a dreptul imbecil. A numi ceea ce făcea el „lobotomie” era ca și cum ai numi ceea ce

făcea Ted Bundy o „ieșire la întâlnire”. Jeremy îl auzea efectiv pe doctorul Freeman răsucindu-se în mormânt.

Jeremy era un copil avid de cunoaștere și, fiind în mod cronic insuficient stimulat, își hrănea apetența făcând experimente. Sfatul tatălui său i-a răsunat în minte ani de-a rândul: „Vrei să înveți despre un lucru, fiule? Trebuie să-l deschizi”.

CAPITOLUL 2

Aerul din Louisiana pare impenetrabil, chiar și la această oră matinală. Când coboară din mașină în întunericul mohorât al nopții, dr. Wren Muller, medic legist, încă mai clipește des, încercând să-și alunge somnul. Se uită la ceas și se strâmbă, gândindu-se cât de grozav ar fi dacă infractorii și-ar putea muta treburile nefaste un pic mai târziu de ora 02.00 măcar preț de câteva luni.

Pășește pe solul acoperit de vegetație groasă și îmbibată de umezeală, recăpătându-și echilibrul pe rădăcinile expuse ale unui chiparos din apropiere care și-a pierdut aproape toate frunzele. Crăpăturile de pe trunchiul copacului par că ar putea să o înghită, precum niște mâini crăpate ale unei creaturi străvechi și folclorice din mlaștină. Se oprește, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu lumina artificială care bate din față. Lanternele celor trei ofițeri de poliție se îndreaptă în jos spre ceva de pe malul apei. Fasciculele lor de lumină străbat întunericul, făcând astfel ca tot ce se află în jurul lor să se cufunde într-un strat și mai gros de întuneric. Contrastul este bine-venit, căci face ca locul crimei să iasă mai bine în evidență.

Trupul pe jumătate dezbrăcat al femeii moarte este camuflat de o masă substanțială de iarbă înaltă care se află pe malul apei. Are capul și umerii complet scufundați în apa neagră și tulbure. Restul corpului zace cu fața în sus, ghemuit în iarbă. Femeia este înaltă și are o greutate medie. Wren aruncă o privire peste umăr și îi vede pe cei doi adjuncți ai ei care o urmează cărând o targă. Chiar dacă sunt toți trei aici, știe că tot va fi dificil să o scoată din această mlaștină prevestitoare de rele.

Cu doar două săptămâni în urmă, anchetatorii au recuperat din spatele barului Twelve Mile Limit cadavrul în descompunere al unei alte tinere. A

fost găsită cu fața în jos într-o baltă și îmbibată cu apă de mlaștină urât mirositoare. Similitudinile nu îi scapă lui Wren în timp ce cercetează zona și, deși în minte i se declanșează imediat semnalul de alarmă, încearcă să-și tempereze impulsul. Întotdeauna examinează cadavrele fără prejudecăți sau așteptări. Dar chiar și în timp ce se concentrează asupra acestei necunoscute, al cărui caz pare unic, își propune să verifice dacă există obiecte ascunse lăsate în urmă de criminal. Când a fost găsită cealaltă victimă, cu două săptămâni în urmă, au descoperit mai multe pagini mototolite dintr-o carte care îi fuseseră îndesate adânc pe gât. Erau îmbibate cu apă și în mare parte ilizibile, dar o pagină cu cuvintele *Capitolul* 7 abia vizibile rămăsese în mare parte intactă.

Se apropie cu grijă să observe cazul prezent. Necunoscutei îi lipsește cămașa, poartă doar o pereche de blugi murdari cu tăieturi și un sutien albastru. Are o tăietură mare orizontală pe abdomen. Aproape că a fost eviscerată de un obiect rudimentar. Wren nu se poate abține să se gândească la cât de asurzitor trebuie să fi fost zgomotul făcut de cicade aici. În orice caz, acum este asurzitor, în timp ce echipa obosită încearcă să reconstituie ultimele momente ale acestei femei. Oare s-o fi gândit ucigașul necunoscutei la ultima suflare pe care i-a furat-o, în timp ce îi târa cadavrul fără viață să putrezească aici? Pe Wren o fascinau gândurile depravaților. Dar ultimele gânduri ale morților o fascinau și mai mult.

Se uită înapoi la locul faptei și observă o brățară împletită în jurul încheieturii stângi a necunoscutei. Probabil cândva a fost alb pur, dar acum a căpătat culoarea unui obiect uzat bine și folosit intens. Se gândește la femeia care a cumpărat acest accesoriu inofensiv. O vede luându-l în mâini și întorcându-l pe toate părțile înainte de a se decide să-l cumpere. O achiziție impulsivă de la cine știe ce chioșc, acum imortalizată în moarte.

Acum se află mai aproape de cadavru. Colegii o ajută să îl tragă pe malul înclinat, scoțându-i încet capul din apă pentru a-l vedea mai bine. Lividitatea s-a instalat vizibil pe fața necunoscutei. Sângele închegat care a încetat să mai curgă atunci când inima ei s-a oprit din bătut s-a lăsat atras de gravitație și i s-a scurs pe față, formând pete care îi pătează cu brutalitate obrajii și fruntea. Este dificil de observat prea bine la lumina slabă a lanternelor, dar Wren crede că lividitatea este de un roz intens, ceea ce sugerează că victima și-a dat ultima suflare în urmă cu aproximativ zece ore. *Livor mortis* începe, de obicei, abia la aproximativ o jumătate de oră

după moarte, dar nu este vizibilă cu certitudine decât după două sau trei ore. După aproximativ șase ore, *livor mortis* se închide la culoare, căpătând o nuanță de roz-închis observabilă cu ochiul liber. La douăsprezece ore după moarte, lividitatea se instalează și se fixează la cel mai înalt nivel.

Când ochii îi coboară spre fața necunoscutei, încremenită într-o expresie de groază permanentă, observă vânătăile grave de pe gâtul acesteia. Există indicii foarte clare de strangulare. Wren își notează existența acestor răni ca să își amintească să le examineze mai bine odată ce se va întoarce la morgă și, după ce își pune niște mănuși de latex mov, își trece un deget peste crestăturile adânci din carnea de pe gâtul victimei.

Pipăie exteriorul buzunarelor necunoscutei, încercând să descopere orice obiect voluminos sau ascuțit. Este incredibil de câte ori a fost recunoscătoare pentru acest pas suplimentar, când simțise o seringă din exterior și evitase un drum la clinică. Nesimțind nimic potențial periculos, își bagă mâna în buzunarele femeii, dar nu găsește nimic – niciun act de identitate la purtător.

— S-a găsit ceva în jurul ei? Vreun portofel? întreabă Wren, deși știe deja răspunsul.

Își ridică privirea spre cei trei polițiști, care își îndreaptă lanternele spre ea în semn că au auzit întrebarea. Toți trei clatină din cap.

Tânărul din dreapta își mișcă într-o doară lanterna spre zona din jurul cadavrului.

— Ceea ce vedeți dumneavoastră, vedem și noi. Nu se vede niciun portofel, niciun act de identitate și nicio armă.

Deși Wren nu apreciază atitudinea, dă din cap și manevrează membrele necunoscutei, dezvăluind un tatuaj vechi și decolorat pe partea din spate a bicepsului. Arată ca niște mâini împreunate într-o rugăciune, ținând un rozariu încâlcit printre degete.

— Dă-mi aparatul de fotografiat, spune Wren, întinzând mâna fără să-și întoarcă privirea de la tatuaj.

Unul dintre adjuncții ei, angajat de puțin timp, se grăbește să scoată aparatul din geantă și îl mânuiește cu stângăcie înainte de a i-l pune în mâna întinsă. Wren face câteva fotografii ale tatuajului, apoi verifică dacă mai există și altele.

— Vom face fotografii mai bune în sala de autopsie, dar este întotdeauna o idee bună să îți acoperi spatele și să faci fotografii suplimentare la fața

locului. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla în timpul transportului. Neavând niciun act de identitate, vom avea nevoie de toate datele de identificare pe care le putem obține, altfel va sta la morgă luni întregi, explică ea, înapoindu-i aparatul de fotografiat adjunctului ei și trosnindu-și degetele.

Știe că este un obicei îngrozitor, dar este al ei.

— În regulă, continuă ea, ce putem folosi pentru a stabili ora decesului?

Wren își ridică privirea spre cei doi tineri învățăcei ai ei, iar aceștia pălesc imediat.

Primul se poticnește încercând să transmită ceea ce evident știe.

— Hm, ei bine, există lividitate…

Se apleacă și face un gest spre fața roșie a victimei.

Wren zâmbește și dă din cap.

— Da, vedem asta. Ce zici de o metodă mai puțin evidentă?

Știe că este inteligent. Nu este încă foarte rapid, dar știe ce trebuie făcut. Viteza va veni cu timpul. În curând, nici nu va mai sta pe gânduri înainte de a acționa la locul unei crime sau la birou.

Tânărul își trece o mână prin părul brunet într-un mod ușor neliniștit și își încearcă norocul:

— Temperatura rectală?

Wren arată cu degetul spre el de parcă ar ține un pistol, dar apoi clatină din cap, cu o grimasă.

— Ai instincte bune. Dacă am fi într-un mediu cu temperatură controlată, ar fi un răspuns excelent. Din nefericire, nu putem fi siguri și nici măcar nu ne putem dori ca temperatura să fi rămas constant la valoarea de 27,5°C cât timp trupul femeii a zăcut aici.

Face un gest către targă și le spune:

— Deschideți sacul ca să o putem lua de aici.

În timp ce adjuncții ei desfac sacul alb pentru cadavre, Wren continuă:

— Ai avut dreptate în legătură cu lividitatea. S-a fixat la nivelul cel mai înalt, ceea ce înseamnă că am atins probabil intervalul de 12 ore. Apucați-o fiecare de câte un braț.

Ambii adjuncți pășesc în față, iar Wren dă din cap pentru a-i permite fiecăruia dintre ei să apuce câte unul din brațele victimei.

— Încercați să le manevrați, spune ea, în timp ce îi privește cum se străduiesc să miște brațele, chiar și numai puțin, într-o parte sau alta.

— Uau, este rigid, remarcă ucenicul lui Wren.

Wren își trage mănușile mai sus, peste încheietura mâinii.

— Exact. Rigiditatea este complet instalată. Încă nu a cedat. Ce înseamnă asta?

Ofițerii de poliție aflați la fața locului sunt în mod clar iritați. Oftează adânc și privesc dramatic spre cer, ca și cum ar mai avea și altceva de făcut în miez de noapte. Nerăbdarea afișată de ei o lasă rece pe Wren. Dacă tot trebuie să fie trează și să stea într-o mlaștină alături de o femeie moartă la ora 03.00, măcar să-i învețe ceva și pe începători.

Adjunctul aflat cel mai aproape de ea se ridică, netezindu-și pantalonii cu mâna:

— Ei bine, se potrivește cu intervalul de timp de 12 ore. Ar putea fi chiar mai mult de atât, peste 30 de ore la acest tip de rigiditate.

„Bravo”, își spune Wren în sinea ei.

Încrederea tot mai mare a tânărului este promițătoare. La numărul mare de cazuri pe care le are, Wren are nevoie de orice ajutor competent pe care îl poate găsi.

— Bingo. Și ia uite ce avem aici, spune ea și arată cu degetul spre puzderia de muște negre pe care toți se chinuie să și le alunge din față. Știu că există o mare varietate de insecte pe aici, dar chestia asta micuță este o muscă de carne. Ele ajung primele la un cadavru și depun ouă care eclozează în larve. Încă nu avem larve, dar s-ar putea să fi depus deja ouă. Toate astea ne plasează încă în intervalul estimat. Este posibil chiar ca ucigașul să fi făcut asta în toiul zilei. Oricine a făcut asta este un ticălos nerușinat.

Tinerii legiști se prefac că sunt captivați de subiect, dar felul în care amândoi se leagănă de pe un picior pe celălalt pentru a se menține treji îi dă de înțeles lui Wren că publicul ei și-a pierdut interesul. Înainte ca ei să plece de la fața locului, un tânăr ofițer de poliție îi strigă de la lizieră.

Ține în mână o lanternă și o îndreaptă în jos, exclamând:

— Hei! Sunt niște haine aici!

Wren nu-și poate stăpâni râsul care îi scapă de pe buze, în timp ce remarcă răutăcios:

— Și când te gândești că erai gata să părăsești locul crimei.

Ofițerul de mai devreme îi aruncă o privire indignată, după care se îndreaptă spre copaci. Wren îl urmează, făcându-le semn tehnicienilor să

rămână pe loc, lângă cadavru. Apropiindu-se de zona luminată de lanternă, observă câteva obiecte nelalocul lor. Acolo, ascunse sub un tufiș, se află un tricou galben murdar.

Împăturit cu grijă, cu o pereche de șlapi negri puși deasupra lui. Se fotografiază totul înainte ca un ofițer să ia fiecare obiect și să îl arunce într-un sac de probe. Tricoul se despăturește și ceva cade pe jos cu o bufnitură surdă.

— Asta este o carte? întreabă Wren, în timp ce se ghemuiește și își aprinde propria lanternă.

În fața ei se află o carte mică, format de buzunar, intitulată *The Ghouls*[1]. La o examinare mai atentă, descoperă că este o antologie de povești de groază. Cineva din spate mai face o fotografie, iar Wren ia cartea de jos și se ridică în picioare. O răsucește în mâini și le-o întinde ofițerilor din fața ei.

— Ați auzit vreodată de cartea aceasta?

Cu toții clatină din cap. Unul dintre ei întinde o mână pe care și-a tras o mănușă pentru a o lua.

— Credeți că este a victimei? întreabă el, deschizând cartea cu gândul în altă parte.

— Cred că vom afla, îi răspunde Wren, privindu-l cum o pune într-un sac de plastic, împreună cu hainele, pentru a fi analizate.

Se întoarce pe călcâie, afundându-se în pământul jilav de sub picioarele ei. Își eliberează piciorul cu un plescăit perceptibil și se întoarce la targă. Îi ajută să o bage pe necunoscută în sac și să o urce pe targa cu roți, luând din nou aminte la lividitatea cadavrului înainte de a-și scoate mănușile. Acum, că lumina este diferită, pare să fie o nuanță chiar și mai strălucitoare de roz. Se întoarce cu grijă la duba Serviciului de Medicină Legală, cu cadavrul și cei doi tehnicieni în urma ei. Deschizând ușile din spate ale dubei, așteaptă cu răbdare cât timp echipajul se chinuie să înainteze pe terenul accidentat și se teme în tăcere de ideea unui alt cadavru neidentificat în morga ei.

— Cine îți duce lipsa în seara asta? întreabă ea încet, în timp ce trupul necunoscutei trece prin fața ei.

Un ofițer de poliție din apropiere chicotește.

— V-a răspuns vreodată vreunul din-ăsta țeapăn? o tachinează el.

Wren îl privește în ochi înainte de a trânti ușa și de a se îndrepta spre portiera de pe partea șoferului.

— Ai fi surprins să afli câte secrete îmi spun morții.

CAPITOLUL 3

Diminețile sunt frumoase. Jeremy tânjește după o ceașcă de cafea tare și se asigură întotdeauna că ia micul-dejun. Restul zilei este adesea haotic și imprevizibil, căci își petrece pauzele de prânz făcând cercetări, așa că nu își poate face întotdeauna timp pentru a lua o masă completă. Își ridică privirea spre micul televizor de pe blatul de bucătărie. Pentru a doua săptămână la rând, la știri se prezintă povestea celor doi deținuți evadați de la Penitenciarul Clinton din Dannemora, New York. Chiar și în Louisiana, oamenii sunt captivați de povestea unui angajat de la închisoare îndrăgostit, care ajută doi criminali condamnați să evadeze ca într-o versiune reală a filmului *Închisoarea îngerilor*.

În timp ce se uită la televizor, Jeremy face o omletă pe care o mănâncă cu cârnați de curcan. S-a gândit să devină vegetarian pentru că este mai sănătos, dar nu reușește să găsească și explicațiile logice pentru asta. Are un respect mai mare față de animale decât față de majoritatea membrilor propriei specii, mai ales datorită capacității lor de a supraviețui imediat ce se nasc. Empatia nu intră în ecuație, motiv pentru care nu simte nevoia să se priveze de o sursă ușoară de proteine. După ce își spală farfuria, se îndreaptă spre subsol pentru a vedea ce fac oaspeții săi.

Katie este vizibil tăcută.

— Probabil că ține la dinții ăia ai ei de șoarece, mormăie el în barbă.

Mâna ei stângă este acoperită de sângele care s-a scurs și s-a uscat pe piciorul scaunului și pe podeaua. Katie stă prăbușită într-o poziție de autoliniștire, ceea ce îl face să simtă o dorință intensă de a o întrerupe. Din păcate, este în întârziere și nu are timp pentru plăceri neesențiale în această dimineață. În schimb, îi face cu ochiul. Văzându-l, Matt face o criză de furie alimentată de testosteron, scuipându-l și înjurându-l, în timp ce încearcă să-și elibereze brațele din lanțurile cu care este legat. Jeremy observă că Matt și-a petrecut noaptea încercând să desprindă scaunul fixat pe podeaua beciului, dar tot ce a reușit să facă a fost să rupă o parte din piciorul acestuia. Scaunele acelea au fost cimentate în fundație cu mult timp

în urmă. Nu se vor mișca din loc. Ca o chestiune de datorie personală, se gândește preț de o clipă care ar fi planul lui Matt în cazul în care ar răsturna în mod miraculos scaunul, dar decide rapid să nu-și piardă timpul. Matt este prea prost și din ce în ce mai slab pentru a avea un plan mai bun decât al lui. Le verifică pungile cu perfuzii și începe să le reumple, în timp ce Matt încearcă să lase impresia că este un tip dur, pe cât se poate în situația dată.

— Jur că o să te rup în bucăți, lașule! urlă el, scuipându-l pe obraz pe Jeremy.

Se gândește că ar putea să-i scoată lui Matt dinții din față cu un clește, dar nu mai are o altă cămașă curată și călcată în care să se schimbe în momentul acesta. În plus, este greu să mai simți altceva în afară de dezgust față de un bărbat care stă în propria-i urină și încă mai folosește cuvinte precum *laș*. În schimb, reacționează apucându-l agresiv pe Matt de față, sărutându-l apăsat direct pe gură și mușcându-l suficient de tare de buza de jos pentru a auzi un pârâit satisfăcător. Uneori se lasă pradă instinctelor hedoniste și rareori regretă că a făcut-o.

— Ai venit aici de bunăvoie. Ține minte asta, mârâie el, în timp ce gura lui Matt se umple de sânge.

Matt scuipă și țipă incoerent, în timp ce Katie scâncește abia perceptibil lângă el. Jeremy zâmbește în timp ce urcă scările, folosind un șervețel pentru a-și șterge sângele lui Matt de pe gură și uitându-se scurt încă o dată în oglinda din hol. Așază la locul lui un fir rebel de păr blond și iese pe ușă.

*

Munca sa de zi cu zi constă în introducerea datelor și emiterea facturilor pentru o companie de depozitare și logistică. Este la fel de anostă și de lipsită de noimă pe cât pare, iar el detestă faptul că trebuie să-și petreacă cea mai mare parte a săptămânii regurgitând numere într-un program de calculator. Astăzi, intră în holul companiei Lovett Logistics, lăsând în urmă atmosfera densă de afară. Vara în Louisiana face ca mersul pe jos printr-o parcare să îți dea senzația că te târăști prin unt cald. Aerul este greu, umed și opresiv. Înăuntru, simte cum corpul lui se luptă să se acomodeze cu aerul rece și închis care suflă din toate direcțiile. Aerul condiționat suprasolicitat, angajații cu figuri imbecile și faptul că știe că va sta închis în acest vas Petri pentru următoarele câteva ore, totul este un coșmar absolut pentru el. Își bagă mâna în geantă și își dă seama că și-a uitat legitimația care îi

permite accesul în clădire, din cauză că aseară Katie i-a distras atenția. Oftând ușor, se apropie de femeia din spatele biroului de la recepție. Este ușor supraponderală, iar brațele ei îi amintesc de pielea de pui unsă cu ulei și crocantă. De obicei, și le etalează îmbrăcând rochii și bluze fără mâneci. Fața rotundă îi este încadrată de un păr blond coafat excesiv care, judecând după rădăcinile închise la culoare, în mod evident, nu este culoarea ei naturală. Nu s-a deranjat niciodată să vadă ce culoare au ochii ei, deoarece cantitatea de machiaj pe care și-o aplică îi provoacă greață. Astăzi, zărește nuanțe de verde, ca și cum o ciupercă și-a stabilit reședința în orbitele ei, străpungându-i pleoapele pentru a-i coloniza și restul feței plinuțe. Ca de obicei, dă cu degetul pe ecranul telefonului, verificând fără îndoială hoardele de păgâni care îi umplu căsuța de mesaje cu propuneri vag agresive de pe cine știe ce aplicație de întâlniri despre care speră că o va ajuta să-și găsească sufletul pereche.

— Pot să te ajut cu ceva, Jeremy? întreabă ea, în timp ce el se apropie.

Tresare când femeia îi pronunță numele, deoarece și-a făcut un scop din a refuza să îl memoreze pe al ei. Afișează un zâmbet prietenos și își sprijină cotul pe biroul din fața ei.

— Vrei, te rog, să fii un înger și să-mi permiți accesul? îi spune el pe un ton fermecător, arătând spre propria-i geantă. Mi-am uitat cartela de acces și abia aștept să intru și să mă pun pe treabă.

Ea râde zgomotos, acoperindu-și gura, ca și cum asta ar face-o să pară o doamnă. El rezistă impulsului de a voma și, în schimb, chicotește la rându-i. Femeia îi zâmbește și apasă cu o unghie acrilică pe butonul care deblochează poarta de acces.

— Îmi rămâi dator, spune, făcându-i cu ochiul.

— Nu-ți datorez nimic, îi răspunde cu răceală, în timp ce părăsește holul.

Probabil că ea va lua comentariul drept o glumă. Oricum, lui nu-i pasă.

CAPITOLUL 4

Wren își fixează viziera de protecție și se uită în tăcere la cadavrul care zace în fața ei pe targa rece de la morgă. Femeia pare să o privească de după una dintre pleoapele lăsate. Chiar și numai colțul de ochi care este vizibil

pare să evoce ororile pe care le-a îndurat.

Hainele îmbibate de apă ale femeii au fost deja fotografiate și îndepărtate. Tehnicienii le examinează acum în căutarea unei fibre, a unui fir de păr sau a oricărui alt indiciu care i-ar putea îndruma spre bestia care a făcut asta. Wren palpează trupul, căutând semnele unor oase rupte, observând în mod special peteșia hemoragică încă vizibilă pe fața ei, chiar dacă descompunerea a început deja să îi răvășească trăsăturile. Soarele din Louisiana este destul de neiertător cu cei vii, dar este deosebit de crud cu cei morți. Wren estimează că această victimă a stat afară, expusă intemperiilor, probabil timp de o zi, după cum reiese din balonarea ușoară și lipsa unei putrefacții semnificative.

Observă vânătăile din jurul gâtului, unde mai multe legături s-au intersectat și au provocat tăieturi adânci în țesutul din jurul laringelui. Nu aceasta a fost cauza morții. În afară de rana de pe abdomen, de care Wren este aproape sigură că a fost lovitura fatală, vânătăile de pe gât indică faptul că sângele victimei circula, ceea ce se întâmplă doar atunci când inima bate. Biata fată a fost strangulată mecanic, fără intenția de a fi ucisă. Strangularea ei brutală a fost doar un lucru pe care ucigașul ei l-a făcut de plăcere înainte de a o lăsa în cele din urmă să moară într-unul dintre cele mai dureroase moduri imaginabile.

Rana de pe abdomen, care se întinde pe toată lungimea acestuia, are margini zimțate și este adâncă. Sângele s-a coagulat în interiorul rănii, ceea ce indică faptul că ucigașul i-a provocat-o în timp ce era încă în viață. Între *rigor mortis,* care încă persistă la nivelul unora dintre mușchii ei, și temperatura ficatului, decesul trebuie să se fi produs undeva în ultimele 35–36 de ore. Din nefericire, lividitatea post-mortem pe care a stabilit-o la locul crimei a durat ceva mai puțin timp. S-ar fi așteptat ca aceste pete să fie de un roșu intens sau albăstrui ori violacee, dar sângele adunat sub pielea necunoscutei este de un roz-deschis.

Discrepanța aceasta o face pe Wren să se încrunte, dar decide să-și continue examinarea. Lividitatea este, de asemenea, utilă pentru a stabili dacă cineva a mutat cadavrul după survenirea decesului, așa cum s-a întâmplat în cazul victimei aflate în acest moment pe masa lui Wren. Sângele, care a încetat să mai curgă după ce abdomenul victimei a fost sfâșiat, s-a strâns pe partea dreaptă a șoldului, pe față și pe mici porțiuni ale brațului drept. Victima a stat întinsă pe partea dreaptă după ce a murit.

Există, de asemenea, semne pe partea inferioară a spatelui și pe umeri, deci, la un moment dat, a fost și pe spate. Având în vedere lividitatea mai intensă de pe partea dreaptă, se poate deduce cu certitudine că a murit în timp ce era întinsă pe partea dreaptă și ulterior a fost întoarsă pe spate. Aceste detalii se potrivesc cap la cap ca un puzzle bine pus la punct, dar nuanța lividității încă îi dă de gândit lui Wren.

Detectivul John Leroux intră în sală, își pune o mască pe față și își trage o mănușă de latex pe mâna dreaptă. Mandibula colțuroasă este încleștată în mod vizibil, iar ochii de un albastru puternic, singurii care sunt vizibili deasupra măștii, par să pună un milion de întrebări.

Wren își ridică pentru scurt timp privirea când detectivul intră în sala de autopsie. După atâția ani de când lucrează împreună, îi poate citi instantaneu expresia. Este suprasolicitat și speră să primească răspunsuri.

— Spune-mi că ai ceva să-mi dai aici, Muller, spune el, în timp ce-și aranjează pantalonii în talie și-și pune mâinile în șolduri.

Wren ezită o clipă înainte de a-și ridica privirea.

— A ținut-o la rece.

CAPITOLUL 5

Luând loc în biroul său despărțit de paravane, Jeremy își pornește ecranul calculatorului și își pune cafeaua și telefonul mobil la îndemână. Preferă să-și înceapă ziua de lucru aruncându-și un ochi pe câteva site-uri de știri și pe rețelele sociale. Astăzi, prima pagină a site-ului *Times-Picayune* îi atrage atenția. „Căutările bărbatului și femeii din Parohia Orleans care au fost dați dispăruți se intensifică, în timp ce prietenii acestora organizează un priveghi”. Cu greu își poate înăbuși râsul. Întotdeauna l-au fascinat priveghiurile.

„La ce folosesc lumânările și fotografiile voastre, în timp ce Katie și Matt suferă în beciul meu?”

Deduce că acești „prieteni” din fotografiile din articol, cu ochii în lacrimi și mină solemnă, sunt mai interesați să se vadă pe ei înșiși în ziar. Toată lumea are un motiv. Din dorința lor de a se lăuda cu pierderea suferită reiese clar că acești oameni se bucură de lumina reflectoarelor pentru a-și

satisface nevoia dezgustătoare de atenție. Parcurge în grabă restul articolului, care detaliază necesitatea imediată de a face identificarea genetică a celor doi nefericiți.

— Înspăimântător ca naiba, nu-i așa? îl întrerupe colegul său Corey, sprijinindu-și cotul pe marginea panoului despărțitor al spațiului de lucru al lui Jeremy, în timp ce își soarbe cafeaua. Ăștia doi vor sfârși la fel ca toți ceilalți. Asemănările sunt prea evidente pentru a le ignora, nu crezi? Odată ce se leapădă de unul, în câteva zile pune mâna pe altul. Ai auzit că ei cred că au găsit-o pe cealaltă fată care a dispărut?

Corey dă din cap și mai ia o înghițitură de cafea. Se referă la ceilalți și în parte are dreptate. Jeremy face asta de ceva vreme, totalizând un număr de șase victime în acest moment. De obicei, proceda exact cum presupunea Corey. Odată ce se sătura de una, pleca în căutarea alteia. Aceasta a fost singura dată când a suprapus victimele. Katie și Matt au ajuns la el acasă pe când Meghan era încă parțial în viață. Nu acesta era planul și era riscant, dar, uneori, improvizația este necesară atunci când apar persoanele potrivite.

Meghan era o creatură tristă și disperată pe care Jeremy o convinsese să plece cu el dintr-un bar în joia precedentă. Era zgomotoasă, gălăgioasă și arogantă și îl iritase din clipa în care deschisese gura. La un moment dat, strigase la el din subsol, numindu-l „băiatul lui mami” și stârnindu-i o furie care știa că-i va întuneca gândirea atentă și rațională. Dacă ar fi cedat furiei, ar fi putut comite o greșeală crucială. Avea resentimente profunde față de Meghan, deoarece aproape că îl făcuse să-și piardă stăpânirea de sine și, odată cu ea, și libertatea.

Și-a petrecut câteva zile încercând să o răpună. I-a urmărit starea psihologică, în timp ce ea se întreba ce zi, ce oră și ce minut vor fi ultimele pentru ea. Și, după câteva zile de joacă, a coborât în pivniță fără să scoată o vorbă. Lipsa lui neașteptată de interacțiune ar fi trebuit să fie un semn de rău augur, însă tot a luat-o prin surprindere atunci când i-a înfipt un cuțit direct în stomac. I-a spintecat abdomenul cu o mare forță și a privit-o zvârcolindu-se de durere pe podeaua de beton a beciului. A ales acest sfârșit în mod deliberat. Rănile la stomac sunt cu adevărat chinuitoare. Bila și acidul se varsă în rană, otrăvind încet victima cu propriile-i fluide corporale.

Asta s-a întâmplat duminică seara, la o zi după sosirea lui Katie și Matt.

Cadavrul lui Meghan fusese găsit în această dimineață. A auzit ceva despre asta la radio, dar încă nu s-au făcut publice niciun fel de detalii. Nu este agitat. Întotdeauna are mare grijă să nu lase urme nicăieri pe cadavru. Doar pentru a fi sigur, aruncase chiar și bucățile de gută și de cablu electric pe care le folosise pentru a o strangula pe Meghan într-unul dintre micile lor jocuri.

Deși Jeremy nu-și propusese inițial să aibă un anumit *modus operandi,* de obicei aborda persoane cu vârste cuprinse între 20 și 30 de ani în fața barurilor și cluburilor de noapte. Dar își schimba întotdeauna metoda de a le ucide, lăsându-se ghidat de curiozitatea de moment, indiferent care era aceea. Și, bineînțeles, mai era și apa mlaștinii. După ce a apărut a patra victimă, presa i-a dat un nume datorită înclinației sale de a abandona cadavrele în apa murdară a mlaștinii și la vedere. L-au numit Măcelarul din Mlaștină, ceea ce la început nu l-a deranjat, dar acum i se pare plictisitor. În ultima vreme, s-a plictisit de această rutină. Mai mult, dacă devine previzibil, riscă să fie prins. Este gata să le servească un nou fel de mâncare.

Jeremy își revine din reverie și se rotește pe scaun pentru a-l privi pe Corey.

— Crezi? întreabă Jeremy.

Corey chicotește, întinzând mâna pentru a face un gest spre partea din articol care detaliază durata actuală a dispariției lui Katie și Matt.

— O, da. Proștii ăștia doi lipsesc de aproape o săptămână. Sunt terminați. Lasă-i la înmuiat în nămolul mlaștinii și spune lucrurilor pe nume.

Jeremy nu se poate abține să rânjească la candoarea lui Corey. E reconfortant să-l auzi exprimând la fel de mult dispreț pentru invitații lui Jeremy pe cât Jeremy însuși simte față de ei.

— S-ar putea să ai dreptate, omule. Și, hei, măcar dacă apar, asta va pune capăt tuturor acelor lumânări și rugăciuni. Nu le mai suport prea mult pe târfele astea care caută să-și facă reclamă, disperate după atenția unei echipe de filmare, spune Jeremy, testând limitele apatiei lui Corey.

Lui Corey îi scapă un râset în timp ce se apleacă ușor în față și dă din cap.

— Așa e, omule! exclamă el. Îți zic, vor fi hrană pentru viermi până în weekend.

Aproape că are perfectă dreptate, ceea ce îl dezamăgește puțin pe

Jeremy.

— Oricum, văd că se uită urât la mine, așa că ar fi bine să mă duc apuc de lucru, spune Corey, dându-și ochii peste cap.

Jeremy observă că managerul lor se uită la ei, bucurându-se de puțina putere pe care o deține asupra regatului său de birouri despărțite de paravane. Corey lovește ușor paravanul despărțitor cu pumnul, adăugând:

— Era să uit, m-au băgat în program sâmbătă seara la Tap. Treci pe acolo dacă ești liber. Am nevoie de un public cât mai numeros.

Jeremy dă din cap.

— Da, omule, voi încerca să trec pe acolo. Baftă!

Cu asta, Corey se grăbește spre propriul birou, iar Jeremy se apucă de treabă.

CAPITOLUL 6

Wren este frustrată. Cadavrele neidentificate din morga ei o irită la nesfârșit. În cea mai mare parte, acest lucru se datorează propriei nevoi nevrotice de a duce la bun sfârșit orice începe și de a bifa unul câte unul lucrurile care figurează pe listele ei cu chestii de făcut. Nu-i place să lase treburi neterminate, în special când i se reamintește de ele de fiecare dată când deschide ușa congelatorului. Și, dincolo de chestiunile administrative care o enervează, aceste femei necunoscute aduc cu ele o tristețe grea. Le vede noaptea când închide ochii. Le aude cerându-i să le dea un nume, să le ofere epiloguri pentru poveștile lor. Nu poate scăpa de groaza pe care i-o provoacă faptul că știe că persoana iubită a cuiva zace nerevendicată într-un sac rece pentru cadavre. Singurătatea celor necunoscuți o bântuie. Nimic nu este mai rău decât să fii uitat. Și-a propus să nu-și lase niciodată victimele necunoscute să rămână așa prea mult timp.

Leroux își trece mâna înmănușată de-a lungul lividității roz de pe brațul drept al necunoscutei și ridică privirea spre Wren.

— Așadar, încearcă să-și bată joc de estimările tale privind ora decesului, afirmă el în loc să întrebe.

Wren nu-și ia privirea de la femeie.

— Încearcă… reușește, răspunde ea, clătinând din cap cu gândul în altă parte înainte de a se întoarce și a monta o lamă nouă pe mânerul bisturiului.

— Este un lucru atât de ciudat de specific, știi? Câți dintre criminalii ăia idioți știu măcar că se poate face asta?

Wren nu răspunde și, în schimb, face o tăietură pentru a începe eviscerarea. Clatină din cap cu furie. Leroux chicotește, făcând un pas înapoi și rearanjându-și masca de pe față.

— Pun pariu că nu a făcut asta decât ca să-l scoată din sărite pe medicul legist al comitatului, glumește el și își înclină capul într-o parte. Îi atribui o grămadă de merite tipului ăstuia. Din experiența mea, tipii ca el sunt doar niște idioți în blană de lup.

Wren se oprește din tăiat și îi aruncă o privire enervată.

— Nu am spus niciodată că a fost singura lui intenție. Doar că nu-mi place ca abilitățile mele să fie testate de un nemernic laș care se crede Hannibal Lecter sau ceva de genul acesta.

Scoate un instrument asemănător cu o foarfecă de tuns gardul viu și începe să o folosească pentru a rupe fiecare coastă de jos până la claviculă. Forța și sunetul coastelor care se rup constituie catharsisul perfect ori de câte ori este frustrată. Osul dens al claviculei necesită ceva mai mult efort pentru a-l sparge, o muncă pe care o savurează în acest moment.

— Ei bine, atunci, vei detesta următoarea informație.

Leroux face un pas în lateral, făcându-i loc să ajungă în partea stângă a cutiei toracice.

Wren geme fără să se oprească din lucru.

— Spune-mi, șuieră printre sunetele ascuțite de oase care pocnesc.

Leroux respinge apelul de pe telefonul mobil și se sprijină pe masa de autopsie:

— Suntem destul de siguri că avem de-a face cu un criminal în serie.

— Nu?! se preface ea că nu-i vine să creadă.

El rămâne tăcut, dar îi răspunde cu o privire împietrită.

— Aș fi putut să-ți spun și eu asta, John. Când îmi primesc insigna de detectiv? îi răspunde Wren și își dă ochii peste cap, lăsând să-i scape un zâmbet.

Detectivul închide ochii cu exasperare.

— În regulă, ei bine, nu ăsta este adevăratul motiv de îngrijorare, Muller.

Trece de partea cealaltă a mesei și se apleacă, sprijinindu-se în mâini.

— Acest potențial criminal în serie lasă indicii cu privire la următoarele locuri unde va abandona cadavrele. Credem că avem o pistă pentru un alt

loc, dar încă nu am reușit să o descifrăm.

— Va trebui să-mi spui mai multe, amice.

Wren se întoarce cu fața la el și își înclină capul într-o parte.

— Stai jos, Muller. Nu suntem încă sută la sută siguri. S-ar putea să încerce să ne indice locul unde va arunca următoarea victimă prin intermediul gunoaielor pe care le-a lăsat pe cadavre. Victima găsită în spatele barului Twelve Mile Limit? Sunt sigur că-ți amintești hârtia care îi fusese îndesată pe gât!

Wren se oprește din ceea ce face și dă din cap, îndemnându-l să continue. Au fost găsite două cadavre recente cu obiecte ciudate la locul faptei. Nu se poate abține să se strâmbe la ideea unui ucigaș care încearcă să fie teatral. Nu este destulă dramă în a lua o viață? Oare tipii ăștia sunt atât de dornici de validare, încât trebuie să-și împacheteze măcelul să arate ca o jucărie cu resort dintr-o cutie cu surprize? Întotdeauna este vorba despre control. Acest tip de monstru simte putere asigurându-se că toată lumea știe că el este cel care deține controlul. Wren știe însă că aceste cărți de vizită indică mai mult nesiguranță decât încredere, ca atunci când cineva spune o glumă, dar apoi petrece o jumătate de oră explicând poanta. Sunt genul de oameni care nu-i lasă pe ceilalți să se prindă singuri de poantă. Este un comportament disperat și trădează disconfortul. Este o mișcare folosită doar de cei mai patetici ucigași cu nume mari, mici demoni obsesiv narcisiști care vor să primească aplauze la scenă deschisă.

Dennis Rader, alias BTK, nu s-a rezumat să urmărească, să brutalizeze și să ucidă niște femei nevinovate în locuințele lor în anii 1970. Era atât de nerăbdător să obțină notorietatea, încât suna el însuși la poliție pentru a o direcționa către locurile crimelor sale. Când s-a săturat să se mai limiteze la a-și relata faptele, a început să scrie scrisori și poezii pentru presă și să lase prin oraș, pentru forțele de ordine, mici diorame ciudate care îi evocau crimele. Setea sa de atenție i-a adus sfârșitul. În graba sa de a ajunge să fie următoarea vedetă, a devenit atât de neglijent, încât chiar a întrebat forțele de ordine, prin intermediul unei scrisori, dacă ar putea urmări traseul unei dischete până la el. Au spus că nu pot, iar el i-a crezut. Se credea atât de puternic și de intangibil, încât era convins că până și poliția avea să se plieze pe aspirațiile sale vodevilești. S-a înșelat.

— Cei de la laborator au reușit să descopere ce era pe ea, cel puțin parțial, continuă Leroux. Era al șaptelea capitol dintr-un roman de doi bani.

Întrebare fulger: în ce mlaștină am descoperit al doilea loc al crimei?

— Mlaștina celor Șapte Surori, spune ea contemplativ. Totuși, nu este o legătură cam slabă? Sunt de acord, e ciudat, dar…

Leroux ridică un deget pentru a o opri înainte ca ea să-și termine gândul.

— Cartea găsită la locul crimei din Mlaștina celor Șapte Surori avea un capitol lipsă, care fusese rupt. Capitolul șapte. Și am reușit să confirmăm faptul că este din aceeași carte.

Pare mulțumit de el însuși, înainte de a face un gest către ceea ce obișnuia să fie o ființă umană vie.

— Și asta nu este tot, continuă el. În hainele ei era ascunsă o bucată de hârtie. O cercetăm pentru a găsi orice indiciu despre următorul loc. Mi-am pus toți oamenii să lucreze la asta, dar ți-am făcut și ție o fotocopie. Ne-ar fi de ajutor să mai avem o pereche de ochi care s-o examineze.

Scoate o hârtie din buzunarul de la spate și o desface înainte de a o pune pe blat în fața lui Wren. Ea își scoate mănușa de pe mână și inspectează copia.

— Modelul acesta cu irișii… Wren se apleacă peste masa pe care se află corpul victimei și arată spre modelul care mărginește o parte din bucata de hârtie. Este mat sau avea o strălucire?

— Era puțin lucios. Care este cuvântul acela?

Mijește ochii și ridică un pumn, apoi arată cu un deget.

— Iridescent. Și oarecum în relief.

Wren dă din cap și continuă să studieze fotocopia.

— Ce este celălalt lucru de aici?

El se apleacă ușor în față când Wren înclină hârtia spre linia ochilor lui.

— Ah, este o copie a permisului de cititor care se afla în carte. Din nou, mai mulți ochi care să îl studieze sunt întotdeauna binevenițI.

— Philip Trudeau. Numele ăsta mi se pare atât de familiar, meditează Wren, uitându-se la ultimul nume de familie scris pe permis.

— Ei bine, din păcate, s-a dovedit a fi o fundătură.

Leroux oftează și își flutură mâna.

— Da, nu sunt polițistă de la investigații criminale, dar intuiția mea de civil îmi spune că, atunci când un infractor își notează numele și numărul de telefon la locul crimei, probabil că este prea frumos pentru a fi adevărat.

— Da, da. Am pus mâna pe acest Philip Trudeau. Locuiește în Massachusetts. Tipul n-a mai fost în Louisiana de când era în școala

generală, acum vreo douăzeci și ceva de ani. Iar cartea asta era înregistrată la Biblioteca Publică Lafayette până acum vreo zece zile, explică Leroux.

Își verifică din nou telefonul și oftează.

— Trebuie să răspund, dar te rog să te mai gândești la asta.

Se grăbește să iasă pe ușa morgii. Wren pune fotocopia pe masa din spatele ei și își trage o mănușă curată pe mână. Ridică placa toracică din corpul victimei și privește ceasul de deasupra ușii.

— O să fie o noapte lungă, dragă!

CAPITOLUL 7

Terminându-și programul de lucru ia ora 17.08, Jeremy își adună lucrurile și se îndreaptă spre ușă.

— Sâmbătă! strigă Corey de dincolo de marea de birouri despărțite de paravane.

Jeremy ridică o mână în semn că l-a auzit, dar trece în tăcere pe lângă recepție și intră în parcare. Lasă să-i scape un oftat adânc și simte cum corpul i se eliberează de stres aproape imediat. Viața într-un birou ca acesta este cu adevărat barbară.

În timp ce se așază în mașină, greutatea zilei dogoritoare începe să-l apese. Pornirea sistemului de climatizare nu îi oferă o ușurare imediată. În schimb, este asaltat din toate părțile de un aer cald și viciat. Deschiderea geamului atenuează doar puțin senzația de sufocare, în timp ce își reglează respirația înăbușită ca răspuns la explozia de aer rece care pompează în sfârșit prin orificiile de ventilație, Jeremy nu poate să nu se întrebe dacă nu cumva tot asta simți și atunci când ești strangulat până la moarte; un scurt moment de panică grețoasă și neputincioasă, urmat de un sentiment brusc de ușurare.

Dar Jeremy nu este interesat să ofere alinare. Nu, el se concentrează doar asupra provocării durerii. Mecanismele durerii sunt atât complicate, cât și simple – o dicotomie fundamentală. Din punct de vedere fiziologic, durerea necesită o simfonie perfectă de reacții chimice. Fiecare piesă trebuie să lovească exact la momentul potrivit pentru ca sentimentul să se materializeze. Un stimul trimite un impuls printr-o fibră nervoasă periferică, impuls care, la rândul său, este perceput și identificat de cortexul

somatosenzorial. Dacă vreo parte a călătoriei acelui stimul este întreruptă, atunci senzația va fi diminuată. În schimb, actul de a trimite acel impuls electric în călătoria sa spre percepție este ceva ce chiar și un troglodit ar putea stăpâni. Este nevoie doar de un obiect, ascuțit sau contondent, și de forță. Ce lucru fascinant!

Își amintește prima dată când a văzut durerea și a recunoscut-o. Trebuie să fi avut șapte ani. Citea o carte în sufrageria casei în care locuiește și astăzi. În timp ce dădea pagina, a auzit afară camioneta tatălui său intrând pe aleea neasfaltată. Ușa s-a deschis și apoi s-a închis cu o forță care sugera că era prost dispus. Îl auzea cum mormăie în barbă pe afară, înjurând și scuipând în timp ce își târșâia picioarele spre șopron.

Jeremy s-a ridicat imediat și a fugit afară să vadă ce se întâmplă și, când a făcut-o, a auzit ceva nou. Sunetul venea din bena camionetei din fața lui și era agonizator. La început, ar fi jurat că în spatele camionetei se află un copil rănit. Strigătul era atât de uman și atât de chinuit – o serie de plânsete urmate de gemete joase și îndurerate. Îl fascina și îi crea repulsie în egală măsură, și simțea fiecare celulă din corpul său vibrând de nerăbdare. Căldura din după-amiaza aceea târzie îl lovea ca o pătură grea, amenințătoare și prevestitoare, avertizându-l să caute un refugiu. Dar, cu toate astea, nu se putea opune dorinței de a se îndrepta, ca și cum ar fi fost tras cu o sfoară invizibilă, spre silueta care se auzea țipând din bena camionetei. Ridicându-se pentru a vedea înăuntru, a zărit zăcând răsucită în fața lui o căprioară îngrozită. A observat piciorul evident rupt și o rană deschisă care se întindea de la colțul stâng al gurii până la umăr. Lateralele și abdomenul ei se ridicau și coborau cu fiecare respirație chinuitoare, iar aerul din propriii plămâni părea să se scurgă în același ritm, ca reacție la ceea ce vedea. Căprioarei îi curgea sânge din nas, iar ochii îi erau inundați de frică și durere. Încă mai poate vedea ochii aceia și astăzi, când îi închide pe ai lui. Atunci nu a fost în stare să-și întoarcă privirea. Timp de câteva secunde, a stat acolo, împărtășind un moment de coșmar cu o ființă minunată.

Ca la un semn, muzica a început să se audă în aer. Tatăl său pornise radioul vechi din magazie. Îi plăcea întotdeauna să asculte muzică în timp ce lucra. Din difuzoare a început să răsune „These Boots Are Made for Walkin” a lui Nancy Sinatra.

— Fiule, dă-te jos de acolo. O s-o sperii și nu vreau să mai aud țipetele

alea nenorocite, i-a ordonat tatăl său în timp ce se întorcea din șopron în curtea laterală.

Avea o pușcă de vânătoare agățată pe umăr și a făcut un gest cu mâna pentru a-i face semn lui Jeremy să se îndepărteze de animalul care țipa în fața lui.

— Tată, ce s-a întâmplat? a întrebat Jeremy cu timiditate, sărind jos din punctul său de observație.

Tatăl său și-a trecut o mână prin părul grizonant și apoi și-a frecat bărbia neliniștit, sunetul rezultat fiind unul atât de familiar.

— A ieșit prea repede în fața camionetei. Nenorocita era atât de contorsionată în timp ce zăcea pe șosea. N-am putut să o las acolo urlând. Nu aveam o armă la mine, așa că iată-ne aici, a răspuns el cu nonșalanță, îndreptându-se spre partea din spate a camionetei și trăgând hayonul în jos.

Jeremy o putea vedea mai bine acum, întinsă pe o pânză veche și murdară, care fusese cândva albă, dar care căpătase o nuanță murdară de bej de cât fusese folosită. Pe țesătură înfloriseră pete de sânge. Acum, căprioarei îi ieșea limba din gură. În timp ce Jeremy se holba la ea, tatăl său a adus o roabă mare până la hayon și l-a privit pe Jeremy.

— Bine că te am aici, băiete, a spus, lovindu-l pe Jeremy peste spate și făcându-l să facă un pas în față.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat cu seriozitate.

— Ei bine, trebuie s-o omorâm. Am fi niște monștri dacă am lăsa-o să sufere prea mult.

Jeremy a simțit respirația oprindu-i-se în gât.

— S-o omorâm? a întrebat, continuând s-o privească pe căprioară în ochi.

— Asta este viața, fiule. Nu lași ceva să sufere inutil. Și, în plus, există o ierarhie. Unii sunt în vârf, iar alții sunt aici pentru a le oferi ceva celor din vârf. Sacrificiul acestei căprioare ne va oferi carne bună, a explicat și a tras de pânză, ceea ce a făcut ca animalul rănit să se clatine din cauza mișcării bruște. Haide, ajută-mă să o trag jos.

Jeremy era uluit. L-a ajutat mecanic pe tatăl său să tragă pânza spre hayon și s-a urcat în bena în care se afla căprioara pentru a o coborî în timp ce tatăl său trăgea. Acum, zgomotele erau puternice și disperate. Căprioara zbiera, încercând să-și alerteze familia pentru a-i veni în ajutor, dar era prea departe de casă. Trupul ei s-a lovit de roabă cu un zgomot respingător. A

urmat un zgomot ușor, ca de fractură, și apoi și mai multe zbierete ascuțite. Tatăl său a dus repede creatura cu roaba în spatele casei, iar Jeremy l-a urmat fără să scoată niciun cuvânt. Când au ajuns la lizieră, l-a ajutat să răstoarne căprioara pe iarbă.

— Vino lângă mine, fiule, i-a făcut tatăl său semn să se îndepărteze de creatură și să se apropie de el.

Și-a luat ținta, atingând cu piciorul său pe cel din spate al căprioarei și ținând pușca orientată în jos spre capul ei. Căprioara a zbierat și mai tare, de parcă ar fi simțit osânda care o aștepta.

— Acum, trebuie să o nimerești între ochi, a spus liniștit. Uciderea unui animal rănit ar trebui să fie rapidă.

Și spunând acestea, a apăsat pe trăgaci fără niciun alt avertisment. Corpul lui Jeremy a tresărit din cauza zgomotului subit. Totul a părut să încetinească preț de o secundă, când capul căprioarei a căzut spre spate la impactul cu glonțul. Apoi s-a lăsat tăcerea ca o ploaie grea, făcându-l să tremure odată cu sosirea ei. Au rămas o clipă împreună, tatăl său și el. Privind în urmă, Jeremy consideră că ziua aceea a fost vitală pentru dezvoltarea sa. Atunci a văzut suferința, durerea, dar și eliberarea pe care o aduce moartea.

Jeremy intră pe ușa din față a casei sale și își aruncă cheile într-un vas de aramă aflat chiar lângă ușă. Își imaginează că sunetul neașteptat al metalului lovindu-se de metal probabil că îi sperie oaspeții, iar gândul la frica lor îl excită. Se îndreaptă direct spre chiuveta din bucătărie și începe să-și spele viguros mâinile, curățându-le de germenii pe care, fără îndoială, i-a luat de la birou. Descheindu-și cămașa, se îndreaptă entuziasmat spre ușa beciului. Se oprește doar o clipă pentru a-și agăța cămașa într-un cârlig amplasat strategic pe perete, își netezește maioul alb înainte de a deschide ușa subsolului cu un scârțâit și de a coborî scările.

CAPITOLUL 8

Wren își trece prin fantă cartela de acces pentru a deschide ușa impozantă a morgii și coboară treptele spre parcarea din spate. Se strecoară pe scaunul șoferului din modestul ei sedan negru și apasă rapid pe butonul de blocare a portierelor. A văzut urmările prea multor situații în care oamenii stăteau degajați în propriile vehicule în timp ce un prădător aștepta

în apropiere.

Se așază confortabil, luându-și un moment pentru a se aduna înainte de a porni spre casă. Briza caldă poartă cu ea o conversație înăbușită spre mașină, iar ea își ridică privirea și îl vede pe Leroux ieșind pe ușa din spate, trecându-și o mână prin păr. Este pe punctul de a-l striga, dar observă că se pregătește să vorbească la telefon. Îl vede cum atinge ecranul telefonului și îl duce în fața ochilor pentru a-l privi. Vocea de la celălalt capăt al firului se aude în difuzor și pare grăbită.

— Sunt Ben. Nu s-a găsit nicio amprentă pe carte.

Leroux oftează perceptibil, așezându-se la volanul propriei mașini și scoțând o țigară din parasolarul din dreapta.

— Isuse, nici măcar una parțială?

— Îmi pare rău, omule.

Ben pare sincer dezamăgit.

— Credeam că am putea găsi ceva de data asta.

Leroux își ține țigara în dreptul buzelor preț de o clipă.

— Ticălosul ăsta a purtat mănuși la bibliotecă? Cum reușește să lase locurile crimelor atât de curate din punct de vedere criminalistic? se descarcă el, aprinzând țigara și trăgând un fum rapid și adânc. Omule, tipul ăsta a încuiat-o mai întâi pe Muller și acum pe tine? Unde au dispărut toți experții mei?

Pe Wren o irită replica asta, dar îl privește cum expiră un nor de fum care se strecoară încet pe geamul deschis. Leroux practică de suficient timp această meserie pentru a ști că niciun caz nu se rezolvă cu ușurință de unul singur, așa cum se întâmplă în filme. Dar este obișnuit să găsească o pistă pe care să o urmărească.

Chiar și Israel Keyes, unul dintre cei mai meticuloși și mai vicleni criminali în serie din lume, a dat greș în cele din urmă. Tot ceea ce făcea era gândit cu mare atenție. Călătorea mereu, uneori cu avionul, alteori cu mașina sau cu trenul pentru a-și răpi și ucide victimele la întâmplare și îngropa dinainte trusele pe care le folosea în crimele sale prin toate colțurile Statelor Unite, astfel încât instrumentele să fie pregătite pentru el când avea să ajungă acolo. După aceste eforturi de a se distanța de fiecare dintre victimele sale anterioare, o crimă pe care a comis-o în propriul oraș a dus la capturarea lui. Când a văzut-o pe tânăra barista de la micul chioșc de cafea din Anchorage, pe care plănuise să o jefuiască în seara aceea, și-a pierdut

controlul atât de atent perfecționat ani la rândul. A răpit-o, a violat-o și a ucis-o în mașina lui fără nicio planificare sau precauție prealabilă. Răpirea spontană a femeii a fost surprinsă de camerele de supraveghere, iar când a încercat să fugă, a fost surprins din nou de camerele de luat vederi ale băncii, după ce folosise cardul de debit al victimei înainte de a părăsi orașul. Regimul său de teroare atât de perfect organizat s-a încheiat dintr-o neatenție. Wren speră ca acest criminal să aibă o soartă similară.

Se citește totul pe fața detectivului Leroux, în timp ce acesta trage în piept încă un nor de toxine pentru a-și liniști nervii. Se întreabă dacă New Orleans a produs un criminal în serie care sfidează chiar și nivelul de complot machiavelic al lui Israel Keyes. Chicotitul lui Ben răsună din difuzor, iar pe fundal se aude zgomotul unei mașini de cafea aflată în funcțiune.

— Ei bine, cel puțin e derutată și Muller.

Leroux oftează și răspunde cu un geamăt:

— Se pare că avem nevoie de un nou plan. Mersi, omule!

— S-a făcut.

Ben închide repede telefonul.

Wren abia dacă se simte jignită. Cu toții au muncit cât au putut de mult. Leroux chiar arată ca naiba. În timp ce acesta își aruncă țigara pe trotuar și scoate mașina din parcare, Wren îi observă cearcănele de sub ochi. Oftează și pornește motorul. Sunetele radioului răsună în difuzoare la un volum enervant care străpunge liniștea străzilor în mare parte abandonate din jurul morgii. Oprește sunetul și își conectează telefonul la Bluetooth-ul mașinii, alegând un podcast pe care să-l asculte în scurta ei călătorie spre casă. Dar asta nu reușește să-i distragă atenția. Nu se poate opri să nu se gândească la numele de pe permisul de cititor de la bibliotecă. Potrivit spuselor lui Leroux, Philip Trudeau era o pistă falsă, dar Wren nu își poate scoate din minte faptul că numele acesta i se pare cunoscut.

Câți Philip Trudeau întâlnești într-o viață?

Intră pe strada ei și se întreabă dacă ar trebui să asculte de acest sentiment de teamă sâcâitoare sau dacă ar trebui să aibă încredere că Leroux și ceilalți detectivi au făcut tot ce trebuia pentru a-l exclude pe bărbatul din Massachusetts. Parchează mașina pe aleea din fața casei și urcă treptele spre veranda veche și șubredă. Casa își arată cu siguranță vârsta, dar îi place caracterul ei și multele ciudățenii pe care le are.

Își agață cheile în cârligul de lângă ușa de la intrare, intră în bucătărie și își lasă bagajele pe podea. Se simte epuizată, dar încă nu este pregătită să doarmă. Aruncă o privire spre ceasul de la cuptor și își pregătește o ceașcă de cafea. Cei mai mulți dintre prietenii ei se dedau la un pahar generos de vin roșu după o zi lungă, dar vinul nu a fost niciodată pe gustul lui Wren. Pentru ea, are un gust calcaros de suc de struguri care a stat la soare și nu face decât să-i dea dureri de cap. Mirosul cald și primitor al cafelei proaspăt preparate îi liniștește imediat mintea. Se sprijină de blatul de bucătărie și ascultă gâlgâitul cafelei care se prepară.

Philip Trudeau.

Își repetă numele în minte și apoi cu voce tare, sperând ca o amintire de mult uitată să iasă la suprafață spontan. Are grijă să nu-l trezească pe soțul ei, Richard, care doarme la etaj. El începe lucrul devreme, iar Wren încearcă să nu-i tulbure somnul cu pornirile ei de pasăre de noapte.

Ținându-și cana de cafea în mâini, se îndreaptă spre canapeaua de două locuri din sufragerie și se lasă pe pernele puternic uzate. Richard este nerăbdător să înlocuiască această piesă de mobilier cu ceva nou, dar Wren nu poate renunța la ea. Îi place că o cunoaște. Mobila nouă pare să aibă întotdeauna perioada aceea lungă de acomodare în care nu reușește să te îmbrățișeze așa cum ai nevoie. Rigiditatea unei canapele noi este ceva pentru care pur și simplu nu are răbdare, mai ales în ultima vreme.

Nici măcar atunci când își soarbe cafeaua, nu reușește să se elibereze de ziua pe care a avut-o și nici nu se poate gândi la somn. Mintea continuă să i se întoarcă la victima de la morgă. Corpul ei umflat și lovit este ca un radar pentru gândurile lui Wren. Ucigașul ei este isteț – suficient de inteligent pentru a înțelege frustrarea pe care un cadavru care a fost refrigerat anterior ar putea-o provoca cuiva însărcinat cu stabilirea orei decesului. Asta arată că a devenit mai deștept. A avut și mai multă grijă să-și ascundă identitatea, ceea ce îi spune lui Wren că este capabil să învețe și să se adapteze. Metoda prin care le ia viața nici măcar nu este coerentă, ca și cum ar experimenta. Are o minte curioasă și meticulozitatea unui cercetător, iar asta este o combinație periculoasă.

— Wren!

— Ce? Hei. Bună, dragule! răspunde brusc, întreruptă din gândurile ei de o voce cunoscută.

Richard cască și se îndreaptă spre fotoliul confortabil din fața ei, pe care

se trântește grămadă.

— Ești cu noi?

Bărbatul zâmbește, iar ea lasă să-i scape un chicotit.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc. Încercam doar să mă relaxez puțin înainte de a veni în pat.

— Se pare că preț de o secundă ai pierdut complet firul realității. Te-am strigat de două ori până să mă auzi.

— A fost o noapte lungă.

Se lasă pe spate și ia o gură de cafea. El se apleacă în față, împreunându-și mâinile și sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Da, aveam sentimentul că vei avea parte de o noapte lungă.

Întotdeauna înțelege. Uneori Wren se întreabă cum, dar nu ia niciodată faptul că este înțelegător drept un lucru de la sine înțeles.

— Tipul ăsta este deosebit de frustrant, ca să nu mai spun că este brutal, oftează ea, mușcându-și buza. Nu vreau decât să-l găsesc.

— Wren, tocmai asta este problema. Nu tu trebuie să îl găsești. Asta este treaba detectivului. Concentrează-te doar asupra lucrurilor pe care știi să le faci cel mai bine. Folosește informațiile care ți se furnizează.

Ea știe că are dreptate. Dar el nu știe despre Philip Trudeau și senzația sâcâitoare că există o legătură pe care trebuie să o găsească. În loc să dezbată acest lucru cu el, Wren îi face pe plac și se ridică de pe canapea.

— Ai dreptate, știu.

— Hai să mergem în pat.

Wren dă din cap și se îndreaptă spre chiuvetă, în timp ce Richard își târăște picioarele spre scări. Varsă în chiuvetă cafeaua aproape rece care a rămas în cană și își surprinde propria reflexie în fereastra de deasupra chiuvetei. Arată jalnic în seara asta.

Observă că busuiocul din ghiveciul de pe pervazul ferestrei este pe punctul de a se ofili. Îl împrospătează repede cu puțină apă de la robinet, știind că în câteva ore își va reveni complet.

— Bea, micuțule!

Stinge lumina și se îndreaptă spre dormitor, întrebându-se dacă acest criminal în serie și-a udat vreodată plantele.

CAPITOLUL 9

Drumul spre facultate poate dura ore întregi în trafic. Uneori, pe Jeremy nu-l deranjează acest lucru. Este un moment în care poate fi complet singur, fără nimeni în preajmă care să-i întrerupă gândurile.

Astăzi nu este una dintre acele zile.

Este neliniștit și are senzația că un milion de insecte mici îi furnică picioarele. Bate și dă din picior în încercarea zadarnică de a scăpa de senzație. I-a luat mult să-și dea seama ce vrea să facă în continuare. Și acum, că aproape a ajuns în punctul acela, nu se poate opri să nu se gândească numai la asta. Nu se poate opri să nu vadă jocul cu ochii minții. Simte mediul înconjurător și simte deja mirosul disperării. Jeremy pornește radioul și se ciupește de nas. Alege un post local.

„Victima, o femeie albă în vârstă de 20 de ani, a fost găsită în spatele unui bar cunoscut din localitate în această dimineață. Cadavrul a fost transportat la Serviciul de Medicină Legală și este programată o autopsie pentru mai târziu în cursul zilei de astăzi”.

Jeremy simte cum i se accelerează bătăile inimii și cum i se înroșește fața. Simte o agitație deosebită ori de câte ori știe că această adunătură de detectivi inepți a primit încă un oaspete de-al său. Singurul lucru care îi oprește să intre în rândul criminalilor pe care îi urmăresc este un fel de falsă moralitate. Un lucru fragil care poate fi spulberat în orice moment, ca un obiect din sticlă.

Și mai este și medicul legist. Oricât de convinși ar fi medicii legiști că morții le pot oferi indicii, nu pot. Medicii legiști pot stabili cauza morții – uneori –, dar nu-și pot imagina ce a trecut prin mintea fiecărei victime în timp ce inspira ultimele guri de aer prețios și inutil. Patologii criminaliști pot explica cu exactitate ce se întâmplă când o inimă încetează să mai bată, dar nu pot publica o lucrare care să detalieze cum arată adevărata angoasă sau să catalogheze plăcerea nemărginită generată de provocarea ei. Mânuiesc fierăstrăul pentru oase, dar nu și-au pus niciodată mâinile în jurul gâtului cuiva. Moartea și durerea nu pot fi explicate într-un raport de autopsie, nu cu adevărat. Este ceva primordial și nu se poate preda într-o sală de curs sau într-un laborator.

Această echipă de așa-ziși experți, care urmăresc un criminal organizat, cu un tipar bine stabilit, habar nu au ce îi așteaptă. Niciunul dintre ei nu poate prevedea că se apropie o schimbare de rutină. În timp ce ei se străduiesc să pună cap la cap un profil de mult depășit, el își va orchestra

opera fundamentală.

Traficul începe să se fluidizeze ușor în fața lui, scoțându-l din amețeala meditativă în care s-a cufundat.

Prindeți-mă dacă puteți.

CAPITOLUL 10

„Asta este moartea?”

Wren este sufocată de un întuneric atât de gros, încât simte că ar putea să-l mestece. O căldură copleșitoare o mistuie în întuneric. Inima începe să îi bată cu putere, iar întunericul capătă o strălucire stacojie. Ar vrea să deschidă gura, în timp ce un hohot de plâns i se blochează în gât. O doare pieptul și se chinuie să strige după ajutor, dar nu iese nimic.

Apoi, fără niciun avertisment, întunericul se disipează, iar ea își vede părinții în fața ei. Stau împreună într-o cameră de un alb absolut, mama strângându-l de braț pe tata. Fețele lor sunt schimonosite de o expresie de devastare. Ea își aruncă brațele în jurul amândurora. Simte mirosul familiar de mere al mamei și aroma de curățenie și căldură a tatei și asta îi dă un sentiment de siguranță. Rămâne lipită de ei preț de o clipă, lăsând sentimentul de ușurare să umple aerul.

Dar acum este frig.

Nu există brațe care să-i cuprindă spatele. Își trage capul înapoi pentru a se uita la fețele lor. Când le privește ochii inundați de lacrimi, ei pur și simplu se uită prin ea.

— Mamă, tată! se tânguie, cuprinzându-le obrajii în palme.

Rămân agățați unul de celălalt, dar distanți față de ea. Iar simte că îi este cald. Este un val de căldură profundă, pulsatilă, amestecată cu greață. Încearcă din nou să își strige părinții, de data aceasta mai tare, cât să acopere zgomotul alb care îi rănește urechile.

— Mamă! Unde suntem? Te rog, ajută-mă! imploră ea, fără să primească nimic în schimb.

Ochii mamei sunt obosiți și roșii de la plâns. Pare deznădăjduită și nu răspunde la bocetele lui Wren. Apoi, se aude un sunet în tot mediul acela static și alb. Este familiar, dar nu este nici vocea părinților, nici a ei.

— Ești pe moarte, Wren, spune cu dezinvoltură o voce de bărbat.

Sângele i se transformă în apă înghețată. Se holbează la fețele părinților

ei. Încă se agață de ei și nu vrea să se uite în spate. Ca un fum, se estompează până când nu mai rămâne nimic. Wren cade în genunchi, în timp ce ei dispar din fața ochilor săi. Îi scapă un alt hohot de plâns pe jumătate blocat în gât, urmat de un fior atunci când bărbatul vorbește din nou.

— Ce este în neregulă cu picioarele tale, Wren? o întreabă.

Privește în jos, la partea de sus a coapselor sale, și se ridică din poziția îngenuncheată în care a stat până acum. Când își așază tălpile pe sol, are sentimentul că pășește prin apă. Centrul ei de greutate se deplasează și se clatină. Acum, bărbatul râde. De pe buze, îi scapă un rânjet tăios și, în timp ce ea se poticnește și cade înapoi în genunchi, el începe să chicotească.

— Picioarele mele, șoptește ea.

Nu și le mai simte deloc, de parcă ar fi crengile moarte ale unui copac bătrân. În cele din urmă, se întoarce să-l privească, în timp ce el traversează camera spre ea. Are un aspect curat, aproape steril. Poartă un tricou alb și o pereche de blugi fără nicio urmă de murdărie pe ei. Fața îi este încețoșată. În timp ce el pășește, ea simte cum aerul i se scurge din plămâni. Tușește frenetic și icnește, simțind că cineva i-a îndesat un vătrai încins pe gât.

— Ssst, gângurește încet, lăsându-se pe vine lângă ea și ducându-și un deget la buze.

Chiar dacă nu-i poate distinge fața, își dă seama că zâmbește. Instinctiv, își folosește brațele pentru a se îndepărta de el. Își trage după ea picioarele grele și pipăie cu palmele suprafața alunecoasă de sub ea, încercând cu disperare să se îndepărteze puțin de el.

— Fugi, spune el cu glas scăzut în spatele ei.

Încearcă să plângă, dar nu reușește să scoată niciun zgomot, nici măcar să respire. Camera pare să se încline și să se clatine, iar căldura începe să o copleșească.

— Fugi! spune el mai tare acum, râzând în timp ce ea tremură vizibil.

Wren clatină din cap, folosindu-se de o mână pentru a se îndepărta. Totul este încețoșat acum, camera albă transformându-se într-o perdea grea în fața ochilor ei. În timp ce negura începe să-i întunece câmpul vizual asemenea lentilei care se închide a unei camere de fotografiat, aude un ultim sunet terifiant.

— Fugi! strigă el.

Wren se ridică în capul oaselor în pat în timp ce lumina se revarsă în

dormitorul ei. Respiră sacadat și este acoperită de un strat de transpirație alunecoasă. Preț de o clipă, nu-și poate da seama dacă este trează și în siguranță și dacă coșmarul îngrozitor s-a încheiat. Mijește ochii în timp ce privește în jur, încercând să-și forțeze mintea să se obișnuiască cu realitatea. Își simte inima bătând cu putere în piept și își ia un moment pentru a-și trage sufletul.

— Doamne. A fost cel mai urât vis pe care l-am avut vreodată, spune ea, înecându-se cu propriile-i cuvinte în dormitorul gol, în timp ce își trage picioarele spre marginea patului.

Fără să vrea, s-a trezit înainte să sune alarma și observă că fereastra din partea ei de cameră lasă să intre lumina soarelui. Jaluzeaua stă strâmb, căci a rămas agățată de vopseaua ușor cojită a tocului. Deși nu ar trebui să pară extrem de ieșit din comun, nu poate să alunge paranoia care simte că pune stăpânire pe mintea ei. Aceste victime necunoscute o urmăresc până acasă, iar ea se teme întotdeauna că și ucigașii lor o vor face. Scutură din cap, încercând să-și alunge gândurile care-i invadează mintea. Este prea devreme. Aranjează jaluzeaua în poziția normală și se duce să facă duș.

Se spală pe dinți cât timp așteaptă să vină apă caldă la duș, iar mintea îi rătăcește din nou. În timp ce parcurge fiecare pas al rutinei sale, se tot gândește la următoarea zi liberă. Chiar i-ar prinde bine un pic de timp departe de această recoltă de cadavre conectate, descoperite în fiecare colț al orașului ei. Douăzeci și patru de ore legate în care să nu se uite în interiorul unei cavități toracice pare o fantezie în acest moment. Îi place ideea de a sta undeva doar cu soțul ei și de a se relaxa. La naiba, Richard a făcut gluma aia cu „semeni foarte mult cu soția mea” de atâtea ori în luna aceasta, încât a început din nou să i se pară amuzantă. Revine la realitate și își încheie dușul cu un scârțâit de robinet. Tratamentul spa s-a încheiat și este timpul să se îmbrace și să înfrunte realitatea.

*

Wren își flutură cartela de acces către senzor și împinge ușa grea de oțel ca s-o deschidă. Un zid de aer ușor viciat o lovește aproape imediat și se îndreaptă spre biroul ei.

Își aruncă cheile pe birou și observă teancul proaspăt de dosare care aproape că umplu cutia etichetată „Cazuri noi”. Oftând, clatină din cap. De obicei, un volum mare de dosare nu o afectează. Dar cu vestea unui alt cadavru găsit în zonă și cu mass-media care începe să bage spaima în

localnici, simte deja presiunea. Numai o grămadă de cazuri noi mai lipseau ca să fie cel mai rău scenariu.

— Puteți să veniți amândoi aici foarte repede? strigă Wren, așezându-se pe scaun.

Doi asistenți de încredere de la patologie intră în fugă în birou aproape imediat. Unul dintre ei încă nu a terminat să-și lege șireturile și aproape că se împiedică și dă cu capul de un raft plin de atlase de anatomie. Se ferește în ultima clipă, iar Wren poate vedea cum se înroșește în obraji. Întotdeauna este atât de agitat.

— Doamnă doctor Muller. Cu ce vă putem ajuta?

— Bună. Am nevoie să-mi pregătești câteva cazuri în această dimineață, îi spune ea, deschizând primele două dosare din cutie. Se pare că avem o femeie de 23 de ani suspectată de supradoză, găsită în spatele barului Tap Out. Să ne asigurăm că luăm cât mai multe probe de la ea. Sunt câteva tuburi proaspete cu anticoagulante în partea stângă a dulapului de pe hol.

Tânărul asistent ia dosarul și dă din cap.

— S-a făcut. Vreți să scoatem toate organele? întreabă el, îndreptându-se spre ușă.

— Da, pregătiți-le și scoateți-le, vă rog. Nu am observat niciun semn exterior de traumă, dar dacă găsiți vreunul, anunțați-mă.

Wren deschide un al doilea dosar și se întoarce către asistentul de patologie de lângă ușă.

— Pentru tine, am un bărbat de 56 de ani. Pare a fi o sinucidere clară. A fost găsit în locuința sa, cu o rană prin împușcare în cerul gurii. Nu a lăsat niciun bilețel, dar ai prins ideea. Era stângaci, așa că nu uita să verifici dacă există reziduuri de pulbere de cartuș pe mâna respectivă.

După ce și-a delegat cazurile mai puțin presante, Wren se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre sala de autopsie.

— O să te prind astăzi, spune ea cu voce tare.

*

Orele în laborator trec cât ai clipi, iar Wren este chemată să-l însoțească pe Leroux înapoi la locul crimei. Acum îl privește cum se plimbă pe trotuar. Amândoi au absorbit energia profund negativă care înconjoară locul acesta, hotărâți să descopere orice probă revelatoare pe aleea de lângă bar. A doua licență a lui Wren, cea în criminologie, o face extrem de prețioasă pentru acest gen de cazuri, atât în interiorul, cât și în afara sălii de autopsie.

Wren se gândește la cât de circulată este această zonă. Este greu de imaginat cum a reușit criminalul să facă asta fără să fie văzut. Este o alee pe care trec sute de oameni în fiecare seară. Este atât o scurtătură rapidă spre străzile din spatele barului, cât și un loc unde se fac pe ascuns afaceri cu droguri, departe de agitația de pe străzile principale. Dar, pe de altă parte, niciun client al barului care merge împleticit după o jumătate de litru de whisky nu ia cu adevărat seama la împrejurimi, mai ales atunci când se luptă să-și croiască drum pe o alee ca aceasta în drum spre un pat. Poate că ucigașul a văzut cât de simplu ar putea fi să abandoneze cadavrul aici dacă ar acționa calm, și exact asta a făcut. Wren vrea să înțeleagă cum gândește ucigașul. Dar vede că Leroux nu mai vrea neapărat să înțeleagă. Vrea doar un nume.

Locul în care zăcea cândva victima este încă pătat, ca și când cineva ar fi aruncat aici niște cafea stătută, direct din oală. Pare că pământul încearcă să împingă răspunsurile spre suprafață. Nu se întâmplă prea des ca Wren însăși să se simtă atât de neajutorată și totuși atât de captivată de locul unei crime.

— A ales niște oameni atât de obișnuiți, spune Leroux fără să-și ridice privirea.

Wren ridică o sprânceană, vrând să-l întrebe ce vrea să spună, dar înainte să apuce să facă asta, el continuă:

— Neinteresanți, dar nu invizibili. Atrăgători, dar nu uimitori sau impresionanți, clarifică el.

Are dreptate. Aceste victime nu erau deosebit de notabile. Nu erau nici membri foarte respectați ai comunității, dar nici nu erau total exilați la marginea societății. Nu, nu a luat viețile unor vagabonzi sau ale unor prostituate, așa cum făceau criminalii în serie din trecut. Știe că unui asemenea act i se răspunde aproape întotdeauna cu un act de justiție socială. În virtutea aceleiași logici, alegerea unor persoane celebre ar fi atras lumina reflectoarelor asupra lui încă de când a curs prima picătură de apă din mlaștină. Așadar, este inteligent și alege oameni care nu sunt nici prinți, nici cerșetori.

Wren își strânge părul într-un coc în vârful capului, răsucind un elastic în jurul lui și aranjându-și firele care se desprind.

— Sunt ca niște copaci care cad în pădure. Cad și gata. Unora le pasă cu adevărat, dar majoritatea doresc doar să adune lemne pentru foc și să-și

vadă mai departe de viață, spune Leroux, ridicându-și privirea spre ea.

Se oprește o clipă, pășind un pic peste bordură, iar apoi se lasă pe vine, uitându-se la pata de pe jos înainte de a se ridica din nou.

— Asta l-ar face destul de inteligent. Cruzime premeditată și dusă la un cu totul alt nivel, răspunde Wren.

Leroux dă din cap.

— Exact. Și cred că de aici încolo va fi din ce în ce mai rău.

Wren aprobă în tăcere. Le este clar amândurora că acțiunile de până acum ale criminalului nu sunt întâmplătoare. Scena din fața lor este rezultatul unei cercetări atente, al unei planificări și al unei gândiri abstracte complexe.

În timp ce se întorc să plece cu mâinile goale și apăsați de greutatea locului crimei, ceva îi atrage atenția lui Leroux. Obiectul este prins într-o crăpătură adâncă din bordură, acolo unde trotuarul se întâlnește cu strada. Se ghemuiește și scoate o batistă din buzunarul de la spate. Folosind-o ca pe o mănușă improvizată, scoate cu grijă o carte de vizită de un alb curat din crăpătura din ciment. În timp ce o ridică pentru a privi partea din față, Wren observă cum chipul lui Leroux pălește. Cartea de vizită este de la recepția Serviciului de Medicină Legală. Sub sigla oficială se află numele complet și funcția lui Wren. Datele ei profesionale de contact sunt în partea de jos.

Wren face un pas înainte și întinde o mână pe care și-a tras o mănușă pentru a ține ea însăși cartea de vizită. Leroux i-o înmânează, cu o privire confuză pe chip. Wren își trece degetele peste sigla în relief a Serviciului de Medicină Legală din colțul din dreapta. Este un model vechi de carte de vizită – Wren le-a refăcut designul ea însăși, cu grijă, cu șase luni în urmă –, dar este cu siguranță a ei. Această carte de vizită este curată, atât de curată, încât probabil că a fost plasată aici recent și în mod intenționat. Oricine a lăsat-o aici a făcut-o după ce corpul victimei a fost îndepărtat și banda care izola locul crimei a fost îndepărtată. Nu era acolo când au ajuns inițial la locul faptei. Dacă ar fi fost, ar fi observat-o. Cineva a făcut asta pentru a transmite un mesaj.

Wren clatină din cap.

— Nu-mi place asta, John. Vorbesc serios. Chestia asta mă face să vreau s-o iau la sănătoasa.

— Crede-mă, Muller, încă nu este nevoie să te dai la fund. Ne vom

asigura că vei avea o escortă care să-ți asigure securitatea dacă a apărut numele tău în chestia asta, dar, sincer, s-ar putea să nu fie vorba decât despre faptul că tipul ăsta crede că este inteligent și vrea să ne arate că știe cum funcționează investigațiile noastre, o liniștește el, scoțând din buzunar o pungă pentru probe.

Îi ia cartea de vizită dintre degete și adaugă:

— Și este destul de clar că îi place să sperie oamenii, în special femeile.

— Ăăă, John, te rog eu, prinde-l pe tipul ăsta ca să nu mă mai simt atât de paranoică!

Leroux își netezește pantalonii și o apucă de braț pe Wren.

— Promit că o voi face, spune el cu încredere.

— Chiar te cred.

— Sunt flatat.

Îi face cu ochiul și trece pe lângă ea îndreptându-se spre mașina care așteaptă.

— Hai să ducem cartea de vizită la laborator și să ne îndepărtăm de rahatul ăsta.

Wren dă din cap, mijește ochii și inspiră adânc, doar pentru a expira încet înainte de a se întoarce cu fața spre el.

— Sunt chiar în spatele tău.

CAPITOLUL 11

Jeremy stă în amfiteatrul aglomerat și o privește. Emily este foarte atentă la cursul de biologie și ia notițe impecabil de detaliate. Mâna nu încetează să i se miște peste caiet, iar brățara pe care o poartă aproape mereu la încheietura mâinii zornăie ușor. Micuțul talisman de argint în formă de inimă agățat de brățară se mișcă în același ritm cu creionul. Își imaginează că este singurul care îl aude. Din când în când, ea dă din cap și își înclină ușor creionul în față în semn de acord cu o anumită teorie. În timp ce o examinează, simte din nou cum fierbe de nerăbdare. Faptul că Emily nu suspectează câtuși de puțin ceea ce i se va întâmpla în curând este de-a dreptul ispititor.

După trei ore de curs, este 19.30 și își dă seama că propriul pix nu a atins nici măcar o dată pagina. S-a cufundat atât de mult în gânduri, încât

cele trei ore au trecut de parcă ar fi fost minute. Se ridică încet, fără să-și ia ochii de la ea, în timp ce fata își adună lucrurile și se îndreaptă spre capătului rândului de scaune, spre culoar. Pocnindu-și fiecare încheietură a degetelor, îi iese în față, afișând un zâmbet prietenos. Nu-l observă imediat, ci doar când îi rostește încet numele.

— Domnișoară Emily Maloney, îi șoptește, apropiindu-se de urechea ei înainte ca ea să treacă pe lângă el.

Tresare și chicotește agitată, ducându-și o mână la piept, apoi zâmbește.

— Cal! exclamă ea. M-ai speriat de moarte. Jur că, după trei ore de porcării din astea, sunt complet amețită.

Chiar și după un semestru întreg, Jeremy încă are nevoie de un moment pentru a reacționa la pseudonimul pe care îl folosește la școală. Se înscrisese cu prenumele „Cal” folosind documente false. Este uimitor ce lucruri pot trece neobservate atunci când angajații de la departamentul administrativ sunt extenuați de muncă. Chiar dacă a jucat acest rol în timpul cursurilor, tot nu s-a obișnuit cu numele acesta. Pornesc unul lângă altul spre ieșirea din amfiteatru, în timp ce ea vorbește despre efectele prelegerilor lungi asupra cogniției studenților după curs. Jeremy abia dacă aude vreun cuvânt. Mintea îi zbârnâie în timp ce trece din nou în revistă ce are de făcut în următoarele câteva minute. Nu poate face nicio greșeală. Chiar și cel mai mic sughiț ar fi dezastruos. Dau colțul, ieșind din raza vizuală a celor din clădirea destinată cursurilor de Biologie. Începe să manipuleze cu grijă cârpa din buzunarul drept în jurul unei fiole mici, de plastic, cu cloroform.

— Crezi că ne vor lăsa să folosim calculatorul la acest examen? întreabă ea, în timp ce verifică un e-mail pe telefon, complet neatentă la ce se întâmplă în jurul ei.

El ridică din umeri și face discret o mică gaură în flaconul de plastic din buzunar, folosind un vârf care a fost intenționat îndoit din inelul pe care îl poartă la degetul mare. Simte cum lichidul călduț se impregnează în cârpa care înconjoară flaconul, în timp ce intră în parcare.

— Știi că probabil ne vor da un abac sau ceva de genul ăsta. În loc să ne pregătească, pur și simplu ignoră faptul că în lumea reală se folosește tehnologia modernă, continuă Emily, în timp ce el își drege glasul.

Ea râde, își scoate cheile și se apropie de portiera mașinii.

— Ei bine, dacă vrei să ne uităm împreună peste foaia practică în acest

weekend, anunță-mă.

El zâmbește și dă din cap.

— Da, absolut.

O carte alunecă din geanta de poștaș a lui Jeremy și se lovește cu zgomot de ciment. Ochii lui Emily se fixează asupra ei pentru scurt timp, când el o ia de jos și o îndeasă înapoi în buzunarul deschis al genții.

— Ce carte era aia? Caut ceva bun și ușor de citit. Știi tu, pentru peste zece ani, când voi fi în sfârșit doctor și tot nu voi avea timp să fac asta, spune ea, zâmbind larg, iar el scoate un chicotit oarecum jenat.

Se simte un pic luat prin surprindere și trebuie să se adune.

— O, este o antologie de povești de groază. Nu îți oferă tocmai o evadare liniștitoare din realitate.

Își revine și, instinctiv, începe să-și treacă o mână prin păr, apoi se oprește.

— Dar, cu siguranță, vom planifica o întâlnire de studiu. O să-ți trimit un mesaj. Acum condu cu grijă!

— Bineînțeles. Ne mai vedem, Cal.

Se întoarce cu spatele pentru a deschide portiera și, în momentul acela, o apucă de coada de cal castanie cu mâna stângă și îi înfige un genunchi în partea superioară a coapsei, făcând-o să-și piardă echilibrul. Îi trage capul spre spate și îi acoperă gura și nasul cu cârpa îmbibată de cloroform înainte ca ea să poată înțelege ce i se întâmplă. Lăsând să-i cadă cheile, se agață fără succes de mâinile lui și încearcă să-și recapete controlul. Atunci se instalează panica.

Se uită fix în ochii ei mari și așteaptă cu răbdare să devină complet incapabilă să mai facă ceva. Când, în cele din urmă, se întâmplă acest lucru, iar corpul rămâne fără vlagă, o aruncă în portbagajul mașinii ei și își ia un moment scurt pentru a respira și pentru a-și aduna gândurile înainte de a continua. După ce îi scade nivelul de adrenalină, își pune o mănușă pe mâna dreaptă, ia fiola de ketamină din celălalt buzunar și trage o parte din ea într-o mică seringă. Pipăind brațul lui Emily pentru a găsi o venă potrivită, găsește una și injectează doza pentru a se asigura că va continua să fie confuză atunci când efectul cloroformului va dispărea. Ochii îi rătăcesc spre pământ, unde zărește ceva strălucitor sub bara de protecție. În mijlocul luptei, brățara lui Emily a căzut pe beton. Se apleacă să o ridice, examinând-o de aproape pentru prima dată. Abia acum vede că pe una

dintre fețele inimii este gravată delicat litera „E”. Bagă brățara în buzunar.

Ca măsură de precauție suplimentară, îi leagă încheieturile mâinilor la spate cu un colier de plastic. Apoi, ridică cheile lui Emily de pe jos și se așază la volan pentru a merge acasă. Lasă să-i scape un oftat adânc și își șterge mâinile cu un șervețel umed, apoi se uită în oglinda retrovizoare și își aranjează o șuviță rebelă de păr șaten vopsit. Culoarea temporară a început să se amestece cu picăturile de sudoare de pe frunte. Își dezlipește rapid barba rară pe care și-a pus-o pentru a juca rolul lui Cal și își masează falca cu un zâmbet satisfăcut.

„Bine lucrat, Cal”, își spune în sinea lui.

CAPITOLUL 12

— Poate că ar trebui să rămân acasă în seara asta, recunoaște Wren în timp ce-și ondulează șuvițele mai lungi de păr.

Una dintre ele refuză să se conformeze, căzând flască printre celelalte asemenea unui balon dezumflat. Stă în picioare în baie, uitându-se în oglinda dulăpiorului cu medicamente. Este proaspăt spălată și poartă bluza neagră din dantelă, cu mâneci scurte, de „ieșit în oraș” pe care a cumpărat-o cu aproape un an în urmă. Nu prea mai iese din casă, așa că și numai faptul că se dă cu ceva mai mult decât doar cu niște balsam de buze ChapStick marchează această ocazie ca fiind una notabilă.

Richard iese din dormitor și vine în stânga ei. A trecut de la cămașa și pantalonii obișnuiți la niște pantaloni de trening gri și un tricou vechi. Își ciufulește cu mâinile părul șaten ușor grizonant și dă din cap.

— Nu se poate, spune el. Wren, trebuie să ieși și să te gândești și la altceva decât la muncă măcar o seară. Ți-ai câștigat dreptul de a te relaxa, să știi.

— Știu, dar oricum mă vor întreba despre muncă. Toată lumea vrea să audă detaliile urâte ale meseriei acesteia, mai ales după ce au dat pe gât câteva pahare de Martini, răspunde ea, ondulându-și o altă șuviță de păr și ciufulind șuvițele pe care le-a ondulat deja. Mai ales prietenele mele.

— Ei bine, deja te-ai îmbrăcat și te-ai dichisit. Nu poți lăsa să se irosească toate astea!

— Aș putea să arăt bine stând acasă în seara asta. Cine a spus că

romantismul a murit? Poate că așa plănuiesc să arăt de acum înainte în timpul liber, spune, zâmbind și ridicând din umeri.

— Da, întotdeauna am spus că soția mea ar trebui să își zugrăvească fața în fiecare seară pentru a mă face fericit.

— Știam eu.

Richard se apleacă în față și își lipește obrazul de al ei, în timp ce o privește în oglindă.

— Nu te poți sustrage tocmai de ziua lui Lindsey.

Wren îi răspunde, dându-și ochii peste cap:

— Bine, bine, am înțeles ce vrei să spui.

Termină de aranjat și ultimele șuvițe, apoi își bagă ambele mâini pe sub păr și îl răvășește energic.

*

Wren intră în grabă în restaurantul Brennan's. Deja a întârziat. Scrutează zona sălii de mese zugrăvită în verde, în căutarea prietenelor ei și, în cele din urmă, le zărește undeva, prin mulțimea de oameni așezați la mese. Râd și se bucură de farfuriile lor decorate artistic cu fructe de mare din Louisiana. Lindsey, Debbie și Jenna stau în jumătatea rotunjită a separeului, iar Marissa stă pe un scaun tapițat de un roz coral, de cealaltă parte a mesei. Când o zăresc, îi fac cu mâna frenetic. În timp ce face asta, Lindsey își varsă o parte din băutură pe Debbie și, deja, Wren se simte în largul ei în tot haosul acesta.

— Îmi pare foarte rău că am întârziat, fetelor! Aș inventa o scuză, dar cred că mă cunoașteți destul de bine deja.

Wren se așază pe scaunul de lângă Marissa și toate izbucnesc în râs. Cu un zâmbet, Lindsey îi împinge lui Wren un pahar de Bacardi cu Coca-Cola garnisit cu o felie de limetă și îi face semn să ridice paharul. Este băutura ei preferată și singura de care se va bucura în seara asta, deoarece un medic legist este mereu de gardă.

— Sigur că te cunoaștem, dar nici nu am vrea să fii altfel. Sunt atât de bucuroasă că ai ieșit!

Wren ciocnește paharul cu Lindsey și zâmbește, observând acum și gama de apetitive din fața ei.

Debbie arată spre stridiile frumos aranjate pe o farfurie aflată chiar în fața lui Wren:

— Încearcă imediat astea. Te vor ucide la propriu; sunt atât de bune!

— Apoi îți vei putea stabili propria cauză a morții și îți vei putea duce cu adevărat cariera la nivelul următor.

Toate izbucnesc în râsete ametitoare, iar Wren nu se poate abține să zâmbească.

— Întotdeauna caut să mă perfecționez. Deci, ce face ca aceste stridii să fie atât de letale?

— Sunt „Stridii J'aime", spune Debbie cu un accent franțuzesc exagerat.

— Umplute cu fulgi de porumb, adaugă Jenna, devorând ea însăși una.

— Am auzit suficient.

Wren o mănâncă pe a ei fără să mai stea pe gânduri și își dă seama că prietenele ei nu au exagerat. Umplută cu sos de roșii și fulgi de porumb, este o stridie pentru care l-ar părăsi pe Richard imediat.

— Dumnezeule! Nu le-ați lăudat suficient, spune, luând o înghițitură din băutura ei.

Femeile se pun la curent cu privire la slujbele, copiii, partenerii de viață și ultimele zvonuri. Se simt bine. În timp ce farfuriile și paharele se golesc, Lindsey ridică mâna, de parcă ar fi în clasă. Marissa arată jucăuș spre ea, în timp ce un nou val de râsete se rostogolește peste masă.

— Da, Lindsey? spune printre chicoteli.

— Vreau să mergem la o ghicitoare, fetelor! Putem face asta? Vă rog!

Își împreunează mâinile ca pentru rugăciune.

— Oh, absolut!

Debbie dă din cap, luându-și cardul bancar de deasupra notei de plată din mijlocul mesei.

Jenna face și ea același lucru, acordându-și o clipă pentru a da pe gât ce a mai rămas din vinul alb din pahar.

— Hai să o facem. Vreau să o întreb despre durata de viață a soacrei mele.

— Jenna! Ce urât! țipă Lindsey un pic prea tare.

Jenna ridică din umeri cu un zâmbet.

— Glumesc… doar pe jumătate!

Wren râde în timp ce se ridică în picioare și își ia poșeta.

— Mă bag și eu.

— Doamnă doctor Muller, mi se pare mie sau tocmai v-am auzit spunând că sunteți dispusă și, îndrăznesc să spun, încântată să vă angajați în niște activități prostești? o tachinează Marissa și o apucă de umăr pe

Wren, ducându-și o mână la inimă.

— Haideți să mergem la Bottom of the Cup! E la doar câteva minute de aici! decide Debbie și își plimbă degetul pe ecranul telefonului.

Îl rotește pentru ca toată lumea să vadă recenziile elogioase despre unul dintre cele mai vechi și mai respectate localuri unde poți bea ceai și consulta un clarvăzător din New Orleans.

— Către Bottom of the Cup! spun toate la unison.

Au puțin de mers pe jos, iar pe strada Conti și pe bulevardul Chartres care duc spre Bottom of the Cup suflă o briză ușoară. Wren a parcurs traseul acesta de sute de ori, dar întotdeauna se simte atrasă de această zonă a orașului, mai ales noaptea. Luminile aruncă umbre pe străzi. Care devin parte din calea ta, asemenea unor spirite invocate de o preoteasă voodoo. E o atmosferă stranie și totuși liniștitoare care se lasă peste New Orleans noaptea. De la balcoane se revarsă ferigi luxuriante și plante curgătoare asemenea unor panglici, armonizându-se perfect cu elementele de feronerie complexă pentru care este cunoscut Cartierul Francez. Abia când ajung la ușa localului Bottom of the Cup, țipetele entuziaste ale prietenelor ei rup vraja care a pus stăpânire pe Wren.

— Bună seara. Cred că toate vrem câte o ședință de citire de zece minute, vă rog.

Lindsey face un gest către grupul de prietene, care încuviințează din cap.

Bărbatul de la ghișeu zâmbește și se îndreaptă de spate.

— Minunat, ați dori citire în frunze de ceai, în cărți de tarot sau în palmă în seara aceasta?

Lindsey se învârte și le cere părerea celorlalte.

— Ce părere aveți, doamnelor?

Wren vorbește prima.

— Eu cred că vreau cărți de tarot.

Ea este cea mai familiarizată cu citirea cărților de tarot. Deși este o sceptică autoproclamată, cărțile de tarot îi par oarecum magice. Chiar dacă nu sunt decât o grămadă de prostii, îi place procesul, fie și numai pentru măiestria teatrală.

— Citirea cărților de tarot pentru toată lumea, vă rog! anunță Lindsey.

Wren se așază pe fotoliul negru din sala de așteptare și își pune poșeta pe masa din fața ei. Mesele acestea sunt renumite pentru desenele lor impresionante care reprezintă roțile zodiacale.

— Dorește cineva un ceai cât timp așteptăm? întreabă Debbie verificând ce arome sunt disponibile, iar Wren îi urmărește privirea.

Pe pereți sunt expuse zeci de arome de ceai împreună cu diverse bunătăți metafizice care promit să creeze atmosfera potrivită pentru oricine dorește să pășească într-un tărâm fantastic.

— Da, de fapt, un ceai sună grozav. Ce te gândești să-ți iei?

Wren examinează denumirile și ingredientele, simțindu-se puțin copleșită de varietatea de opțiuni și combinații de arome.

— Nu mă pot decide între aromele Monk's Blend[{2}] și Buckingham Palace Garden Party[{3}], răspunde Debbie, chicotind puțin.

— Oh, cu siguranță Buckingham Palace Garden Party, chiar și numai pentru nume, decide ea, după ce îl găsește pe listă. De asemenea, petalele de iasomie și de albăstrele sună prea bine ca să fie trecute cu vederea.

Debbie dă din cap, îndreptându-se din nou spre tejghea. Înainte de a se întoarce, din partea din spate a magazinului iese o femeie frumoasă, mai în vârstă. Are părul bine strâns, iar pometii ei rivalizează cu cei ai lui Bowie. Alături de ea, apare și un bărbat de vârstă mijlocie. Are ochi blânzi și fața bărbierită cu grijă. Din creștetul capului i se revarsă un păr blond ondulat și răvășit.

— Bună seara. Eu sunt Martine. Putem face câte două citiri deodată, explică femeia impunătoare. Una dintre voi poate veni cu mine, iar alta poate merge cu Leo, spune ea, arătând către bărbatul de lângă ea, și apoi întinde o mână pentru a o invita pe una dintre ele.

Lindsey sare în picioare, apucând mâna lui Wren în timp ce o face.

— Să începem înainte ca prietena mea să adoarmă. Este prima dată în ultimele câteva luni când a ieșit din casă fără să aibă de-a face cu o crimă.

— Ceaiul meu! protestează Wren.

Debbie se grăbește și îi întinde lui Wren un pahar de unică folosință.

— M-am ocupat eu de tine, spune și îi face cu ochiul, iar Wren își țuguie buzele.

— Mulțumesc, prieteno, glumește înainte de a se ridica pentru a face ce i se spune.

Martine îi atinge ușor brațul lui Wren, arătându-i încotro să meargă. O conduce pe un hol mic și intră pe o ușă de pe partea dreaptă. Înăuntru, se află o masă neagră, cu o lampă mică și verde, care seamănă cu un candelabru antic. Deasupra, pe perete, se află o oglindă mare cu ramă aurie,

iar în mijlocul mesei este un teanc de cărți de tarot.

— Te rog, fă-te comodă.

Martine zâmbește, trăgând scaunul pentru ca Wren să se așeze, apoi se instalează de cealaltă parte a mesei.

— Dorești să înregistrez această ședință ca să o iei cu tine când terminăm?

— Mulțumesc, ar fi minunat.

Wren se așază, trăgându-și scaunul spre masă și ascultând muzica relaxantă care se aude în surdină pe fundal. Se apleacă în față pentru a admira desenele complicate de pe spatele primei cărți din teanc. Martine zâmbește ușor pentru sine, întinzând încet mâna spre cărți.

— Sunt frumoase, nu-i așa? Sunt foarte vechi. Mi-au fost lăsate de bunica mea. Aceste cărți conțin multă istorie.

Martine se oprește preț de o clipă înainte de a se uita din nou în ochii lui Wren. Privirile li se întâlnesc, iar Martine împinge cărțile într-o parte.

— Ai fi dispusă să-ți citesc puțin în palmă înainte de a ne uita la cărți?

Wren se simte oarecum obligată de sugestia aceasta, așa că dă din cap fără să spună nimic. Oricât de sceptică ar fi cu privire la faptul că liniile mâinii ei spun o poveste, este prea curioasă ca să refuze.

Martine îi ia mâna în a ei și o întoarce, studiindu-i palma și folosindu-și degetele pentru a întinde liniile ca să le vadă mai bine.

— Vezi asta? Ca un inel natural? întreabă, trecându-și degetul peste linia mică și arcuită de sub degetul arătător al lui Wren.

Privește concentrată pentru a-l vedea, dar este acolo.

— Da. Arată un pic ca un inel.

— Se numește Inelul lui Solomon. Îmi spune că ești un lider. Ești puternică, independentă și foarte inteligentă. De asemenea, îmi spune că, uneori, aceste trăsături îți pot conduce viața. Munca și succesul îți înăbușă impulsurile mai creative, spune Martine.

Wren nu se poate abține să se simtă expusă.

Cum poate o linie de pe degetul ei să-i spună femeii toate astea?

Martine rânjește, răsucindu-i mâna lui Wren într-o altă poziție.

— Linia aceasta, continuă ea, arătând spre o linie foarte subțire care se întinde spre mijlocul palmei, de la baza degetului mic până la spațiul dintre degetul arătător și cel mare, linia aceasta este unică. Este Linia Simiană.

Wren abia dacă o vede, dar se asigură că îi privește fața Martinei pentru

a-i studia expresia. Martine își încruntă sprâncenele înainte de a-i apuca mâna lui Wren și cu cealaltă, aproape în semn de liniștire.

— Această linie, continuă ea, îmi spune că îți este greu să privești viața în mod abstract. Vezi totul în alb și negru. Dar nu și în gri. Natura ta analitică este cel mai mare atu al tău, dar, de asemenea, am un sentiment puternic că acest lucru este dăunător pentru situația ta actuală.

Wren simte cum i se deschide gura singură.

— Și despre ce situație este vorba?

Nu-i vine să creadă că îi face pe plac Martinei.

— Să vedem dacă îmi vor spune cărțile, răspunde Martine cu calm, înmânându-i pachetul de cărți lui Wren. Folosește-ți mâna stângă și taie teancul în două. Taie acolo unde simți cea mai puternică dorință de a face acest lucru.

Wren face cum i se spune, dar nu simte nimic, așa că taie la întâmplare, așezând cărțile în două teancuri cu fața în jos pe masă. Martine scoate câte o carte din partea de sus a fiecărui teanc, întorcându-le și așezându-le pe masă în fața lor.

Ambele cărți sunt cu fața spre Martine. Luna și Marea Preoteasă. Își așază ușor mâinile peste ambele cărți, privind-o pe Wren în față.

— Aceste cărți sunt cu fața spre mine sau, mai bine zis, nu sunt cu fața spre tine, ceea ce le schimbă semnificația, începe Martine și își mută privirea către cărți. Luna îți spune să îți asculți vocea interioară. Primești mesaje, dar le blochezi. Aș zice, din ceea ce mi-au spus mâinile tale, că natura ta analitică este cea care te face să fii mai puțin deschisă la aceste răspunsuri.

Wren nu este sigură ce să creadă despre această citire.

— Cartea Marii Preotese, continuă Martine. Aceasta este interesantă. Este o altă carte despre încrederea în propria intuiție, dar, în cazul tău, această carte îmi spune, de asemenea, că te înconjoară secretele. Cineva din viața ta, acum sau în trecut, te-a implicat într-un secret pe care s-ar putea să nu-l înțelegi pe deplin.

Wren își stoarce creierul, încercând să facă legătura între ideea de mesaje și cea de secrete, dar nu simte decât confuzie. Martine reunește cele două teancuri tăiate și le mai amestecă o dată. Îi întinde teancul lui Wren și, în sfârșit, o privește în ochi.

— Te rog să iei o carte din acest pachet.

Vocea ei este blândă, dar există o forță în spatele instrucțiunilor pe care i le dă. Tăcută, Wren scoate o carte din mijlocul pachetului, înmânându-i-o Martinei, care o întoarce pe masă. În momentul în care cartea atinge suprafața mesei, Martine își duce mâna la gură, sprijinindu-și degetul arătător pe buza de jos.

— Zece de spade, anunță ea și își pune degetul pe carte, arătându-i lui Wren bărbatul ilustrat întins pe burtă, cu zece săbii lungi ieșindu-i din spate.

Cartea este obsedantă și amenințătoare, chiar și fără o explicație.

— Trădare, șoptește Martine înainte de a-și ridica din nou privirea. El a făcut ceva oribil.

Cuvintele o lovesc puternic pe Wren.

— Cine? Cine a făcut ceva oribil?

Martine clatină din cap.

— Știi tu cine. Urmează-ți intuiția, o sfătuiește, atingând din nou cărțile cu Luna și Marea Preoteasă.

Respirația lui Wren se oprește în gât.

— Cum? întreabă ea cu glas scăzut, aplecându-se ușor în față.

Martine înghite în sec, clătinând din nou din cap.

— Știi cum. Ai tot ce îți trebuie. Oprește-l!

Se privesc în ochi una pe cealaltă. Capul lui Wren este inundat de întrebări și are senzația că inima ei nu va mai bate niciodată încet. Apoi, ca la un semn, un sunet ascuțit de porțelan spart care se aude din partea din față a localului rupe liniștea. Wren se ridică repede în picioare, aproape răsturnându-și scaunul.

— Mulțumesc, Martine, rostește.

Se întoarce, iese repede pe ușă și se îndreaptă spre hol. Când se întoarce să arunce o ultimă privire înapoi, o vede pe Martine stând încă la masă, cu mâinile pe cărți.

— Cum a fost? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Deci, presupun că uimitor!? întreabă Jenna, aplecată să adune cioburile unei cești de ceai sparte. Noi am cam stricat petrecerea aici.

Wren se simte de parcă ar fi în ceață. Își apucă poșeta de pe masa cu roata zodiacului.

— A fost chiar grozav. Doar că trebuie să plec, spune grăbită.

— Oh, nu, ai fost chemată la serviciu? întreabă Marissa, ridicându-se în

picioare în timp ce Leo și Lindsey se întorc din partea din spate a localului.

— Nuuu! A murit cineva de ziua mea? se plânge Lindsey.

Wren o îmbrățișează rapid.

— Din păcate, da, minte ea. La mulți ani, draga mea! A fost tare distractiv. Mă bucur că am ieșit să sărbătoresc cu voi.

Afișează un zâmbet forțat și se întoarce să plece.

— Wren! se aude vocea Martinei.

Vine, ținând în mână un plic mic pătrat.

— Înregistrarea ta.

Wren mai inspiră o dată scurt, întâlnindu-se cu ea la jumătatea drumului pentru a lua plicul.

— Mulțumesc, Martine.

În timp ce pleacă, privește înapoi și o vede pe Martine dând din cap. Își ia poșeta și se îndreaptă spre mașină, încercând cu disperare să scape de sentimentul care o încearcă.

„Este o făcătură. O presupunere norocoasă. Probabil că m-a văzut în presă sau ceva de genul acesta”.

Își bagă CD-ul în poșetă și se așază la volan.

„Ar fi trebuit să rămân acasă”, gândește ea.

*

Wren se trezește stând în fața unui bar aflat nu prea departe în josul străzii și, din întâmplare, îl zărește pe Leroux stând afară. Îl privește cum se îndreaptă spre ușa din față a barului, oprindu-se doar un moment să tragă un fum din țigară. Expiră fumul în aerul răcoros al nopții, iar Wren privește cum norul otrăvitor se ridică în spirală odată cu briza ușoară. Fumul dansează puțin înainte de a se disipa în atmosferă, iar ea se simte liniștită preț de o clipă, în timp ce îl privește dispărând. Când se uită din nou la Leroux, este clar că și el avea nevoie de o evadare, chiar și numai pentru o secundă.

— Îmi pare atât de rău, dragă!

O femeie tânără se izbește de brațul lui Leroux, făcându-l să se împiedice. Își cere scuze printre chicoteli și se luptă să rămână în picioare pe tocurile extrem de înalte.

Wren nu se poate abține să râdă la vederea acestei scene. Trage mașina în parcare și îl urmează pe Leroux înăuntru. Partenerul pe care Leroux îl are de doi ani încoace, detectivul William Broussard, este deja așezat pe un

scaun la bar, lăsând impresia că stă acolo de câteva ore bune, judecând după paharul de alcool de culoarea chihlimbarului pe jumătate consumat din fața lui.

— Bună, băieți, spune ea, așezându-se lângă ei, pe un scaun fără spătar.

— Muller! Sunt surprins să te văd în această parte a orașului. Mai ales la ora asta. Nu ți-a trecut ora de culcare? îi răspunde Leroux, zâmbind obraznic.

— Ha, ha. Tocmai treceam pe aici cu mașina și te-am văzut în față. M-am gândit să nu las o asemenea coincidență să se irosească.

Will nu și-a luat ochii de la televizorul care se află deasupra rafturilor cu băuturi alcoolice.

— Îți vine să crezi că rahatul ăsta încă mai prinde la public? întreabă, făcând un gest din cap spre știrea de pe ecran.

Leroux și Wren își ridică ochii spre ecran și îi urmează privirea. Știrile locale prezintă un bărbat de vârstă mijlocie intervievat de un reporter tânăr și nerăbdător. Bărbatul pare agitat și își frământă mâinile cu anxietate în timp ce vorbește.

„Este vorba despre ocultism. Adoratorii diavolului se infiltrează în această comunitate și, până când nu ne vom întoarce la respectarea învățăturilor lui Iisus Hristos, tot mai mulți oameni nevinovați vor fi sacrificați întunericului”, spune bărbatul de pe ecran într-o încercare de a-și face prozeliți.

În timp ce rostește ultimele cuvinte, ridică o mână, iar reporterul dă din cap cu entuziasm la auzul predicii. Camera trece apoi la un alt interviu cu un grup mai mare de cetățeni îngrijorați, îmbrăcați într-o gamă uimitoare de tricouri luate de la magazinul de suveniruri, șepci de baseball și pantaloni scurți de blugi. Membrii grupului sunt frenetici, încurajându-se unul pe altul în spatele unui bărbat cu un microfon.

„Această comunitate este în pericol de a cădea pradă căilor diavolului!” strigă el. „Copiii noștri sunt următorii! Nu înțelegeți? Acești discipoli ai Satanei îi vor smulge din paturile lor și îi vor sacrifica stăpânului lor! Polițiștii trebuie să-i adune pe acești ciudați și să-i arunce în mlaștină. De ce numai oamenii cumsecade din Parohia Orleans sunt singurii care văd că aceasta este opera unui grup de adoratori ai diavolului?”

Reporterul, care a încercat să intervină de câteva ori, întreabă în cele din urmă:

„Așadar, credeți că recentele crime nu sunt incidente izolate, așa cum au declarat forțele de ordine?”

Mulțimea își strigă răspunsurile incoerent, iar purtătorul lor de cuvânt neoficial dă din cap agresiv.

„Poliția ne minte! Nu vor să știm cât de adânc s-a înrădăcinat ocultismul în această comunitate. Aceasta este opera diavolului și a adepților săi. Țineți minte ce vă spun!”

Leroux chicotește și se întoarce, arătând spre băutura lui Will în timp ce barmanița se apropie.

— Orice ar fi asta, vreau și eu un pahar, te rog.

Femeia zâmbește și dă din cap, scoțând un pahar de sticlă de sub bar și umplându-l cu whisky Macallan single malt de 12 ani.

— Noroc, spune el și își ridică paharul, iar Wren mimează ciocnirea unui pahar invizibil cu al lui.

Will clatină din cap și ia o înghițitură din propriul pahar.

— Chestia asta cu panica satanică ar fi trebuit să se stingă la un moment dat, nu-i așa? Dar aparent, am revenit în anii 1980 și este complet acceptabil să presupunem că niște adepți furioși ai stilului gotic comit crime sofisticate.

— Era de așteptat să se întâmple, oftează Leroux.

Will ridică o sprânceană și se întoarce spre el.

— Chiar am ajuns în punctul în care acceptăm pur și simplu dispariția completă a gândirii raționale?

Leroux ridică ușor din umeri, în timp ce ia o gură de whisky.

— Ei bine, cam așa ceva, spune și face un gest către ecranul de deasupra lor. Oamenii caută tipare care nu există pentru că sunt speriați de moarte. Nu se pot împăca cu ideea că au la fel de multe șanse să fie acostați de un psihopat cu aspect total normal precum victimele, așa că, în schimb, inventează prostiile astea.

— Urăsc când explici lucrurile logic.

Will clatină din cap și se lasă pe spate pe scaun.

— Problema este că oamenii ăștia mută atenția în altă parte. În loc să caute un singur nenorocit care locuiește într-un subsol și care este responsabil pentru aceste locuri ciudate ale crimelor, încurajează oamenii să înceapă să abordeze pe oricine poartă un tricou cu Metalica.

— Da, iar aceste posturi de știri le oferă o nouă platformă perfectă

pentru toate rahaturile astea ale lor.

— Uf, nu mai pot să vorbesc despre asta.

Will se rotește pe scaun și apoi continuă:

— Încă nimic despre hârtia pe care a lăsat-o cu cartea?

Leroux clatină din cap.

— Nada[{4}]. Ben bâjbâie, dar nu găsește nimic.

— Tipul ăsta cu siguranță se crede mai deștept decât toți cei din jurul lui. Și, fără îndoială, îi plac toate astea, spune Will, rânjind și gesticulând din nou spre ecran.

Leroux dă din cap, țuguindu-și puțin buzele.

— Sunt de acord că se crede mai deștept decât toată lumea, dar, de fapt, aș paria pe ideea că este supărat pe chestia asta cu Satana.

— Da? Aș crede că este încântat că nu el este în vizor. Oamenii nu vor mai căuta un tip de genul lui Ted Bundy. Proștii ăștia îi fac să se gândească mai degrabă la Charles Manson și familia lui.

— Nu cred că este atât de nărod. Cel puțin, nu asta ne spune profilul său.

— Crezi? întreabă Will neîncrezător. Bănuiesc că trebuie să am încredere în instinctele tale ciudate de data asta.

Leroux râde și se apleacă în față, punându-și coatele pe bar.

— Da, ei bine, să sperăm că nu sunt departe de adevăr în cazul acesta. Mi se pare un criminal organizat în mod clasic. Wren, vrei tu să-i povestești lui Will ultimul capitol din ascensiunea acestui tip în rândul monștrilor?

Will oftează și își lasă capul în față în mod dramatic.

— Am sentimentul că nu vreau să știu.

— Ultimul cadavru? L-a refrigerat, intervine Wren în cele din urmă.

— Stai așa, ce? Refrigerat? De ce?

— Pentru că împiedică stabilirea unei ore exacte a morții. Oprește progresia procesul *livor mortis* sau ceva de genul ăsta, intervine Leroux.

— Uau, bravo! Vrei să-mi furi locul de muncă sau ce? îl tachinează Wren.

Will clatină din cap și întreabă:

— Dar cu celălalt nu a făcut asta, nu-i așa?

— Nu. Doar cu acesta din urmă, confirmă Wren.

Leroux se uită în oglindă, clipește și mijește ochii. Se ridică în picioare și se întoarce cu fața spre barul plin de clienți, cu privirea unui nebun, dar concentrată.

— La ce te uiți? îl întreabă Will, rotindu-se și întinzându-și gâtul.

Leroux pășește drept printre grupurile de oameni, răsturnând băutura cuiva în trecere.

— Hei, dobitocule! strigă străinul după el, ridicând mâinile în semn de frustrare și ștergându-și cămașa.

Leroux îl ignoră și nu se oprește până când nu ajunge în fața peretelui din dreapta intrării. Wren se uită pieziș, privind de la un capăt la celălalt al barului. Reușește să distingă pliantul de un alb strălucitor prins cu o piuneză pe lambriul de lemn maro-închis care i-a atras atenția lui Leroux. Este o reclamă la un viitor festival de jazz de pe strada Bourbon – un preludiu al zilelor de Mardi Gras și o atracție considerabilă pentru o mulțime de oameni. Privește cum Leroux întinde mâna și îl atinge, pipăind marginea reliefată cu irizi. Pliantul are o strălucire iridescentă.

Exact ca hârtia lăsată alături de ultimul cadavru.

CAPITOLUL 13

Pe ecranul monitorului, Jeremy o urmărește pe Emily trezindu-se. Capul i se bălăbănește în timp ce își deschide ochii. Încearcă cu disperare să clipească pentru a scăpa cumva de ceața pe care o percepe din cauza cocktailului de cloroform și ketamină care i-a fost administrat, realizând imediat că este înconjurată de un întuneric adânc și că stă în ceva umed și spongios.

Probabil că se întreabă de ce se află afară. Dar înainte de a putea să se gândească prea mult la situația ei, în întuneric răsună sunetul ascuțit al unui difuzor, făcând-o să sară brusc în picioare. Se străduiește să-și recâștige echilibrul și clipește pentru a vedea sursa, dar se sperie din nou când vocea lui Jeremy începe să vorbească.

— Bună seara, oaspeți. Mi-ar face mare plăcere dacă mi-ați acorda cu toții atenția voastră un moment.

„Oare îmi recunoaște deja vocea?”, se întreabă Jeremy.

— Undeva, lângă fiecare dintre voi, ar trebui să fie o lanternă. Folosiți-o. Nu aș vrea ca vreunul dintre voi să se înece accidental în vreo mlaștină de pe-aici.

Emily examinează pământul din jurul ei, apropiindu-și fața de mușchiul

și rădăcinile care se strecoară sub picioarele ei. Este aproape amuzant să privești din punctul de observație al lui Jeremy. Camera lui cu vedere nocturnă scaldă totul într-o lumină verde, făcând-o pe Emily să pară o creatură extraterestră care își înfige fața în pământ. În realitate, nu-și vede nici măcar vârful propriului nas. Pipăie orbește solul de sub ea, negăsind altceva decât pământ mlăștinos înainte ca piciorul ei să atingă un corp străin și solid. Este lanterna.

— Ați fost lăsați în locuri aleatorii de pe proprietatea mea. Există un gard în jurul perimetrului, iar difuzoarele au fost montate în diverse locuri în interiorul acestuia.

„Trebuie să-și fi dat seama până acum".

Expresia de pe fața ei se schimbă. Este expresia recunoașterii complete. Vocea care se aude prin difuzoare este cea a partenerului ei de laborator. Este vocea ultimei persoane pe care-și amintește că a văzut-o înainte de a deschide ochii aici, afară.

Cu un zâmbet satisfăcut, Jeremy continuă să vorbească prin difuzor:

— Uitați, jocul acesta este simplu. Singura voastră sarcină este să faceți tot posibilul să mă evitați în timp ce îmi fac traseul. Nimic mai simplu. Numele jocului este supraviețuire, prieteni. Încercați să scăpați, dacă puteți. Singurul lucru care stă între voi și libertate sunt câteva hectare de teren mlăștinos… și eu.

Emily își aprinde lanterna. Fasciculul de lumină străbate întunericul din fața ei și dezvăluie o pătură de mușchi care o înconjoară. Crengile joase a ceea ce par a fi o mie de chiparoși pleșuvi se întind în jurul ei ca niște prădători înfometați. Este atât de singură, dar el s-a asigurat că se simte sufocată. Pieptul i se ridică și Emily lasă să-i scape un plânset ca de copil.

— Nu vă faceți griji, sunt un tip corect. V-am dat un avans generos. Și nu uitați să vă bucurați de experiență. S-ar putea ca acestea să fie ultimele voastre ore ca morman de carne conștientă.

Emily se pune în mișcare împleticindu-se, în timp ce o teamă paralizantă îi activează sistemul nervos în mod vizibil. Preț de o secundă, Jeremy crede că ar putea ceda. În schimb, ea inspiră adânc și închide ochii. Fața ei capătă o expresie aproape calmă. Folosindu-se de lanterna nou descoperită, începe să-și inventarieze propria piele.

„Caută semne. Deșteaptă fată!"

Observă ceva – o vânătaie mică pe braț, vânătaie care aproape sigur că o

doare. Jeremy își dă seama că ea știe că a fost drogată. Când privește în jos, spre picioare, spre mocasinii ei uzați, un șarpe suficient de mare ca Jeremy să-l vadă pe cameră se târăște pe lângă piciorul ei, iar ea urlă de frustrare. Coroanele copacilor blochează orice rază de lumină de la lună, iar sunetul interminabil al cicadelor îi menține simțurile încordate. Sunetul poate manipula emoțiile mai bine decât aproape orice altceva. Undeva, se aude un țipăt de bufniță, iar ea tresare ușor. Jeremy își duce microfonul înapoi la buze.

— Să începem. Sfatul meu? Fugiți!

El ezită o secundă, dar ea nu o face. O ia la fugă. Se împiedică de terenul accidentat și de rădăcinile încovoiate ale chiparoșilor și caută cu frenezie un loc sigur. Și, deodată, un alt sunet răzbate în întuneric, făcând-o să-și acopere urechile.

Este muzică. Jeremy dă drumul la muzică.

CAPITOLUL 14

Wren intră în laboratorul criminalistic folosind intrarea destinată personalului.

Traversează holul repede, tocurile ei făcând zgomot pe podeaua proaspăt renovată, și se îndreaptă spre biroul în care Leroux i-a cerut să se întâlnească cu el.

După ce face colțul, îl vede pe Leroux înăuntru, vorbind la telefon. După zâmbetul de pe fața lui, își dă seama că este o convorbire personală cu Andrew.

— Chiar îmi pare rău pentru frișcă. Știu că nu-ți place când las recipientul gol în frigider ca un nemernic, recunoaște Leroux cu sfială.

Vocea puternică a lui Andrew se aude în telefon suficient de tare pentru ca Wren să înțeleagă aproape tot ce spune.

— John, e în regulă. Știu că acest caz te-a cam stresat în ultima vreme.

Nu poate înțelege pe deplin ce presupune munca lui Leroux, mai ales în ultima vreme. El este bucătar-șef la un restaurant de lux din New Orleans și are un program la fel de absurd, dar tipul de stres la care este supus este incomparabil. Clienții pretențioși și angajații incompetenți pot face ca o tură să fie grea, iar cota de popularitate pe Yelp să fie de rahat, dar să fii

martor la ororile pe care ființele umane și le provoacă de bunăvoie unele altora este mult mai dificil. Însă Andrew încearcă să empatizeze, iar asta este ceea ce contează.

— Da, a fost o perioadă cam ciudată și mă simt de parcă l-aș dezamăgi pe tata sau ceva de genul ăsta.

— Nu te întrista acum. Ai o treabă de făcut.

Cuvintele lui Andrew sunt aproape ca o bătaie de încurajare pe spate, iar Wren observă cum expresia de pe fața lui Leroux se îmblânzește.

— Și ești pe drumul cel bun după ce ai găsit pliantul acela.

— Da, da. Ai dreptate.

— Dar data viitoare când nu voi mai avea frișcă pentru cafea, nu voi mai fi atât de înțelegător.

Wren nu se poate abține și râde prin palmă, speriindu-l pe Leroux. Acesta își ridică privirea și zâmbește, clătinând din cap și punându-l pe Andrew pe difuzor.

— Andrew, salut-o pe Muller.

— Bună, Wren! strigă Andrew tare prin difuzor.

— Bună, Andrew! Ce mai face bucătarul meu preferat din toată Louisiana? întreabă Wren zâmbind, în timp ce ia loc.

— Oh, știi tu, iau cu asalt lumea culinară și îl țin în șah pe iubitul meu aiurit.

Wren îl privește pe Leroux, care își dă ochii peste cap. Se apleacă și întoarce iarăși difuzorul către el.

— În regulă, destulă pălăvrăgeală pentru o zi. Ne vedem acasă, Andrew.

— La fiecare petrecere se găsește câte unul care s-o strice; de aceea te-am invitat, mai reușește Andrew să spună înainte ca Leroux să închidă.

Wren râde din nou, învârtindu-se pe scaun pentru a se uita la biroul în care se află.

— Îl iubesc pe Andrew.

— Da, este un scump. Oricum, hai să trecem la treabă. Pliantul. Încă nu pot să trec peste asta. Îți spun, am sentimentul că a fost soarta. L-am văzut într-o oglindă nenorocită!

Leroux este însuflețit și are ochii aprinși de emoție și epuizare deopotrivă.

— Este pentru festivalul de jazz din acest weekend. Ornamentele, culoarea și tipul se potrivesc perfect cu bucata cealaltă de hârtie.

Wren se ridică în picioare.

— Presupun că avem o întrevedere cu Ben, nu-i așa?

Intră în zona laboratorului, unde Ben stă pe un taburet lângă o masă de lucru. Este înalt și zvelt, are ochelari rotunzi, cu rame de sârmă și un păr negru tuns periuță. Lângă el se află partenerul lui Leroux, Will, care așteaptă nerăbdător, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Deci? întreabă Leroux cu nerăbdare, în timp ce se apropie, cu brațele întinse.

— În mod cert este aceeași hârtie. Se poate vedea că ambele sunt reciclate, cu urme minuscule de fibre distribuite uniform pe toată pagina, și are aceeași strălucire pe care o avea originalul, explică Ben, în timp ce aliniază bucata de hârtie care a fost lăsată lângă cadavrul victimei cu pliantul de la bar pentru a-și demonstra punctul de vedere.

Leroux și Will nu se pot abține să reproducă și ei rânjetul mândru al lui Ben.

Wren întrerupe atmosfera de sărbătoare.

— Credeți că a ucis deja următoarea victimă sau încă mai explorează pentru momentul când va abandona cadavrul undeva?

— Nu avem cum să știm cu siguranță. Nu cred că putem împiedica să se întâmple ceva; putem doar să ne pregătim pentru ceea ce va urma, răspunde Leroux, de data aceasta pe un ton solemn.

Wren se uită în altă parte și clatină din cap.

— Este o adevărată figură, tipul ăsta.

— Măcelarul din Mlaștină se întoarce, spune Ben într-o doară.

Wren se oprește brusc, întorcându-se rapid cu fața spre cei trei.

— Măcelarul din Mlaștină?

Ben se uită de la Wren la Leroux, simțind că a spus prea multe.

— Știți voi: metodele extrem de violente, apa din mlaștină…

Wren iese repede pe hol, zărește un răcitor de apă și se îndreaptă spre el. În timp ce soarbe din micul pahar de carton, gândurile încep să i se încâlcească asemenea unor buruieni. Recăpătându-și imediat stăpânirea de sine, se alătură grupului.

— Scuze, o urgență de deshidratare.

Leroux ridică o sprânceană spre ea, ca și cum și-ar fi plănuit să verifice mai târziu cum se simte, apoi continuă:

— Ei bine, acum că avem o oră și un loc, haideți să punem în aplicare

un plan. Festivalul este la doar câteva ore distanță. O să furnizez informația aceasta celor de la secție și o să văd ce vor să facă cei de sus. Muller, vii?

— M-ai convins de la faza cu Măcelarul, spune ea, în timp ce iese pe ușa deschisă din fața lor.

*

Wren este subit și mai recunoscătoare că este șefa Serviciului de Medicină Legală. În timp ce intră împreună în secția de poliție, i se pare că atmosfera devine cumva și mai grea. Mirosul de cafea stătută și de frustrare plutește în aer ca o briză umedă.

Locotenentul este intimidant la prima vedere. Are un fizic impunător, brațe groase, capul chel și niște ochi cenușii care pot intimida pe oricine. Având o înălțime de aproximativ 1,90 m, este făcut pentru o poziție de putere.

Și chiar în acest moment, se uită peste hârtiile și rapoartele care i-au fost vârâte sub nas la prima oră a dimineții. Leroux și Will nu au pierdut nicio secundă pentru a împărtăși vestea legăturii probatorii nou descoperite. Dăduseră buzna în biroul lui, vorbind amândoi unul peste altul într-un amestec de epuizare și adrenalină, până când și-a ridicat una dintre mâinile masive și a cerut liniște și spațiul necesar pentru a citi ceea ce tocmai îi aruncaseră pe birou. Acum, Leroux poate vedea rotițele care se învârt în mintea locotenentului, în timp ce pune cap la cap exact ce trebuie făcut în continuare.

— Deci, crezi că este vorba despre intenția de a abandona un alt cadavru? întreabă el, ridicându-și privirea pentru a le întâlni pe cele ale lui Leroux și Will.

O privește scurt pe Wren, dar dă repede din cap spre ea în semn de aprobare.

Leroux dă din cap și se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Exact asta cred, răspunde.

— Ar trebui să încercăm să anulăm festivalul? Este posibil așa ceva atât de târziu? întreabă Will.

Locotenentul clatină din cap și se lasă pe spate pe scaun, răspunzând:

— În niciun caz. Din punct de vedere tehnic, festivalul a început deja. Sunt sute de oameni care se îndreaptă spre New Orleans chiar în momentul acesta. Este un eveniment care durează toată ziua.

Leroux arată spre pliant și explică:

— Acest anunț se referă în mod specific la evenimentele care încep la ora 16.00.

— Deci, este suficient timp pentru a scoate oamenii de acolo. Nu știm cu adevărat care este amploarea acțiunii pe care a plănuit-o. În cel mai bun caz, intenționează să scape de un cadavru, dar s-ar putea să ne aștepte ceva mult mai rău, adaugă Will, îngrijorat.

— O evacuare ar putea provoca un haos în masă, intervine Wren, ridicând un deget pentru emfază.

— Dr. Muller are dreptate. Orice mișcare de genul acesta îl va speria. Dacă nemernicul ăsta a plănuit ceva pentru seara aceasta, va observa dacă locul va începe să se golească prea devreme. În plus, un exod în masă ar provoca haos și panică. Comunitatea asta este deja la limită. Tot ce mai lipsește este ca oamenii să fie alungați de o fantomă, decide locotenentul, mângâindu-și bărbia și pipăind pliantul între degete.

Se ridică și își ocolește biroul.

— Haideți să adunăm o echipă. Vreau să se ocupe de asta toți ofițerii disponibili. La naiba, haideți să punem echipa administrativă să se echipeze. Vreau ca zona în care se desfășoară festivalul acesta să fie înconjurată de rânduri multiple de polițiști, ca niște dinți de rechin. Nimeni nu mișcă fără să fie supravegheat. Dacă oamenii au o problemă cu asta, reamintiți-le că există un posibil criminal în serie care transformă oamenii în carne mărunțită.

Leroux se întoarce spre Wren și îi spune:

— Muller, ia-ți echipa și vino cu noi.

Locotenentul dă din cap și iese pe ușa biroului său, încuviințând:

— Absolut. Contactează-i telefonic. Avem nevoie de voi la fața locului încă de la început.

— Bineînțeles. Îi chem chiar acum.

Wren își scoate telefonul și trimite mesaje către membrii echipei pe care intenționează să-i convoace.

Îi urmează pe Leroux și Will pe hol, ascultându-i cum îi informează pe câțiva ofițeri din apropiere. În doar câteva minute, scena din interiorul secției de poliție s-a schimbat, trecând de la atmosfera specifică activităților obișnuite la o stare de urgență sporită.

— Vino încoace, Leroux. N-avem timp de pierdut privind în gol, spune

locotenentul, fluturând o mână uriașă în aer și dispărând în sala de conferințe.

Leroux intră și el în sala de conferințe, iar Wren îl urmează îndeaproape. Toată lumea freamătă. Aerul este plin de adrenalină și energie nervoasă în părți egale. Vocea impunătoare a locotenentului îl taie ca o macetă.

— Iată-l, declară locotenentul, lipind cu palma pliantul festivalului de jazz pe panoul de afișaj pe roți care a fost adus în partea din față a camerei.

Înfige o piuneză în el și se întoarce cu fața spre grup.

— Aici este locul în care probabil se va afla în această seară criminalul care a abandonat cadavrele de la Mlaștina celor Șapte Surori și Twelve Mile Limit. Dacă este să dăm crezare indiciilor pe care ni le-a lăsat, plănuiește să distrugă viețile mai multor oameni nevinovați. Leroux și Broussard, veniți aici!

Leroux și Will schimbă o privire neliniștită, dar urmează ordinele superiorului lor. Începerea a căpătat o atmosferă de haos, în timp ce vestea îi copleșește pe toți deopotrivă. Leroux urăște să stea în fața unei săli pline de oameni. Wren poate vedea deja cum îi apar pete roșii pe claviculă. El, asemenea ei, preferă mai curând singurătatea cercetării și munca individuală de teren, decât presiunea imensă de a împărtăși informații vitale unui grup mare. Leroux își drege glasul și face un gest destul de larg către pliantul lipit pe panoul de afișaj.

— Așadar, am găsit o potrivire destul de certă pentru bucata de hârtie găsită pe corpul ultimei victime. Hârtia este identică cu cea a acestui pliant pentru festivalul de jazz care va avea loc azi în centrul orașului. Pe baza a ceea ce am descoperit a fi un tipar valabil pentru toate locurile crimelor, este extrem de probabil ca ucigașul să abandoneze un nou cadavru la festival sau undeva în împrejurimi.

Un tânăr ofițer de patrulă ridică un deget în aer și își lasă cotul să cadă pe brațul scaunului cu un sentiment clar de scepticism.

— Cum naiba să se gândească tipul ăsta să scape de un cadavru la un festival uriaș? Până acum a abandonat cadavrele noaptea. Ar trebui să credem că a atins brusc acest nivel de încredere? întreabă el, în timp ce pe față i se așterne o expresie de exasperare.

Will intervine înainte ca Leroux să o poată face.

— Ascultă, nimeni nu spune că știm exact care este planul lui. Dacă am ști, am avea deja propria noastră emisiune de televiziune și nu ar mai muri

nimeni, glumește el.

Cei din sală chicotesc, iar tânărul ofițer își întoarce capul într-o parte, mormăind. Leroux rânjește și el, dar se concentrează din nou asupra situației din fața lui.

Wren vede că vrea să spună mai multe. Își dorește ca el să o facă.

— Tot ce știm este că toate semnele indică faptul că se va întâmpla ceva important la festival. Acum, dacă este o alarmă falsă sau o farsă nu este cu adevărat relevant în cazul acesta. Nu ne putem asuma riscul și nu cred că cineva ne va reproșa că am acționat exagerat, confirmă Leroux.

Toți cei prezenți par să fie de acord că o reacție exagerată este cu mult preferabilă unei eventuale risipe de vieți. Locotenentul vorbește cu o voce gravă și severă pentru a reduce la tăcere mormăielile.

— Aceasta este prioritatea numărul unu acum. Toată lumea trebuie să fie vigilentă și cu ochii în patru la acest eveniment. Dacă văd un telefon în mâna vreunuia dintre voi în seara asta, vă pun să-l mâncați, îi avertizează el.

Chicotelile umplu din nou încăperea, urmate de discuții îngrijorate, în timp ce Leroux și Will încep să explice planul de atac. Will întinde o hartă a locului în care se va desfășura festivalul și o lipește pe panou.

— Sunt amenajate trei scene acolo acum. Una principală și două mai mici, explică Will, arătând cele trei secțiuni de pe hartă. Evident, cea mai mare parte a mulțimii se va aduna în jurul acestor zone, precum și în locurile unde se vinde mâncare. Oamenilor le place să mănânce și le place să asculte muzică locală tare și de aproape. Cei mai mulți dintre voi vor fi poziționați în jurul acestor zone cu trafic intens, iar apoi vom eșalona restul polițiștilor pe restul terenului pe care se desfășoară festivalul.

Leroux dă din cap în semn de aprobare, împreunându-și mâinile și ducându-le la bărbie.

— Fiecare intrare și ieșire trebuie să fie acoperită și răs-acoperită. Nimeni nu intră și nimeni nu iese fără ca noi să știm, adaugă el.

Wren poate vedea scepticismul pe unele dintre fețele din încăpere și știe că și Leroux îl vede. Nici măcar ea nu se poate abține să-și pună unele întrebări. Oare criminalul este chiar atât de îndrăzneț? Oare chiar este atât de prost? Nivelul său de încredere a părut întotdeauna mai mare decât al celorlalți, chiar de la primul cadavru pe care l-a abandonat într-un loc public. Nu este cu totul exclus ca el să fi atins punctul acela în care să vrea să facă această mare demonstrație de putere. Dar Wren se întreabă, de

asemenea, dacă planul lui Leroux și legiunile de ofițeri de poliție vor fi de fapt de ajutor astăzi. Acest ucigaș este genul de om care se face pierdut în mulțime. Nu este genul care îi face pe civili să traverseze strada pentru a-l evita sau să-și țină gențile mai strâns atunci când trec pe lângă el. Nu lasă să i se vadă adevăratul chip. Pe baza profilului său, Wren crede că a reușit să-și convingă majoritatea victimelor să plece cu el de bunăvoie. Nu le-a răpit cu forța. Îl interesează să provoace haosul de la distanță, nu să se afle în mijlocul lui.

Wren scrutează camera cu mai multă neliniște decât atunci când a intrat.

CAPITOLUL 15

Jeremy apasă un buton de pe telefon și sprijină difuzorul de microfon. Lista de cântece pe care a alcătuit-o cu meticulozitate pentru această seară începe să răsune în întuneric, iar el zâmbește cu nerăbdare. Iese din șopronul care îi adăpostește echipamentul audio și își ia o clipă pentru a uda una dintre tufele sale de magnolii însetate, trecându-și degetele ușor peste petalele albe și delicate. Inspiră aerul proaspăt al nopții și își mișcă umerii în ritmul muzicii. Pe hectarele de mlaștină izolată, răsună piesa „Suffragette City". a lui David Bowie, iar el își verifică pentru ultima oară uneltele. Atinge ușor Glock-ul calibru 22 băgat în tocul prins cu o centură în jurul taliei și își pipăie buzunarul mare pătrat de pe cracul drept al pantalonilor pentru a se asigura că încă mai este acolo cuțitul de vânătoare zimțat de 43 de centimetri. Smucind cu mâna pușca de vânătoare pe care o poartă pe spate, pornește încet spre hăul plin de copaci care se întinde în fața lui.

În copilărie, familia îi înăbușea curiozitatea. Nu era niciodată încurajat să urmărească lucrurile care îl interesau cel mai mult. Înclinația sa de a explora mecanismele interne ale animalelor mici prin intermediul disecției îi făcea pe oameni să se simtă inconfortabil. Iar după moartea tatălui, a căpătat și mai multe resentimente față de mamă și față de modul în care aceasta îl împiedica să-și atingă adevăratul potențial. De aceea, în urmă cu câțiva ani, când a scăpat de ea, a simțit un sentiment de ușurare pe care îl aștepta de mult. Acum, își poate satisface nestingherit curiozitățile și este

liber să se joace oricât dorește.

Se întreabă dacă ceilalți oaspeți ai săi au ascultat când le-a spus să fugă. Presupunând că se mișcă și nu stau lipiți de pământ de frică, probabil că se vor întâlni unii cu alții la un moment dat în cursul acestei nopți. Asta ar putea face ca lucrurile să fie un pic mai încurcate. Nu-i place dezordinea, dar uneori o acceptă ca fiind inevitabilă. Ascunzându-se sub niște licheni agățători și punându-și pe față ochelarii pentru vedere nocturnă, pășește peste rădăcinile răsucite și scrutează pădurea din fața lui. Cum nu vede nimic mișcându-se, își deblochează telefonul. Are o aplicație prin care se conectează la diversele camere de supraveghere amplasate pe proprietate și care se activează la comanda lui. Atinge ecranul pentru a verifica pe rând camerele, până când găsește una cu ajutorul căreia o vede pe Emily în întuneric.

Sunetele amețitoare ale nopții se amestecă cu muzica optimistă. O vede pe Emily stând lipită cu spatele de un chiparos și băgându-și degetele în urechi. În timp ce o privește cum se chinuie să-și tragă sufletul și să-și adapteze ochii la întuneric, se întreabă ce gânduri îi trec prin cap. Cercetează zona din jurul ei, întrebându-se probabil dacă el este în apropiere. Tocmai când începe să se plictisească de ea, Emily începe să se miște. Îl va face să se străduiască puțin să obțină ce dorește. Acum, se deplasează pe terenul mlăștinos, păstrând pasul vioi și folosind lanterna cât mai puțin. Jeremy trebuie să acceseze mai multe camere doar pentru a ține pasul cu ea. Propriul puls i se accelerează la această provocare.

Dintr-odată, ea se oprește. O vede cum își îndreaptă atenția spre stânga și se oprește brusc. Stingându-și lanterna, așteaptă și încearcă să distingă ceva în vacarmul de sunete pe care le aude. Jeremy aude ce i-a atras atenția lui Emily. Știe că pocnetul unei crengi pare să se audă de la milioane de kilometri distanță, dar și deasupra ei în același timp. Dintr-odată, o învăluie un fascicul de lumină.

— Cine ești? se aude o voce panicată, în mod clar feminină, din spatele lanternei.

Emily expiră aerul pe care l-a ținut în piept, iar Jeremy vede că tremură din tot corpul.

— Emily. Sunt Emily, bâiguie ea, ducându-și o mână la piept și închizând ochii pentru a și-i feri de lumina puternică.

Lumina lanternei coboară și se aude un oftat de ușurare din partea

persoanei care o manevrează.

— Oh, slavă Domnului.

Katie își închide ochii obosiți și se lasă pe vine, sprijinindu-se de un copac cu o mână plină de sânge închegat. Ochii lui Emily sunt atrași de priveliștea aceasta ca o molie de flacără.

— Tu cine ești?

Emily își aprinde propria lanternă, proiectând un fascicul de lumină asupra oaspetelui enervant al lui Jeremy.

— Katie. Dar prezentările nu prea mai contează acum, izbucnește ea. Oricum o să ne omoare. Totuși, sunt super încântată să te cunosc!

Își freacă fruntea cu mâna și începe să plângă încet.

„Patetic”, își spune Jeremy în gând.

Emily clatină din cap.

— Nu mă va ucide.

Katie chicotește ușor și se ridică în picioare.

— Sigur… Ascultă, abia ai ajuns aici. Noi suntem în preajma lui de câteva zile. Pe tine de unde te-a adus?

Jeremy nu se poate abține să zâmbească.

— Cal este partenerul meu de laborator. Suntem colegi în aceeași grupă de studiu la facultate.

Își întoarce capul dintr-o parte în alta, rămânând vigilentă.

— Cine este Cal? Este și el aici?

Katie pare confuză și frustrată.

Jeremy râde în hohote.

Emily ridică o sprânceană, privind repede în lateral.

— El este cel care face toate astea. Parcă ai spus că ați petrecut zile întregi cu el.

Și Emily pare confuză. Jeremy este încântat.

Katie este vizibil supărată.

— Nu știu cine naiba este Cal, dar pe tipul ăsta îl cheamă Jeremy.

— Cum spui tu. Ascultă, cine mai este aici? Mai este cineva? întreabă Emily.

Jeremy vede din nou panica pe fața lui Emily, în timp ce se gândește la posibilitatea ca în jurul ei să fie mai mulți asemenea lui.

Katie scâncește încet, complet epuizată.

— Prietenul meu, Matt. Ar trebui să fie pe aici pe undeva. Doar dacă nu

cumva Jeremy l-a găsit deja.

Emily inspiră brusc și perceptibil și se uită în jur.

— În regulă, Katie. Trebuie să ne mișcăm. Hai să încercăm să-l găsim pe Matt, spune ea.

Vede lumina lanternei lui Katie scăzând ușor în intensitate. Vede și Emily acest lucru.

— Probabil că ar trebui să-ți stingi lanterna, spune ea, arătând spre fasciculul slab de lumină al lanternei lui Katie.

Katie chicotește batjocoritor și clatină din cap.

— În niciun caz. Am stat zile întregi într-un subsol complet întunecat. De ce naiba aș vrea să mă împiedic pe întuneric și aici, afară?

Emily își mușcă buza și încearcă să-și păstreze calmul în timp ce explică:

— Ei bine, la cât de repede se descarcă, destul de curând nu vei mai avea de ales.

Vocea ei este ascuțită și intensă.

Katie întoarce lanterna spre propria-i față și ridică din umeri.

— După cum am spus, nu ne va lăsa să plecăm, iar eu nu am de gând să mor pe întuneric.

Emily capitulează și merge după ea.

Cântecul se termină. Emily și Katie se uită amândouă spre cer cu ușurare. Apoi, fără avertisment, piesa „Moondance” a lui Van Morrison umple întunericul, făcându-le pe amândouă să tresară puțin surprinse, în timp ce se târăsc printre tufișurile dese, ferindu-se de lichenii agățători și afundându-se cu fiecare pas în mlaștina adâncă până la glezne, Jeremy o vede pe Emily cum se străduiește să rămână atentă dincolo de sunetele sufocante ale golfului din Louisiana și ale muzicii bolnăvicios de vesele.

— Ce a fost asta? întreabă ea și se oprește pe loc, încordându-și gâtul pentru a cerceta împrejurimile.

Acum, Jeremy se mișcă. Se strecoară încet și fără zgomot spre ele. Rămâne suficient de departe pentru a nu fi văzut, dar suficient de aproape pentru a observa scena cu propriile-i simțuri. Katie încremenește și își rotește lanterna în toate direcțiile, spre disperarea evidentă a lui Emily.

— Matt? strigă ea prea tare.

Emily o apucă pe Katie și îi pune mâna la gură, reducând-o cu brutalitate la tăcere.

— Dacă te aude Cal?! îi șoptește cu asprime la ureche, suficient de tare ca Jeremy să o audă.

Zâmbește acum. Este ca și cum ar urmări un spectacol. Nu a anticipat că se va desfășura atât de perfect. Katie și Emily și-au asumat rolurile ca niște actrițe pe o scenă.

Katie îi desprinde mâna, aruncându-i lui Emily o privire furioasă și lăsându-și lanterna în jos.

— Și dacă e Matt? mormăie ea.

Emily ridică un deget pentru a o reduce din nou la tăcere și își înclină capul pentru a asculta. Aude zgomotul familiar al metalului pe metal. Jeremy își armează pușca cu zgomot, devenind și el parte din spectacol.

— La pământ! țipă Emily, lăsându-se jos, în timp ce o trage pe Katie, care se prăbușește grămadă lângă ea.

Emily își acoperă instinctiv capul, iar Katie scâncește în timp ce se prăbușește în noroi ca o păpușă de cârpe. În momentul în care ating pământul mlăștinos de sub ele, glonțul tras de Jeremy nimerește copacul din spatele lor, împrăștiind bucăți de scoarță și fum.

Emily cunoaște zgomotul acesta. Îi spusese odată lui Cal că tatăl ei a învățat-o despre armele de tot felul când era copil. Deși nu a fost niciodată interesată să dețină arme, cunoștințele i-au rămas.

— Luptați sau fugiți, fetelor. Luptați sau fugiți, își șoptește Jeremy sieși.

Ochii lui nu părăsesc nicio clipă scena din fața lui. Din locul în care se află, le simte frica. E ca un val care se revarsă, umplând aerul cu miros de panică și disperare.

— Mișcă-te, Katie! Mișcă-te!

Emily o împinge pe Katie înainte, rămânând aplecată și alegând să fugă.

Katie suspină și se împiedică, în timp ce încearcă să se miște, acoperindu-și capul cu mâinile și creând agitație.

— Katie, trebuie să taci și să te miști naibii! spune Emily furioasă.

„Știam că o va urî pe Katie”.

Jeremy le-a pus împreună cu un motiv și este mulțumit de animozitatea care ia naștere între ele.

Katie clatină din cap, plângând. Are mâinile și genunchii paralizați.

— Nu pot! Nu pot s-o fac! scâncește ea.

Emily se apropie de ea într-o clipă, punându-i brațul în jurul gâtului și

acoperindu-i gura cu mâna. Fără un cuvânt, începe să o tragă după ea în pas alert. Jeremy se deplasează rapid odată cu ele, savurând puterea pe care i-o dă faptul de a putea vedea fără să poată fi văzut. Înaintând cu greu prin desișul de copaci, se opresc în cele din urmă să se odihnească. Emily aproape că se prăbușește de epuizare.

— Nu putem sta aici prea mult timp, spune Emily gâfâind, punându-și mâinile în șolduri și mijind ochii în întunericul din jurul lor. Suntem ținte sigure dacă nu continuăm să ne mișcăm.

Katie clatină din cap.

— Unde dracu' o să mergem? exclamă și ridică mâinile, apoi le trântește înapoi în noroi. Suntem noi două împotriva unui psihopat înarmat. O să alergăm ca niște idioate, până când ne va împușca dintr-un nenorocit de copac sau ceva de genul ăsta. Ar trebui să stăm aici și să ne ascundem până dimineață.

— Ăsta e planul tău? Chiar crezi că va pleca pur și simplu când va răsări soarele? întreabă Emily, cu ochii mijiți, în timp ce se apleacă în față.

— A spus că nu trebuie decât să-l evităm. Asta e tot ce trebuie să facem.

Emily nu este genul care să lase pe cineva în urmă, chiar dacă o irită la culme. Este o eroină în mintea ei, iar Jeremy știe asta.

— Tu chiar ai încredere în cuvântul tipului ăsta? Crezi că cineva care a avut răbdarea de a te ține ascunsă zile la rând și de a se împrieteni cu mine luni întregi va renunța doar pentru că ne-am ascuns de el câteva ore?

Katie ridică din umeri, iar Emily își îndepărtează un păianjen de pe umăr și oftează:

— Deci, nu vrei să-ți găsești prietenul aici!? Vrei să-l lași pe Matt să moară singur?

Jeremy este fascinat. Instinctul ei de supraviețuire este atât de puternic, dar este dispusă să îl ignore pentru a o ajuta pe necunoscuta aceasta care bate câmpii.

— Probabil că e deja mort.

— Ei bine, noi nu vom muri… Emily se oprește.

Se aud niște crengi trosnind. Și amândouă aud un zgomot de pași. Katie o privește pe Emily cu ochi mari, îngroziți. Apucând trunchiul de copac din spatele ei, Emily își ține respirația, încercând cu disperare să vadă ceva în jur.

„Nu eu sunt de data asta, fetelor".

Jeremy rânjește pentru sine, așteptând să sosească următorul personaj.

— Katie! răsună înăbușit din întuneric o voce bărbătească.

Katie se ridică în picioare și se întinde după lanternă.

— Doamne, Matt?! șoptește drept răspuns, pe un ton complet neîncrezător.

Lanterna se aprinde și un fascicul de lumină se proiectează printre copaci. Un bărbat răvășit, îmbrăcat în haine murdare, stă la vreo șase metri de ele. Un zâmbet îi apare pe față, iar Katie izbucnește într-un râs de ușurare. Emily expiră și ea ușurată și iese din ascunzătoare. Încep să meargă unul spre celălalt, lăsându-și garda jos. Văzând cât de lipsiți de haz sunt, Jeremy clatină din cap și își ridică Glock-ul, îndreptându-l spre locul lor de întâlnire.

— Nu-mi vine să cred că te-am găsit! spune Katie și aleargă să-l îmbrățișeze pe Matt, care face o grimasă de durere.

— Da, eram sigur că nu voi putea să merg din cauza genunchiului ăsta, dar cred că adrenalina a preluat controlul.

Emily se uită în jos la genunchiul drept al lui Matt. Este plin de sânge închegat și noroi proaspăt. Ochii îi trădează teroarea, amplificată brusc de un pocnet puternic care pare să vină de nicăieri. Un glonț din pistolul lui Jeremy se înfige în tâmpla lui Matt, împroșcându-i fața lui Katie cu sânge. Matt se prăbușește la pământ ca o pasăre împușcată în plin zbor, iar Katie țipă. Dar înainte ca ea să poată procesa scena macabră, Emily o apucă de braț și o ia la fugă.

— Mult noroc, doamnelor și… de fapt, doar doamnelor acum, spune Jeremy rânjind, în timp ce-și bagă pistolul înapoi în toc.

CAPITOLUL 16

Wren îi simte mirosul dintr-o dată, ca pe cel al unei hemoragii imprevizibile.

Este subtil. Atât de subtil, încât se întreabă dacă nu cumva este doar o halucinație olfactivă, rezultatul prea multor ore petrecute la morgă. Pentru un nas neexperimentat, mirosul acesta ar putea părea cel al unei farfurii infecte de mâncare de festival sau al unui experiment cu carne făcut pe stradă și eșuat. Dar Wren știe că este duhoarea inconfundabilă a

descompunerii timpurii pe o vreme sufocant de caldă.

La început, mirosul seamănă întotdeauna cu cel al unei cepe în descompunere. Dar nici nu apuci să te gândești că îl poți suporta, că se și schimbă. Se transformă asemenea unei clădiri de apartamente aglomerate în care fiecare gătește ceva diferit, mirosurile amestecându-se și dând naștere unuia respingător. Apoi devine greu și sufocant. Straturile de miasme râncede explodează asemenea unor pui de păianjen care ies dintr-un sac de ouă și atacă. Este un asalt fizic asupra simțurilor.

Mirosul morții este neiertător atunci când se dezlănțuie.

Una dintre tehnicienele ei stă lângă ea, nervoasă și prea vorbăreață.

— Știu că sunt polițiști peste tot, dar sunt puțin agitată. Trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră. Acum, că suntem aici, mi se pare o nebunie. Au fost trimiși câinii să caute bombe, nu? întreabă ea, vorbind mai tare decât ar trebui.

— Trebuie să încetezi să mai pomenești de poliție, o avertizează Wren, continuând să vorbească pe un ton scăzut. Ideea este să evităm haosul, nu să îl provocăm.

— Știu. Îmi pare rău.

— Trebuie să-ți păstrezi calmul. Lucrurile ar putea să se precipite și nu te poți pierde cu firea acum.

— Desigur. Nu, sunt pregătită.

Preț de o clipă, Wren are sentimentul că poate a fost prea dură.

— Este normal să fii stresată. Și eu am emoții. Dar treaba noastră este să ignorăm asta și să ne ocupăm de sarcina care ne revine. Acum, ce miros simți? o întreabă Wren.

Nările tinerei femei freamătă, iar ochii i se măresc.

— Asta este…?

— Bingo, răspunde Wren.

— La naiba!

— Nu intra în panică. Trebuie să fim istețe în privința asta, o instruiește Wren.

Privirea ei o întâlnește pe cea a lui Leroux peste mulțimea de oameni care îi despart. Încearcă să pară dezinvolt, dar costumul său bine călcat îl scoate în evidență așa cum roșul scoate în evidență un mac în lanul de grâu.

— Rămâi calmă și urmează-mă.

Împreună, Wren și tânăra tehniciană traversează barajul format de cei prezenți la festivalul.

— Ce naiba mănânci? întreabă o femeie care ține în mână un pahar de plastic, întinzându-și gâtul pentru a se uita la farfuria de carton în care scotocește cu furculița însoțitorul ei, iar el ridică din umeri înainte de a-și trage farfuria defensiv.

— Un fel de pui cu sos bourbon și orez. Nu știu. De ce întrebi?

— Miroase a gunoi încins, răspunde strâmbând din nas.

— Nu, nu miroase a nimic altceva decât a sos bourbon, declară el cu emfază și îi bagă farfuria sub nas, în timp ce ea se ferește.

Wren trece pe lângă ei înainte de a auzi răspunsul femeii. Mirosul de carne umană în descompunere începe să se răspândească în aer, iar oamenii încep să-l simtă. Își trage colega pe lângă un bărbat care cântă la trompetă. Acesta suflă în instrumentul care scoate note vesele prin aer, ca o ceață fină. Mai mulți oameni din jurul lui au început să danseze. Se trag și se învârt unii pe alții cu acel tip de râs autentic care vine doar în momentele cu adevărat lipsite de griji. Dar Wren știe că, dincolo de aspectul strălucitor al acestei scene, ceva este putred. Clipește și se îmbrâncește să ajungă la Leroux, oprindu-se lângă el și întorcându-și capul într-o parte pentru ca vorbele lor să nu fie auzite.

— Suntem aproape. Sunt sigură că și tu simți mirosul.

Își îndreaptă privirea spre ochii lui, iar el dă din cap, scrutând mulțimea. Se pun în mișcare împreună pentru a urma mirosul. Tehniciană rămâne puțin în urmă, în timp ce se preface că își verifică telefonul. Leroux caută sursa cu o privire disperată. De obicei, își ajustează rigid răspunsurile emoționale și este înfiorător să vezi această fisură în armura lui. Wren respiră adânc și își dorește ca mintea ei să se concentreze.

— Arăți de parcă ochii stau să-ți iasă din cap. Liniștește-te, îi sugerează Wren lui Leroux, șocată să constate că acesta o privește cu autoritate.

Își ascunde disperarea de pe propriul chip și mai face o încercare.

— Uită-te după muște, îi spune ea.

— Muște la un festival de muzică dezagreabilă, în mijlocul verii, în Louisiana. Am înțeles.

— Trebuie să-ți reîmprospătez memoria cu privire la tenacitatea și disciplina muștelor de carne?

— Categoric nu. Am înțeles. Căutăm o tonă de muște.

Wren dă din cap și își întoarce privirea spre mulțime. Scrutează rapid turma, încercând să observe orice detaliu neobișnuit. Se strecoară în mijlocul unui grup mare de petrecăreți, apropiindu-se de una dintre scenele mai mici. Este mică doar în comparație cu scenă principală, care este imensă. Lemnul care o susține, formând fundația, este curbat, zgâriat și decolorat de multele veri în care s-a copt la soare. Acum, o trupă de jazz plină de viață se leagănă și pășește încolo și încoace pe suprafața veche a scenei, interpretând o melodie vioaie. Muzica este antrenantă și are un crescendo înainte de a se transforma în cele din urmă într-un val haotic de sunete. Lumina soarelui de după-amiază se reflectă în instrumentele ridicate în aer, făcând trompetele și saxofonul să strălucească precum aurul masiv.

Un nor negru și subțire apare în partea stângă a scenei, spre spate. Dacă nu ar fi deja atât de aproape de sistemul de garduri mobile care separă mulțimea de scenă, nu ar putea să îl vadă și cu atât mai puțin să îl audă. Norul bâzâie de parcă s-ar afla pe un câmp de flori sălbatice în curs de a fi polenizate. Doar că aceasta nu este o pășune, iar acelea nu sunt albine aflate la treabă. Aceste insecte caută ceva cu mult mai puțin plăcut mirositor, preferând în schimb izul infect al cărnii în descompunere.

Fără să-și ia ochii de la roiul de muște care zboară în cerc și își croiesc drum printre scândurile desprinse, apucă cu o mână de una dintre părțile laterale ale cămășii lui Leroux și o răsucește. El se oprește imediat.

— Ce este? întreabă fără să o privească.

— Sub scenă, în partea stângă, spre spate.

Își îndreaptă privirea spre locul respectiv și trage aer în piept.

— Urmează-mă!

Își face loc în lateral spre capătul șirului de garduri. Un ofițer de securitate stă așezat pe un scaun înalt, din lemn. Ține un picior îndoit, sprijinit pe treapta de sub el și își mișcă capul în ritmul muzicii, cu o expresie absentă pe față. Leroux se apropie de el și se apleacă lângă urechea lui.

— Poliția New Orleans, îi spune aproape în șoaptă.

Își desface sacoul pentru a-i arăta discret insigna. Ofițerul de securitate își îndreaptă privirea spre ea și dă din cap. Leroux aruncă o privire peste umăr.

— Trebuie să verificăm zona scenei, dar nu e nevoie ca întreaga mulțime să intre în panică. Ne poți ajuta în sensul acesta, domnule ofițer…?

— Blum, completează tânărul ofițer, dregându-și glasul și îndreptându-și spatele pe scaun.

Își trece o mână peste obrazul acoperit de barbă înainte de a și-o așeza pe coapsă.

— Nicio problemă, domnule detectiv. Treceți pe aici. Eu voi rămâne prin preajmă și voi încerca să mențin calmul.

Leroux îl bate ușor cu mâna pe umăr.

— Mulțumim, apreciem asta. Haide, Muller.

Le face semn lui Wren și tehnicienei să treacă și se îndreaptă împreună spre partea stângă a scenei. Mirosul este inconfundabil. Pe măsură ce se apropie de norul de muște, aerul devine dens și încețoșat. Este ca și cum ar păși pe un alt tărâm – unul plin de moarte și putrefacție. Wren se lasă în genunchi și se uită printre scânduri unde o parte din lemn a putrezit. Este întuneric sub scenă. Ochii ei se adaptează la perdeaua de întuneric și o formă familiară prinde contur. Ghemuită și complet nemișcată, așezată aproape exact în centrul zonei de sub scenă, vede sursa mirosului care atrage roiul de muște. Mirosul este insuportabil pe măsură ce se apropie de ea.

— Există vreo modalitate de a ajunge sub scenă? întreabă Wren, în timp ce-și îndreaptă spatele și își reține un icnet.

— Este o ușă aici în spate.

Wren se îndreaptă spre partea din spate, unde Leroux stă deja ghemuit. Își folosește mâna pentru a deschide un zăvor. Scoate lanterna mică din buzunarul de la spate și o aprinde. Fasciculul de lumină este proiectat în față și se oprește, învăluind obiectul nemișcat. În lumina lanternei, în fața ei, vede corpul deformat a ceea ce pare a fi o femeie de vreo douăzeci de ani. Este întinsă pe burtă, cu brațele sub ea, ca și cum ar fi căzut dintr-un avion și s-ar fi lovit de sol cu câteva momente înainte ca parașuta să se deschidă. Wren vede imediat grămada mutilată de carne și oase din locul în care ar trebui să fie genunchiul ei drept. Plimbă fasciculul de lumină de la picioare la cap. Își ține scurt răsuflarea când ochii pe jumătate deschiși ai victimei strălucesc în lumină precum cei ai unui demon. Se holbează direct la Wren, privind-o fix, dar fără să vadă nimic. Fața victimei este mânjită de noroi, sânge și murdărie. Wren stinge lanterna și își ia o clipă pentru a se liniști, ghemuită lângă ușa mică.

— Este ceea ce credeam că e, și este rău, spune ea.

Îl poate auzi pe Leroux murmurând „rahat” în sinea lui.

— Din păcate, va trebui să mă apropii mai mult, spune ea.

Leroux își folosește dosul mâinii pentru a-și șterge fruntea.

— Doar nu te gândești serios să te târăști acolo, nu-i așa?

— Nu chiar până acolo, dar dacă m-aș putea apropia puțin, aș putea vedea exact cu ce avem de-a face. Pare că aibă ceva în mâna dreaptă.

Wren se îndreaptă spre capătul scenei și se oprește pentru a lovi ușor cu piciorul scândura din fața ei. Aceasta se sfărâmă și ea îl privește pe Leroux.

— Am găsit un punct slab, raportează ea.

Se apleacă lângă Wren, în timp ce ea îndepărtează bucăți de lemn putrezit. Începe să se formeze o gaură mică. Leroux se holbează în întuneric, folosindu-și telefonul pentru a ilumina cât de mult poate.

— Ești sigură de asta, Muller?

Wren dă din cap și își prinde părul într-un coc dezordonat în vârful capului. Își bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate o pereche de mănuși negre din nitril, pe care și le trage pe mâini cu un pocnet ușor.

— Absolut. Acum păzește-mi spatele.

Aprinde lanterna și și-o pune între buze, afundându-se cu capul înainte în întuneric. Spectacolul de deasupra lor pare să se întețească, în timp ce ea se îndreaptă încet către cadavrul din fața ei. Spațiul este strâmt și fierbinte. Nu are loc să înainteze decât pe vine, într-o manieră total incomodă, cu capul aplecat într-un unghi ascuțit sau să se târască pe burtă. Se deplasează încet și simte durerea pe care i-o provoacă frecarea genunchilor de pietre și solul denivelat. Pe măsură ce se apropie puțin câte puțin, i se dezvăluie întreaga sălbăticie a morții acestei tinere femei. Are o serie de tăieturi, vânătăi și răni care îi acoperă trupul, inclusiv o tăietură adâncă pe gât, iar părul brunet și cârlionțat îi stă lipit de fața și de gâtul acoperite atât de sânge proaspăt, cât și de sânge coagulat.

— Iisuse!

Cuvântul abia dacă se aude, înăbușit de lanterna pe care Wren o ține între dinți. Leroux așteaptă nerăbdător la intrare. Se uită cu ochii mijiți la măcel.

— Îmi imaginez că este sinistru acolo, spune cu un oftat.

Wren clatină din cap, întorcându-l ușor pentru a privi peste umăr către el.

— Este o treabă cu adevărat oribilă, Leroux. Cea mai rea de până acum.

— La naiba! Simt că suntem atât de aproape de a-l prinde pe nenorocitul ăsta.

Wren își întoarce din nou capul la cadavrul agresat din fața ei și își mută privirea spre mâna dreaptă a femeii, întinsă în lateral, ca și cum ar încerca să ajungă la ceva aflat foarte aproape. Mâna este încleștată în jurul unui obiect, iar Wren începe să desprindă cu grijă fiecare deget, forțând rigiditatea să cedeze sub mâinile ei înmănușate. Eforturile îi dezvăluie liniile și simbolurile inconfundabile ale unei hărți. Wren observă niște parcele marcate și o legendă care etichetează locuitorii celebri ai unor morminte notabile. Este harta Cimitirului St. Louis nr. 1.

— Are cineva o pungă pe acolo? strigă Wren în spatele ei și desface harta complet.

Este genul de hartă care li se oferă turiștilor când aceștia se prezintă pentru a face un tur cu ghid al Cimitirului St. Louis nr. 1, dornici să se zgâiască și să disece punctele turistice de atracție din fața lor. Harta aceasta este atât de detaliată, încât indică chiar și copacii care separă potecile și aleile care mărginesc Orașul Morților. Wren urmărește potecile cu privirea, căutând ceva nelalocul lui, un semn care să explice de ce se afla această hartă în pumnul încleștat al unei femei moarte. În grupul de morminte dinspre mijlocul hărții, zărește un mic *X* roșu, ceea ce o face să icnească involuntar.

— Ce este? întreabă Leroux.

— Este o hartă a Cimitirului St. Louis nr. 1, cu un loc marcat cu roșu. Nu cred că această victimă este singurul cadou pe care ni l-a lăsat să-l găsim astăzi.

— La naiba! În regulă, ieși de acolo! Hai să o scoatem de aici și să mergem acolo. Trebuie să izolăm locul acesta. Acum!

Wren dă din cap și împachetează harta, sigilând-o înainte de a arunca o ultimă privire spre corpul maltratat din fața ei. La ultima privire pe care o aruncă copleșită spre victimă, observă ceva ce nu observase până atunci. La încheietura mâinii drepte a victimei se află un ceas inteligent alb, care se remarcă prin starea sa impecabilă. Este nou-nouț și nu are nicio urmă de uzură așa cum au restul bunurilor aflate asupra victimei. Este imposibil ca acest ceas să fi fost la încheietura mâinii înainte de momentul morții sau în momentul ei.

— Muller. Să mergem! murmură Leroux cu nerăbdare.

Ochii îi trădează gândurile care îi aleargă prin cap. Wren observă că își calculează deja următoarele mișcări. Un adevărat veteran al acestei lumi. Vede bruma de îndoială și de frustrare care planează asupra lui Leroux, dar nu o lasă să o împiedice să se ocupe cu sârguință de locul crimei din fața ei.

— Da, John, te-am auzit. Doar o secundă.

Întinde o mână înmănușată pentru a examina ceasul și atinge ușor ecranul pentru a-l activa. O lumină albastră inundă spațiul întunecat și înghesuit. Este nevoie de un cod numeric de acces.

— Dă-mi harta, Muller, latră Leroux. Să mergem!

Îl ignoră și se uită cu disperare în jurul spațiului care cu o clipă în urmă părea atât de sufocant, dar care acum pare gol și adânc. Se folosește de o mână pentru a proiecta fasciculul lanternei asupra zonei din jurul cadavrului, sperând să obțină mai multe informații, dar nu vede decât murdărie, praf și insecte. Lasă să-i scape un oftat frustrat și își coboară privirea.

— Mi s-a părut că am văzut ceva, scâncește ea.

Apucă bine punga de dovezi cu harta înăuntru și începe să se târască spre ieșire. Privirea lui Wren o întâlnește pe cea a lui Leroux și, ajunsă lângă el, îi întinde punga. Se uită la micul *X* stacojiu preț de încă o clipă.

— Citește-mi numărul parcelei unde se află *X*-ul roșu, îi spune ea.

Leroux ridică o sprânceană și este clar exasperat.

— Poftim? se plânge, dar se uită la hartă, netezind punga de probe pentru a vedea mai bine numerele.

— Scrisul este incredibil de mic. 1, 5, 0… 3. Despre ce este vorba?

— 1, 5, 0, 3… 1, 5, 0, 3… 1, 5, 0, 3… 1, 5, 0, 3… își repetă Wren încet, în timp ce se târăște înapoi spre trupul femeii moarte.

Cu o mână înmănușată, atinge ceasul și acesta se reactivează. Își trece degetul peste ecran, iar acesta îi cere din nou codul de acces din patru cifre. Wren tastează numerele, ezitând înainte de a apăsa ultima cifră. Când o tastează cu o atingere scurtă, i se taie respirația. Ceasul se deblochează pentru a afișa o singură aplicație pe ecran: alarma.

— Wren! se aude vocea lui Leroux, în care se simte un ton clar de frustrare.

Wren încearcă să-și liniștească bătăile inimii care-i bubuie în piept.

— Plecăm sau…? Spune-mi înainte de a face orice altceva!

— Am găsit ceva, John, răspunde în cele din urmă, privind peste umăr.

Are un smartwatch nou-nouț la mână, care nu se potrivește cu starea victimei. În mod clar, i-a fost pus la mână post-mortem. Numărul acela de parcelă – 1, 5, o, 3 –, ei bine, acesta este parola ceasului, iar eu mă uit acum la singura aplicație deschisă: alarma.

Wren face o pauză și vede o expresie de deznădejde pe fața lui Leroux. Se freacă la ochi și înmânează punga cu probe unui alt ofițer.

— Cât timp mai avem la dispoziție? o întreabă.

Wren se uită la aplicația de alarmă. Este singura de pe ecran și este setată pentru ora 14.00.

— 45 de minute începând din acest moment.

— Trebuie să ne mișcăm. Landry, Cormier și Fox, voi îl însoțiți pe Will. Luați-o înainte și eliberați cimitirul. Eu și Muller vă vom ajunge din urmă.

Roșu la față, se întoarce spre Wren.

— Ieși de acolo! Să mergem!

Wren se târăște spre ieșire. Își zărește tehniciană așteptând undeva în lateral și îi face semn.

— Sună la birou și spune-le să vină cu câteva vehicule de transport, îi ordonă ea, și observă cum tânăra apasă imediat un buton de pe telefon.

Wren își smulge mănușile de pe mâini și își scutură praful de pe genunchi, în timp ce îl urmează în grabă pe Leroux prin mulțimea care se adună acum de-a lungul perimetrului izolat. Fețele oamenilor sunt schimonosite de teamă, curiozitate morbidă și confuzie. Șușotesc între ei și își înclină capetele pentru a încerca să vadă acțiunea devenită vizibilă. O muzică vioaie încă răsună de pe o scenă mai îndepărtată, dar formația aflată chiar pe cea din față și-a întrerupt spectacolul. Wren nici măcar nu observase asta până acum.

CAPITOLUL 17

Jeremy simte o satisfacție greu de descris când vede cum glonțul pornit din Glock-ul său își atinge ținta dorită. Ar fi putut să le atingă cu ușurință și pe Katie, și pe Emily, dar încă nu a terminat cu joaca. Este o masă prea delicioasă ca să nu se bucure de ea până la capăt, îmbucătură cu îmbucătură.

Le privește pe Katie și pe Emily alergând fără țintă pe terenul plin de vegetație. Jeremy nu le scapă din ochi și le lasă să creadă că au pus o

distanță sigură între ele și el. Katie își șterge frenetic fața de materia cerebrală a lui Matt și se împiedică, rămânând în urmă. Este nesăbuită, iar Matt era practic un Neanderthal, dar cel puțin Emily este o luptătoare. Ea reprezintă provocarea. Jeremy observă că lumina uneia dintre lanterne pâlpâie, își pierde intensitatea, iar apoi se întunecă, în timp ce se mișcă printre tufișurile dese.

„Le-a mai rămas o singură lanternă”.

Zâmbește și grăbește puțin pasul, mișcându-se în ritmul muzicii, când în difuzoare începe să se audă piesa” (Don’t Fear) The Reaper”[5] a trupei Blue Oyster Cult. El este „Doamna cu Coasa” în seara asta.

O aude pe Katie plângând zgomotos dincolo de lizieră, iar vocea ei atinge un ton nu foarte diferit de cel al unui iepure care se întâlnește brusc cu un prădător însetat de sânge. Jeremy aruncă o privire spre ceas și un rânjet îi acoperă toată fața. Au trecut câteva ore de când și-a lăsat oaspeții aici. În timp ce o privește, Katie face un pas stângaci, cu piciorul drept ridicat mai sus decât necesită un pas obișnuit. Medicamentele încep să își facă efectul. Începe să freamăte de emoție când își dă seama că experimentul său funcționează.

După ce a citit despre otrăvirile cu ghimbir Jamaican din timpul prohibiției, Jeremy s-a simțit inspirat. La începutul anilor 1930, în statele americane din sudul îndepărtat, câteva minți strălucite au creat o formă de ghimbir jamaican, sau „jake”, cum era mai bine cunoscut, care a reușit să ocolească reglementările rigide ale Departamentului de Justiție al SUA. Cu ajutorul unui profesor neștiutor de la MIT, oamenii aceia au creat o formulă care folosea fosfat de tricrezil, deoarece reușea să treacă de teste fără să modifice gustul. Această rețetă revoluționară a contrabandiștilor de alcool a făcut în cele din urmă ca o mulțime de clienți să meargă fără să-și îndoaie genunchii din cauza faptului că nu-și mai puteau îndoi degetele de la picioare. Epidemia de paralizie care a devenit cunoscută, oarecum ciudat, sub numele de „picior rigid” le-a permis cercetătorilor să stabilească mult prea târziu faptul că fosfatul de tricrezil este de fapt o neurotoxină periculoasă care provoacă moartea celulelor nervoase și deteriorarea tecilor de mielină care ajută la mișcările vitale ale mușchilor. Atunci când este ingerată în cantități substanțiale, această substanță chimică provoacă tulburări gastrointestinale și paralizie parțială la nivelul membrelor. Și, după injectarea zilnică a acestei substanțe chimice prin perfuzii, Katie pare

să prezinte un caz de „picior rigid” exact la timp.

Katie începe să țipe la Emily că îi amorțește piciorul, iar Jeremy o vede pe Emily încercând cu disperare să o convingă să meargă mai departe. El zâmbește, în timp ce Katie se rostogolește la pământ ca un ghem, cu genunchii înfipți în solul mlăștinos. Distanța dintre el și ele se reduce. O poate vedea pe Emily cântărindu-și opțiunile, în timp ce scrutează cu teamă linia de copaci din fața lor folosind lanterna care le-a mai rămas. Katie plânge și se îneacă, iar Emily încearcă să o ridice în picioare, ținând-o cu un braț în jurul taliei.

Emily este gata să o abandoneze. Jeremy simte asta. Instinctul de conservare va învinge. Își armează pușca și își duce luneta la ochi. Emily și Katie aud sunetul, iar Emily încearcă din nou să o tragă pe Katie după ea. Jeremy apasă pe trăgaci și își atinge ținta cu ușurință. Katie scoate un țipăt agonizant când glonțul îi spulberă rotula dreaptă, transformându-i piciorul într-o halcă de carne mutilată, cu mușchii zdreliți. Se prăbușește sub greutatea părții superioare a corpului și se lovește de solul umed cu un sunet înfundat.

Alegerea lui Emily este clară. O ia la fugă.

Jeremy își pune pușca în spate și scoate cuțitul de vânătoare din teacă, în timp ce se îndreaptă cu pas grăbit spre locul de unde se aude plânsul patetic al lui Katie. Îi răsare în față ca o fantomă, iar ochii ei trădează frica. El rânjește și se ghemuiește lângă ea, dându-i o șuviță de păr ciufulit după ureche.

— Ssst, îi șoptește cu un zâmbet.

O apucă cu o mână de păr, îi trage capul spre spate și îi trece încet lama peste gât. O ține așa o clipă, lăsând-o să bolborosească și să se zbată, până când trupul ei se prăbușește moale. Jeremy închide ochii și ascultă muzica – atât simfonia organică a mlaștinii, cât și muzica înregistrată redată în difuzoare. Lasă capul lui Katie să cadă în noroi și își pocnește vertebrele gâtului.

„Acum, unde o fi fugit oare Emily?”

CAPITOLUL 18

— Sunt dr. Wren Muller de la Serviciul de Medicină Legală. Avem

nevoie de o ambulanță pe strada Basin la numărul 425.

Wren scormonește prin geantă, ținându-și telefonul la ureche cu umărul. Minutele trec repede, în timp ce Leroux șerpuiește cu mașina prin trafic spre destinația lor, către o victimă despre care speră că mai poate fi salvată.

— Da, Cimitirul St. Louis nr. 1. O posibilă urgență medicală. Dacă ne puteți aștepta la intrare, ar trebui să ajungem în aproximativ – se oprește să se uite la ceasul de bord – 8 minute. În regulă. Mulțumesc.

Lasă telefonul să cadă pe scaun, lângă ea, și își pune o altă pereche de mănuși pe mâini. Expresia de pe fața ei sugerează un amestec egal de calm și hotărâre. Din cocul înalt prins în creștetul capului i s-au desprins câteva șuvițe. Îi atârnă delicat pe lângă obraji, care acum sunt acoperiți de un strat subțire de praf de la locul crimei.

Străbat cu viteză străzile din New Orleans, iar Leroux claxonează agresiv la mașina din fața lor. Oricine nu se dă la o parte la auzul sirenelor mașinii sale devine victima unei serii neîncetate de înjurături. Strânge volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor i s-au albit. Nu este detectivul tipic obosit dintr-un thriller cu succes la public.

— Crezi că este o capcană, Muller? o întreabă în cele din urmă, cu un ton măsurat și precaut.

Wren își sprijină cotul pe geamul de pe partea pasagerului, punându-și tâmpla în palmă, și oftează.

— Trebuie să cred că nu este. Și, oricum, amândoi trebuie să o tratăm ca și cum nu ar fi. Dar ține minte că suntem pregătiți în mod corespunzător dacă situația se dovedește a fi diferită.

Leroux dă din cap aproape imperceptibil.

Wren își îndreaptă spatele.

— În plus, Will și gașca lui de tineri poleiți vor fi acolo să ne susțină.

Un mic zâmbet se joacă în colțul buzelor ei, iar Leroux lasă să-i scape un mic chicotit.

— Tinerii, spune, clătinând din cap. Haide, or fi ei boboci, dar au ieșit din pântec de mai mult timp, Muller.

— Știu. Doar glumesc. Dacă nu aș avea încredere în abilitățile lor, nu mi-aș lăsa siguranța în mâinile lor capabile.

Leroux devine serios.

— Mă tem doar că tipul ăsta va sta prin apropiere, urmărindu-ne în timp ce noi toți alergăm prin cimitir să căutăm firimiturile otrăvite pe care ni le-a

lăsat.

Leroux virează la dreapta pe strada Basin. La colț, este plin de turiști și localnici deopotrivă. Un grup de trei femei se îngrămădește să iasă dintr-un studio mare de yoga și să se îndrepte spre o cafenea cu mese în aer liber. Oamenii își savurează prânzul afară în această după-amiază luminoasă din Louisiana, mâncându-și croasantele cu unt chiar în apropierea locului unde cineva probabil că luptă cu disperare să rămână în viață. Ajung la intrarea în cimitir, mărginită de palmieri înalți care par să ia în batjocură zidul alb impunător care îl înconjoară. Aceștia se îndoaie ușor în bătaia vântului și își clatină frunzele, întâmpinându-i pe vizitatorii acestui punct de atracție ciudat, complet orbi la ororile care îi așteaptă înăuntru.

Wren dă din cap.

— Știu. Același scenariu mi-a trecut și mie prin minte. Dar singura noastră opțiune este să încercăm. Mă rog ca cei de la ambulanță să aibă parte de mai multă acțiune decât mine în această după-amiază.

CAPITOLUL 19

Picioarele lui Emily aproape că plutesc deasupra solului în timp ce aleargă pe un teren necunoscut, folosindu-se doar de un fascicul de lumină care să îi lumineze calea. A făcut exact ce sperase Jeremy că va face. A abandonat-o pe Katie și și-a urmat instinctul primar de supraviețuire.

Jeremy simte panica bruscă și copleșitoare a lui Emily. Se luptă să avanseze, dar pământul mlăștinos îi înghite fiecare pas, scoțând un sunet dezgustător și forțând-o să consume mai multă energie decât are. Mlaștina lucrează în favoarea lui Jeremy, ajutându-l să-și îndeplinească ultima viziune. Mediul înconjurător îi aparține. Și, mai important, s-a întors împotriva ei.

Emily se oprește și se lipește cu spatele de scobitura unui copac. Fărâme de pământ și o mulțime de insecte agitate i se revarsă peste umeri, în timp ce se sprijină de mușchiul și noroiul care acoperă trunchiul masiv. Jeremy se întreabă dacă ea are impresia că nu face zgomot. Îi poate auzi respirația rapidă și superficială. Simte în aer gustul fricii ei și nu se mai poate stăpâni.

— Emily! răsună vocea lui în întuneric. Sunt Cal. Emily!

Se crispează și încearcă să-și rețină un hohot de plâns. Însă Jeremy aude

scâncetul înăbușit.

— Se pare că tu ești ultima mea fată, strigă, chicotind. Ai localizat deja perimetrul?

Îl aude apropiindu-se. Face zgomot intenționat, în timp ce ea se târăște printre tufișuri. Acesta este crescendoul din opera lui muzicală.

— Știi măcar în ce direcție alergi? râde el. Ei bine, nu mă lăsa să te demoralizez. Fugi, iepurașule, fugi!

Ca într-un spectacol de teatru neregizat, trage cu pistolul în aer, iar Emily o ia la fugă instinctiv. Aleargă printr-un pârâu, împroșcând zgomotos apa în jurul ei și lăsând noroiul gros să-i înghită pantofii cu totul. Îi lasă în urmă, în timp ce țopăie prin apă și trece printr-un zid de tufișuri. Spinii ascuțiți îi străpung și îi sfâșie picioarele, brațele și fața, dar continuă să înainteze. Acum și Jeremy aleargă, ajungând-o din urmă. Aleargă în zigzag pentru a evita o soartă precum cea a lui Matt sau Katie.

Dintr-odată, îi apare în față. Vede perimetrul la fel cum vezi o oază în deșert – un gard metalic care trece printre copaci și care desparte clar regatul lui Jeremy de tărâmul libertății. Are doar 1,80 m înălțime și tot ce-i trebuie este impulsul necesar pentru a-l sări. Se oprește puțin și apoi pornește înainte, aruncându-se asupra gardului, agățându-se de el cu degetele de la piciorul drept și cu cele de la mâna dreaptă.

Brusc, simte o durere usturătoare. O descărcare electrică pune stăpânire pe fiecare celulă, în timp ce corpul îi înțepenește și i se convulsionează înainte de a fi aruncată înapoi în coșmarul din spatele ei.

— Mă simt puțin jignit că nu te-ai gândit că mi-am electrificat gardul din jurul proprietății, spune Jeremy condescendent, în timp ce pășește peste un copac căzut și se oprește chiar deasupra ei.

Emily scuipă sânge și oscilează furioasă între leșin și o concentrare puternică. Se rostogolește pe o parte și începe să se târască. Se târăște cu disperare prin noroi și mușchi, împingându-se înainte cât poate de bine. Nu are niciun plan. Singurul ei gând este să se îndepărteze cât mai mult de monstrul din spatele ei. Jeremy o urmează încet, scoțând cuțitul de vânătoare din teacă, îngenunchind pentru a-și înfășură brațul în jurul gâtului ei și ridicând-o în genunchi.

Înainte de a mai spune un cuvânt, își folosește arătătorul și degetul mare pentru a-i deschide larg ochiul drept, în timp ce ea se zbate să scape. Lasă câteva picături de tropicamidă să-i atingă globul ocular și, înainte ca ea să-

și poată da seama că are vederea încețoșată, face același lucru cu ochiul stâng, ținând-o nemișcată într-o poziție de strangulare.

— Oprește-te! Ce-i asta? strigă ea, trăgându-și capul înapoi.

— Picături pentru ochi cu tropicamidă, răspunde pe un ton impasibil, asigurându-se că mai pune puțin în plus în fiecare ochi. Ai făcut vreodată un examen oftalmologie, Emily? Ai avut vederea încețoșată timp de câteva ore și ți s-a spus să nu operezi utilaje grele?

Zâmbește, știind că ea încă îi poate desluși expresia, deși nu clar. Ea clipește repede pentru a încerca să-și limpezească vederea, dar fără succes.

— Ai auzit vreodată expresia „C5 te ține în viață”? o întreabă, privind-o în ochi în timp ce ea îl privește înapoi.

— Doar lasă-mă să plec, te rog. Nu voi spune nimănui dacă mă lași să plec, îl imploră Emily.

Instinctul de supraviețuire care a adus-o până aici a trecut la stadiul de negociere. Jeremy își apleacă fruntea spre a ei, astfel încât să se atingă.

— Nu mă întrerupe.

Îi face cu ochiul și își trage capul înapoi.

— Vezi tu, dacă secționezi măduva spinării deasupra vertebrei cervicale C5, atunci mai mult ca sigur vei ucide persoana respectivă. De ce crezi că se întâmplă asta?

Jeremy face fără să se gândească un gest cu mâna pentru a da jos un gândac de pe umărul lui Emily și așteaptă un răspuns.

— Doar încetează. Te rog, încetează!

Fața lui Jeremy se schimonosește într-o expresie de dezgust.

— Nimic? Ești studentă în anul doi la medicină și nu poți să răspunzi la întrebarea mea de anatomie de bază?

Emily își închide ochii.

— Te rog, șoptește.

El îi ignoră rugămințile și continuă:

— Vertebrele C1 și C4 flanchează nervii care fac ca diafragma să știe cum să respire.

În timp ce spune acest lucru, îndreaptă vârful cuțitului de vânătoare spre diafragma ei.

— Dacă acea parte anume a măduvei spinării este secționată, atunci te asfixiezi și mori. „C4, nu mai respiri”.

— De ce îmi spui asta?

Emily intră în panică.

— Nu am de gând să-ți fac asta, Emily. Relaxează-te, continuă el. Ce crezi că sunt, un monstru?

Se apropie din nou de fața ei și apoi se uită la cuțit, răsucindu-l în mână. Se uită și ea căci o rază de lumină s-a strecurat printre copaci dinspre lună și se reflectă în lama cuțitului. Din nou, mlaștina i-a făcut pe plac. I-a oferit un reflector pentru spectacolul său. O durere ascuțită îi străbate partea inferioară a spatelui. O senzație de fierbințeală puternică este tot ce poate simți și își dă seama prea târziu că i-a înfipt cuțitul de vânătoare în spate.

— Dacă secționezi măduva spinării oriunde mai jos de C5, probabil că vei rămâne în viață. Dar, de asemenea, vei paraliza cu siguranță în porțiunea de corp aflată sub acea vertebră, continuă el și o lovește ușor pe Emily cu palma peste picior. Eu am ales regiunea lombară.

Emily apucă cu mâna cămașa lui Jeremy, răsucind materialul negru cu pumnul strâns și privind în jur cu furie.

— Ce rimă de rahat, nu?

Rânjește din nou și, cu o mișcare rapidă, scoate lama din trupul ei.

CAPITOLUL 20

Cimitirul St. Louis nr. i se profilează în stânga.

Secretele întunecate ale trecutului cuprinse între zidurile sale albe sunt readuse la viață de oroarea de acum. Wren își imaginează rânduri de morți care îl privesc pe acest monstru lucrând. I-a făcut pe fiecare dintre ei un martor involuntar la crimele sale în interiorul acestui oraș sacru.

Zgomotul obișnuit al străzii este străbătut de sunetul unei ambulanțe care se apropie. Leroux trage mașina în spatele celei a lui Will. Fără să vorbească, el și Wren coboară din mașină în aerul dens. Ofițerii de la fața locului apar de după colț, cu un aer serios și deja acoperiți de sudoare.

— Perimetrul pare liber. Porțile sunt păzite. Landry și Knox sunt înăuntru, eliberând drumul spre parcela 1503.

Will pare acum mai serios ca niciodată, iar Wren știe de ce.

— N-ai auzit nimic? întreabă ea.

El clatină din cap și mijește ochii în lumina soarelui.

— Nimic.

Ambulanța parchează și oprește sunetul sirenei. Doi paramedici sar afară și își iau trusele dintr-un mic compartiment de pe marginea camionetei.

— Escortează-i pe tipii ăștia în urma noastră, bine? spune Leroux și face un gest către bărbatul și femeia care tocmai au coborât din ambulanță.

Will dă din cap și se retrage pentru a-i pune la curent pe cei doi înainte de a-i urma pe Leroux și Wren.

Cel mai vechi cimitir din New Orleans se întinde pe un teren care pare nesfârșit. Aleile sinuoase pot juca feste minții. Este o liniște sinistră. Locul acesta acționează ca un vid. Chiar și cu orașul plin de viață din afara zidurilor, Wren se străduiește să distingă un sunet, orice semn de viață. Nu-i răspunde decât electricitatea statică. Morții își păstrează secretele.

Luând-o la dreapta, se îndreaptă spre parcelele cu morminte subterane. Totul este liniștit. Chiar și cioara mare care a aterizat pe un mormânt din apropiere este neobișnuit de tăcută. Îi urmărește cu privirea și se leagănă ușor pe piatra sfărâmicioasă de care se ține cu ghearele. Wren se întreabă dacă a venit să vadă această descoperire.

— Lopeți! Avem nevoie de lopeți! strigă Wren când zărește mormântul proaspăt săpat într-o zonă a cimitirului care a fost scoasă din uz.

Leroux aleargă impulsiv spre pământul răscolit, observând altceva. Ofițerii se grăbesc să împrejmuiască zona. Cu armele scoase, dau târcoale și caută orice capcană care i-ar putea aștepta. Ignorând descoperirea lui Leroux, Wren se grăbește spre magazia administratorului aflată în spatele lor. Este încuiată, așa cum era de așteptat, dar vede o lopată convenabil sprijinită de mica structură. O apucă și aleargă înapoi. Leroux îi bagă sub nas obiectul pe care îl văzuse. Acesta ticăie puternic.

— Un cronometru pentru ouă, spune, cu suflarea tăiată. Se potrivește cu alarma găsită dincolo. Avem la dispoziție exact 20 de minute.

Leroux s-a înroșit la față și transpiră.

— Dacă este cineva acolo, asta nu este bine. Nu are cum să fie conștient acolo, sub pământ, se îngrijorează ea, privind movila din fața lor. Trebuie să săpăm! Acum!

Leroux își dă repede haina jos, lăsând-o să cadă pe pământ, și își suflecă mânecile.

— Folosește tu lopata, îi ordonă și îngenunchează pentru a începe să scotocească pământul afânat, folosindu-și mâinile și brațele pe post de

lopeți rudimentare.

Wren sapă cu furie. Aruncă cum poate pământul într-o parte, în timp ce alți ofițeri se alătură eforturilor lor. Lucrează în tăcere. Nimeni nu vorbește. Singurul sunet este cel al lopeții care se înfige în pământ și cel al respirației grele a tuturor. Speranțele lui Wren s-au spulberat, dar încearcă să ascundă asta față de colegii de echipă. Spera că vor găsi pe cineva în aer liber sau chiar într-un mormânt suprateran. O persoană îngropată de vie are foarte puțin timp de supraviețuire, iar patruzeci și cinci de minute este o perioadă lungă, indiferent cât de sănătoasă ar fi victima. Nu au nicio idee dacă această persoană a fost îngropată într-un sicriu sau alt soi de container, cât de adânc este îngropată sau de cât timp stă acolo. Nici măcar nu știu dacă cineva se află acolo sau nu. În ciuda tuturor acestor lucruri, Wren sapă într-un ritm amețitor. Speranța i s-a spulberat, da, dar nu iremediabil.

*

Leroux ia cu nerăbdare lopata din mâinile lui Wren, înfigând-o în pământ cât de tare și de repede poate. Secundele ticăie zgomotos pe vechiul cronometru pentru ouă, iar el poate vedea pe fața lui Wren că fiecare secundă contează. Are sentimentul că sapă de zile întregi. Au săpat deja aproape un metru. Leroux își șterge fruntea cu dosul brațului, întinzându-și murdăria pe fața transpirată.

— Băieți, dar dacă este la doi metri adâncime? întreabă un ofițer cu ezitare.

Wren clatină din cap și pufăie.

— Atunci săpăm doi metri.

Leroux continuă să sape ca o mașină. Nu reacționează la îngrijorările colegilor săi, dar le simte. Doi metri reprezintă o cantitate enormă de pământ de scos fără nicio planificare prealabilă, fără uneltele adecvate sau fără hidratare și odihnă decente. Nici măcar nu a observat până acum că cei doi paramedici de la fața locului și-au dat jos uniformele pentru a săpa alături de ei. Îi întâlnește privirea unui medic și dă din cap pentru a-i transmite un mesaj tacit de apreciere. Femeia îi răspunde cu un semn din cap și continuă să scoată pământul din mormânt.

Lucrează împreună ca o mașină bine unsă. Pământul zboară în toate direcțiile. Toți membrii acestei echipe sunt extrem de concentrați. În timp ce Leroux aruncă o privire spre cronometru, vârful lopeții atinge ceva solid. O trântește din nou pentru a se asigura. Se aude sunet de metal pe lemn.

Aruncă din nou o privire la cronometru. Au mai rămas patru minute.

— Am dat de ceva! strigă, mutându-se puțin într-o parte pentru a îndepărta și mai mult pământ de lângă sicriul de lemn care se ivește încet.

Wren răzuiește cu vârful lopeții partea de sus a sicriului pentru a îndepărta pământul, iar ceilalți se adună pentru a îndepărta stratul gros de la capete. Mormântul a fost săpat cu superficialitate. Ucigașul a vrut ca ei să-l găsească și să-l deschidă, dar a vrut și să se chinuie puțin făcând asta. Surescitarea impregnează aerul, în timp ce un mâner de la capătul sicriului iese la iveală.

— Să încercăm să-l tragem dinspre un capăt, sugerează Will, arătând spre mânerul expus. Putem încerca să-l înclinăm ca să scoatem capacul fără să băgăm pământ înăuntru.

Wren dă din cap.

— Voi trei trageți în sus, iar noi vă vom ghida din capătul acesta. Când vă spun să vă opriți, opriți-vă! Nu vreau să îl înclinați prea mult.

Dau din cap și apucă strâns de mâner. Își pun mâinile libere pe părțile laterale ale sicriului pentru a se echilibra. Ofițerii trag cu putere, în timp ce Wren și paramedicii împing de la celălalt capăt. Sicriul se eliberează de pământul din jur cu un scârțâit puternic.

— Opriți-vă! strigă Wren și ridică mâna.

Se opresc și dau drumul cu grijă capătului sicriului, lăsându-l sprijinit pe grămada de pământ deplasat de lângă el. Wren încearcă să deschidă capacul, iar Leroux se grăbește să o ajute. Smucesc amândoi deodată și capacul se desface. Îl ridică spre mâinile care așteaptă deasupra lor, pe marginea mormântului.

Timpul se oprește în loc. Ticăitul lent al cronometrului este singurul lucru care străpunge liniștea.

— Oh, Doamne! exclamă un paramedic, ducându-și mâna la gură îngrozit.

Femeia din interiorul sicriului pare să aibă în jur de 20 de ani. Are părul castaniu, încâlcit cu noroi și întins în jurul capului. Are ochii închiși. Deși are fața acoperită de murdărie, are o expresie liniștită. Pe obraz și pe căptușeala sicriului este vomă uscată. Este desculță, iar picioarele ei au zgârieturi adânci și sunt pline de sânge închegat și pământ. Tricoul alb prezintă numeroase semne de uzură. În partea stângă și în jurul spatelui ei se vede o pată mare întunecată. Ofițerii știu, fără să le spună Wren, că este

sânge. Mult sânge. Femeia din sicriu este nemișcată și tăcută.

Cronometrul sună.

CAPITOLUL 21

Jeremy deschide ochii. Se simte odihnit, chiar dacă a dormit doar două ore. Se ridică în capul oaselor în pat, aruncând o privire dincolo de jaluzelele de la fereastra camerei lui și lăsând lumina caldă să se strecoare înăuntru pentru a-l învălui. Mătură cu privirea întinderea vastă de copaci și vegetație care se așterne în fața lui ca un ocean. Este propria lui versiune de Aokigahara, așa-numita Pădure a Sinucigașilor, din Japonia, unde sufletele pierdute merg să moară.

A lăsat-o pe Emily în pădure noaptea trecută, paralizată de la brâu în jos. Nu avea unde să se ducă. După ce i-a scos cuțitul din spate, ochii i s-au umplut de furie. L-a sfredelit cu privirea, iar ochii aproape că i-au pulsat din cauza șocului. A stat ghemuit lângă ea preț de o clipă, privind-o cum gâfâie de durere. În delirul ei, chiar s-a agățat de el ca de un colac de salvare.

Când, în cele din urmă, a lăsat-o în întunericul rece, ea l-a strigat. L-a strigat pe „Cal” să se întoarcă. L-a implorat să nu o lase singură acolo. Plânsetele ei au fost cântecul lui de leagăn înainte de a cădea într-un somn adânc, deși scurt.

Acum, își trage o cămașă curată pe el. Este albă și scrobită. Se oprește să se spele pe dinți și își aranjează cu grijă părul blond. În timp ce se îndreaptă din nou spre pădure, ascultă sunetul pe care îl fac scândurile de lemn sub picioarele sale. Calcă apăsat pe ele cu cizmele negre. Se întreabă dacă îl aude apropiindu-se. Oare somnul i-a cuprins trupul epuizat și torturat?

— Emily! strigă în depărtare.

Așteaptă să audă un sunet. Nu-i răspund decât cicadele și păsările.

— Nu ai murit, nu-i așa? strigă din nou, doar pe jumătate în glumă.

Singurul lucru care îi răspunde este iubita lui mlaștină.

Grăbește pasul și pătrunde printre copacii deși, coborând de pe pasarela de lemn, spre gardul care înconjoară perimetrul, acolo unde i-a lăsat trupul. Este nerăbdător și emoționat.

— Emily, sper că mă poți ierta, ciripește, înăbușindu-și un chicotit.

Ajunge în spațiul liber de lângă gard și o zărește. Stă aproape complet la orizontală, cu spatele sprijinit de gard. Gardul de sârmă se îndoaie sub ea, formând un soi de burtă. Emily stă nemișcată. Preț de o clipă, se întreabă dacă nu cumva a murit.

„Nu. Nu, nu ar fi în regulă”.

Grăbește și mai mult pasul, îndreptându-se spre ea cu o privire iscoditoare. Nu poate fi moartă încă, întregul său plan ar fi distrus. Ea ar trebui să fie mesajul lui. Ea ar trebui să fie avertismentul lui.

Când ajunge la trupul ei nemișcat, mijește ochii. Lăsându-se pe vine, vede clar că nu Emily este cea care zace în fața lui, ci Katie.

Inima începe să-i bată repede în timp ce pune lucrurile cap la cap în mintea lui.

A ratat.

Trebuie să-i fi ratat cumva măduva spinării. În mod cert, încă se mai putea mișca când a lăsat-o acolo aseară. Mintea lui o ia razna, în timp ce-și introduce brațul prin gaură. Emily l-a învins. A târât-o pe Katie până aici și i-a folosit corpul pentru a absorbi impulsurile electrice ale gardului. Atinge urmele de sânge mânjit pe sârma gardului de deasupra lui Katie. Emily a transformat-o pe Katie în conductor și s-a târât peste ea pentru a scăpa. Prin Katie, impulsurile electrice abia dacă ar fi afectat-o, asta dacă ar fi afectat-o vreun pic.

Stă în picioare, privind spre iarba înaltă și spre întinderea de copaci din afara perimetrului arenei sale artificiale. Emily a scăpat. Închizându-și ochii în lumina soarelui de dimineață, este cel puțin recunoscător că a fost mai mult decât pregătit. Nu va ajunge prea departe cu rănile pe care le are și, chiar dacă o va face, tot nu poate vedea mai departe de propriul nas și chiar și pe acela îl vede în ceață din cauza tropicamidei. Va reuși să o ajungă din urmă cât de curând. Dar acest gând nu-i oferă nicio ușurare. Totul s-a schimbat.

CAPITOLUL 22

Wren își acordă doar o clipă. Apoi se apucă de treabă, întinzând mâna pe care și-a tras o mănușă pentru a căuta pulsul. Închide ochii și se concentrează să-i palpeze femeii artera carotidă. Apasă ușor pe ea și

încearcă cu disperare să simtă orice semn de viață. Și atunci îl simte. Sub vârful degetelor ei simte cea mai slabă mișcare posibilă a ciclului cardiac al victimei.

Lumea lui Wren se luminează și capătă culori vii, puternice. Le aruncă paramedicilor o privire frenetică și strigă:

— Este rândul vostru! Are puls!

Cei doi medici intră în acțiune. O rostogolesc cu grijă pe victimă pe o parte și descoperă sursa sângelui întunecat care îi pătează cămașa în spatele șoldului.

— Are o rană la coloana cervicală, raportează medicul, ieșind din starea inițială de șoc și recăpătându-și concentrarea și profesionalismul. Deși se pare că a fost… tratată.

Wren se aplecă în față, neîncrezătoare.

— Poftim?

Se uită la bandajele însângerate de pe rana din partea superioară a spatelui femeii.

— I-a bandajat rănile? întreabă Wren, cu fruntea încruntată și o privire care trădează confuzia pură. Nu a mai făcut asta niciodată. De fapt, nu mă pot gândi la niciun criminal care să fi făcut asta până acum.

Leroux clatină din cap, încercând să oprească cronometrul de bucătărie care încă sună în mâna lui. Un ofițer de lângă el îl ia fără să scoată o vorbă și îl oprește. La câțiva pași mai încolo, un alt ofițer le strigă celorlalți ordinul de a izola locul faptei și de a chema întăriri la fața locului.

— Haideți să o scoatem de aici. Trebuie să o stabilizăm înainte de orice altceva, spune un medic.

Cu puțin ajutor din partea lui Wren, o scot pe femeie din sicriu. Au început deja să o conecteze la diverse aparate de susținere a funcțiilor vitale, anii de antrenamente făcând ca execuția să fie fără cusur. Wren privește preț de o clipă înapoi spre sicriu și inspiră adânc când observă, într-o parte a acestuia, un schelet uman complet fărâmițat. Victima aceasta a fost înmormântată împreună cu ocupantul inițial al sicriului. Este greu de spus acum dacă era conștientă când a fost pusă în acest sicriu. Wren nu stă prea mult să-și imagineze coșmarul de a fi îngropată de vie. Leroux îi dă un ghiont în umăr și o smulge din gânduri.

— Uită-te la capac, spune pe un ton inflexibil, privind-o direct în ochi.

Cele mai rele temeri ale lui Wren se confirmă când vede urmele de

zgârieturi care străbat haotic lemnul vechi. Scena pare desprinsă dintr-un film de groază. Seamănă cu cea din *Tăcerea mieilor*. Unghia ruptă înfiptă în piatra din groapa infamă pe care Buffalo Bill o folosea pentru a-și ține victimele i-a rămas lui Wren întipărită în memorie pentru totdeauna, iar acum se confruntă cu o realitate similară în afara ecranului. Unele dintre urme sunt mânjite de sânge, iar o privire scurtă asupra mâinilor victimei confirmă că aceasta le-a folosit pentru a zgâria capacul până i-a dat sângele. La un moment dat, în timpul așezării ei în mormânt, a fost suficient de conștientă pentru a-și da seama unde se află. Și-a petrecut cine știe cât timp încercând în zadar să zgârie capacul de lemn sub care zăcea închisă. Poate că nici măcar nu știa despre acel metru de pământ care o aștepta de partea cealaltă.

— Este în viață, John, spune Wren în cele din urmă, deși nu își poate lua privirea de la urmele de zgârieturi. Are puls și știe cine este tipul ăsta. Asta e tot ce contează.

Leroux își slăbește cravata de la gât. Maxilarul i se încleștează, iar speranța disperată care i se citea în ochi câteva clipe mai devreme a dispărut, în locul ei apărând străfulgerarea zdrobitoare a înfrângerii.

— Ai văzut și tu același lucru pe care l-am văzut și eu, Muller? Ar putea la fel de bine să fie moartă. Nu m-ar mira dacă ar ajunge pe una dintre tărgile tale mai târziu în seara asta, spune înveninat și se întoarce pentru a arunca un bulgăre de pământ pe jos fără nicio tragere de inimă. S-a jucat cu noi, iar noi i-am căzut în plasă.

Wren nu îl contrazice. I-a luat chiar ea pulsul victimei, iar acesta era cel mult slab. Și dacă se va trezi, sunt puține șanse ca creierul ei să își poată aminti ceva cu deplină claritate. Dar Wren nu o spune.

— Te înșeli. Nu s-a jucat cu noi.

Leroux se întoarce repede cu fața spre ea.

— Cum poți să-mi vinzi gogoșile astea acum, Muller? Nu s-a jucat cu noi? Arătăm ca niște proști care au alergat contra unui cronometru pe care ni l-a pus chiar el la dispoziție. Exact asta a vrut.

Vocea lui capătă un ton agresiv pe care Wren nu l-a mai auzit până cum. Nu îi este frică de el, dar îi este frică pentru el. Inspiră lent și adânc, apoi îi răspunde.

— Nu, John. Intenția lui era ca ea să moară. A vrut ca noi să ne facem speranțe false și să deschidem capacul doar la puțin timp după ce victima

murea. Acesta a fost planul său și nu s-a întâmplat.

Leroux se înmoaie, iar ea continuă:

— Am deschis capacul și am găsit o ființă umană vie înăuntru. O persoană care l-a văzut, l-a auzit și, la naiba, probabil că l-a și mirosit. Și chiar dacă nu ne va putea indica direcția corectă când se va trezi, tot o vom fi salvat. Este o persoană. Iar el a eșuat. Indiferent ce se va întâmpla în continuare, a eșuat deja.

Wren iese din mormântul în care au stat amândoi și se apleacă să-și scuture pământul de pe pantaloni. Leroux își dă capul pe spate și geme. Este din nou el însuși. Iese și el și o urmează pe Wren până la intrarea în cimitir. Își potrivesc pașii. Amândoi sunt murdari și obosiți în urma eforturilor de salvare. Lui Wren i s-a desfăcut cocul aproape de tot. Are pielea roșie și acoperită de sudoare și pământ. Părul lui Leroux este ciufulit și ud. Are cămașa îmbibată de transpirație. Amândoi încearcă să se convingă că eforturile zilei au meritat în timp ce se îndepărtează de locul și de momentul de față.

— Ideea că a vrut ca lucrurile să se întâmple altfel și că nu au ieșit cum voia el îmi place, recunoaște Leroux. Dar este ca un trofeu de participare. Îl pot pune pe raft și este un stimulent de moment pentru egoul meu, dar nu se compară cu unul real. O victorie *adevărată.* Nu suntem deloc mai aproape de a-l prinde. Orice altă pierdere de vieți nevinovate cade asupra mea.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 23

Jeremy se sprijină de un mormânt din apropiere. Este o dimineață umedă, iar el își folosește antebrațul pentru a-și șterge picăturile de transpirație de pe frunte, în timp ce își lasă capul pe spate pentru a privi întinderea clară a cerului de deasupra. În Cimitirul St. Louis este liniște, chiar și atunci când este plin de turiști. Acum, la aproape o zi întreagă după ce i-au dezgropat victima și l-au catalogat drept un ratat, locul acesta pare cumva și mai izolat de lumea celor vii.

Înmormântările din New Orleans au fost întotdeauna încărcate de legendă. Situarea nefericită a orașului deasupra unei pânze freatice face ca solul să fie unul dintre cele mai neospitaliere locuri pentru un cadavru proaspăt. Sicriele îngropate sub pământ se umplu cu apă și, în cele din urmă, sunt împinse la suprafață chiar și la cea mai mică inundație. Încercările primilor gropari de a pune greutăți deasupra trupurilor morților aproape întotdeauna au eșuat în cele din urmă în fața presiunii tot mai mari a apei. Când sicriele au început să plutească pe străzile din New Orleans, a fost clar că era nevoie de o nouă soluție. Acum, cei răposați sunt depuși spre odihnă veșnică deasupra solului. Constelația labirintică de morminte creează o atmosferă sinistră, ceea ce i-a adus porecla de Orașul Morților. În mod convenabil, celebra regină voodoo Marie Laveau numește acest loc „casă”. Ani de-a rândul, vizitatorii au marcat piatra care îi înconjoară trupul cu trei X-uri, în speranța că ea le va îndeplini cele mai greu de atins visuri.

Acum, nu mai lasă pe oricine să intre în acest cimitir. Arhiepiscopia din New Orleans a stabilit reguli stricte după ce vandalii au luat cu asalt mormintele prăbușite. Aceste morminte în descompunere sunt frumoase în felul lor, dar dacă aprinzi o lumină într-unul dintre ele, poți vedea un spectacol macabru în plină desfășurare, cu schelete dezarticulate acoperite cu greu de resturi de țesături din epoci de mult apuse. Orașul s-a grăbit să protejeze sanctitatea morților.

Cu toate acestea, Jeremy a pătruns în această lume interzisă cu ușurință,

nefăcând altceva decât să sară gardul.

Își amintește cum, ultima dată când a fost aici la această oră, a trebuit să spargă camera de securitate îndreptată în această direcție înainte de a-și târî victima pe poartă și a trebuit să lucreze repede pentru a o îngropa. Își făcuse cercetările dinainte. Știa că acest loc era cel al unui vechi mormânt subteran și, odată pătruns în siguranță în interiorul zidurilor cimitirului, a săpat cu ușurință la mică adâncime în pământul umed, își amintește că a desfăcut capacul coșciugului vechi și sfărâmicios și a mutat oasele dezintegrate într-o parte a sicriului pentru a așeza noul trup înăuntru. Dar cel mai mult își amintește senzația încântătoare pe care a avut-o când a scos cu grijă din buzunar o brățară mică, cu aspect fragil, și a strecurat-o pe încheietura stângă a femeii înainte de a o înhuma în mormântul de împrumut.

Jeremy își amintește de vechiul clișeu despre criminali care se întorc la locul crimelor lor și găsește un pic de umor în el, în ciuda dezamăgirii din ultimele ore. Ar prefera mai degrabă să fie un clișeu ambulant aici, în frumusețea grotescă și impunătoare a cimitirului, decât să se mai întoarcă vreodată la locul de desfășurare a festivalului de jazz.

Se gândește la furnicarul de oameni care beau, mâncau și râdeau zgomotos în jurul lui, la aerul greu și dens, dar și la adierea ușoară care îi atrăgea și pe cei mai sensibili la căldură departe de confortul artificial al aparatelor lor de aer condiționat în după-amiaza aceea. Se simțea în siguranță și încrezător când mirosul dulceag de carne putrezită se amesteca cu mirosurile vulgare ale mâncării de festival. Își amintește plăcerea pe care a simțit-o când a văzut pe fețele câtorva oameni din mulțime că detectează izul înțepător al descompunerii unui cadavru vechi de două zile, un iz mai puternic decât aroma plăcută a gogoșilor pudrate cu zahăr și a celei mai bune tocane din lume. Nu o puteau vedea chiar atunci, dar mirosul îi trăda ascunzătoarea. Încerca să comunice de sub scena aceea – lucru care l-a enervat chiar și după ce țipetele ei au fost reduse la tăcere. Nerăbdarea era amețitoare.

Jeremy închide ochii și o poate vedea. Îi vede ochii mari, îngroziți, reflectând ultima speranță stinsă în mlaștina întunecată. Acum, din ochii aceia s-a stins lumina, iar pleoapele grele atârnă, acoperindu-i doar parțial, de parcă ar avea o privire somnoroasă. Linia subțire și bine definită care se întindea de pe o buză pe alta este acum și mai puțin perceptibilă. De parcă

ar vrea să spună ceva, dar nu poate. Vocile morților sunt reduse la tăcere pentru totdeauna. Sunt un soi de carapace de țesut relevant din punct de vedere clinic, lipsite de orice metodă de a comunica ceea ce au trăit cu adevărat înainte de a ajunge la locul unei crime sau pe o masă de autopsie. Nimeni nu poate cunoaște singurătatea absolută care precedă moartea până când nu vine momentul lui. Din punct de vedere fiziologic, se poate explica cu exactitate ce se întâmplă atunci când o inimă încetează să mai bată, dar nu și angoasa care se revarsă din sufletul cuiva în momentul în care își dă seama că viața îi este curmată de altcineva.

Plimbându-se printre rândurile de morminte din cimitirului pustiu, Jeremy se agață de aceste amintiri pentru a-și da seama de toate lucrurile care au mers prost din momentul în care și-a conceput cu atenție planurile. Își amintește de misiunea sa mai importantă, cea pe care a început-o cu aproape șapte ani în urmă și pe care nu o va mai pierde din vedere. Nu își mai poate permite să facă greșeli.

CAPITOLUL 24

Apelul a venit la doar câteva ore după ce au părăsit spitalul. Victima a intrat în insuficiență respiratorie și în cele din urmă s-a sufocat. Medicii și asistentele de gardă au încercat procedurile de resuscitare, dar corpul pur și simplu i-a cedat. Raportul decesului a arătat că avea o rană provocată de un cuțit care îi secționase măduva spinării în regiunea vertebrei C6 a coloanei vertebrale. Fusese paralizată de la brâu în jos. Wren a dat instinctiv din picior când a aflat această informație.

Medicii au raportat, de asemenea, că ucigașul îi îngrijise rana, așa cum Wren bănuia deja. Pierderea de sânge nu fusese atât de semnificativă pe cât ar fi fost dacă rana ar fi rămas netratată, ceea ce o făcea puțin probabilă să fie cauza finală a morții. Rezultatele analizelor de sânge au oferit o imagine și mai clară a sorții victimei. În corpul ei a fost depistată o cantitate moderată de cucută, probabil administrată intravenos înainte de a fi așezată de vie în mormânt. Cucuta a terminat treaba pe care o începuse criminalul ei. Wren zăbovise asupra acestui detaliu când l-a citit prima dată. Este o otravă cunoscută din literatură și s-a întrebat ce spune asta despre ucigașul care a folosit-o în acest mod.

Cu trupul neînsufleţit şi rece pe masa de autopsie, Wren nu poate să nu se gândească la feţele părinţilor pe care i-a văzut la spital. Imaginea obrajilor lor brăzdaţi de lacrimi şi ochii lor obosiţi i s-au întipărit în memorie. Nici măcar nu-şi poate imagina durerea pe care o vor simţi când vor descoperi amploarea ororii pe care a îndurat-o fiica lor, ce a văzut, a simţit şi a suferit. Crimele acestui ucigaş sunt precum un virus care se transmite prin aer, infectând pe toată lumea în drumul spre ţinta sa principală. Pentru el, toate sunt pagube colaterale, dar oamenilor reali implicaţi le consumă fiecare celulă. Pentru o clipă şi-au recuperat fiica şi era în viaţă, doar pentru ca speranţele să le fie apoi spulberate. Cu toate acestea, uneori, moartea este singura formă reală de compasiune.

Wren dă drumul din mână sacului verde care conţine lucrurile victimei, transferată la Serviciul de Medicină Legală de la spitalul unde şi-a dat ultima suflare chinuită cu câteva ore înainte. Conţinutul sacului se revarsă pe masa de oţel de lângă cadavru. Nu sunt multe lucruri înăuntru. Hainele murdare şi pătate ale victimei i-au fost tăiate de pe corp, în timp ce medicii încercau să-i salveze viaţa în Camera de Urgenţe. Partea din spate a tricoului ei alb sfâşiat este maronie de la sângele vechi. Pe mâneca dreaptă are vomă uscată, care probabil că s-a scurs pe ea după ce şi-a pierdut cunoştinţa. Blugii sunt plini de noroi. Wren este hotărâtă să afle cu exactitate ce i s-a făcut acestei femei înainte de a muri prematur, dar, în acelaşi timp, este îngrozită să descopere adevărul. Ştie că ultimele ore de luciditate ale acestei femei trebuie să fi fost pline de lucruri pe care nici măcar regizorii de filme de groază nu şi le pot imagina.

Wren dă la o parte hainele şi se întoarce la conţinutul golit al sacului. A mai rămas un singur lucru. Singurul alt lucru cu care victima a fost transportată este o brăţară care, potrivit raportului aferent, i-a fost scoasă de pe încheietura mâinii stângi. Ochii lui Wren se fixează asupra acestei bijuterii. Brăţara este delicată şi are atârnat de ea un talisman mic de argint în formă de inimă anatomică, cu un mic „E” gravat pe o parte. Pupilele i se focalizează şi refocalizează, ca şi cum nu i-ar veni să creadă. Îl atinge cu mâna pe care şi-a tras o mănuşă. Caută să dovedească faptul că este într-adevăr acolo, în aceeaşi cameră cu ea, şi se aşteaptă pe jumătate ca degetele ei să treacă prin el. În schimb, ele ating metalul rece, mai întâi al talismanului, apoi al restului brăţării. Este reală şi este aici.

Gândurile lui Wren sunt haotice. Îi trec cu viteză prin minte după nişte

tipare indescifrabile. Își imaginează că interiorul minții ei sună ca un CD zgâriat care sare la nesfârșit. Cunoaște această brățară. A fost a ei într-o altă viață. Acum, stă în picioare în locul în care de obicei se simte cea mai competentă și mai puternică, la ani lumină de versiunea ei care purta cândva această brățară, ținând-o din nou în mâini.

Această brățară îi aparține lui Emily Maloney.

Această brățară îi aparține lui Wren Muller.

CAPITOLUL 25

Jeremy nu se poate abține să se gândească la faptul că marea sa revenire a avut un început atât de dificil. Șapte ani. Șapte ani de planuri și de muncă au dus la acest rezultat nesatisfăcător. A urmărit dezastrul din ceea ce ieri ar fi trebuit să fie un punct de observație plăcut, forțat fiind să rămână ascuns în afara cimitirului, urmărind neputincios cum planul său se destramă. Eșecul nu este niciodată o pastilă ușor de înghițit, dar pentru Jeremy este ca și cum ar fi ingerat sticlă pisată. A reușit să se sustragă cu succes în cea mai mare parte a vieții sale, dar, cumva, acum este năpădit de el.

Plănuise totul cu atâta grijă, alegând victime și metode de a le ucide care să declanșeze amintiri specifice oamenilor care lucraseră la cazul său încă de la început. Lăsase indicii și nu toate fuseseră subtile. Paginile din povestirea „Cel mai periculos joc” pe care i le băgase pe gât acelei femei erau aproape comic de evidente. Poate că fusese prea orgolios să-și etaleze puterea în fața acestor creaturi frenetice care încercau să-l prindă, dar se hotărâse să-i atragă atenția lui Emily. Voia să-i amintească de viața ei anterioară, de viața ei reală. Aproape că o simțea cum se întoarce în acel loc din mintea ei unde încă era un iepuraș speriat care fuge de el într-o mlaștină întunecată.

După atâția ani, chiar și acum, evadarea ei este cea care-i răsună cel mai tare în minte. Pentru el, să intre în propria-i arenă în acea dimineață, cu șapte ani în urmă, și să vadă traseul evadării lui Emily întinzându-se în fața lui a fost de-a dreptul chinuitor – nu în ultimul rând pentru că a trebuit să se debaraseze imediat de cadavrele lui Matt și Katie și să se apuce de treabă pentru a acoperi orice urmă a experimentului său. A trăit cu povara eșecului acela ani întregi, perfecționându-și munca și asigurându-se nu numai că nu va mai simți niciodată așa ceva, ci și că ea nu-și va da ultima suflare fără

ca el să fie cel care i-o smulge în cele din urmă. El este cel care trebuie să-i orchestreze moartea.

Acum, când vede că un alt moment planificat cu meticulozitate este complet spulberat, spumegă. A tras prea tare sforile la spectacolul său de marionete. Le simte cum cedează din cauza tensiunii și cum se rup, pentru a-l dezvălui pe omul din spatele cortinei. Scena a fost aproape perfectă. Aproape că a fost spectacolul pe care intenționase să-l creeze.

Încă mai poate fi salvat și mai este de lucru, dar acum tot ce poate auzi este amintirea proaspătă a sunetelor satisfăcătoare ale lopeților care se înfigeau în pământ la nesfârșit și respirațiile chinuite și precipitate. Oamenii din interiorul prelatelor albastre, mormăind și pufăind. Ofițerul și paramedicii erau murdari de pământul din cimitir, căci toți își folosiseră brațele și mâinile pentru a îndepărta pământul înainte ca un bărbat de vreo șaptezeci de ani să-și facă loc în mod politicos până în fața tuturor, ținând în mână două lopeți. Jeremy nu-și amintește să fi văzut vreodată o asemenea manifestare rară de bunătate autentică, nici înainte, nici după aceea, dar, în ciuda acestui ajutor neprevăzut din partea unui civil, își păstrase încrederea în sentimentul lor iminent de pustiire.

În mod cert, fusese riscant. Ceva de o asemenea amploare necesita un act de credință, dar o făcuse. Clopotele sale bătuseră, iar sunetul lor puternic i s-a părut euforic, rupând tăcerea ca o glumă nepotrivită. Crud și impunător. Jeremy se întorsese cu fața spre stradă și își sprijinise spatele de peretele cimitirului ca un amant satisfăcut.

Dar, bineînțeles, tot ceea ce a urmat a eclipsat orice satisfacție pe care o simțise până atunci.

— Este rândul vostru! Are puls!

Cuvintele îl bântuie acum. Chiar și după zi, o poate auzi rostindu-le din nou și din nou, cu tonul acela autoritar. Folosise cuvintele acestea ca pe niște săgeți scoase din tolbă și le lansase dintr-o coardă de arc întinsă cu forța unui arcaș experimentat. Ele îl străpung chiar și acum.

La început, Jeremy intrase în panică la gândul că victima lui care supraviețuise în mod cu totul neașteptat îi văzuse fața, că îi știa numele și chiar și pseudonimul. Dar se consolase repede știind că, și dacă ar fi supraviețuit cumva paraliziei și lipsei severe de oxigen, nu ar fi fost suficient de sănătoasă din punct de vedere mental pentru a-l pune pe el în pericol. Spasmele musculare și crizele aproape constante suferite în sicriul

îngust trebuie să îi fi provocat leziuni neurologice de durată. Creierul ei trebuie să fi fost distrus.

Și, dincolo de asta, Jeremy știa de la început cât de rar se întâmplă ca un plan să-și urmeze cursul inițial fără abateri, chiar și numai minore. Evenimentele neprevăzute sunt integrate în planuri exact din acest motiv, iar Jeremy se simțea recunoscător pentru cucuta pe care o injectase în corpul adormit al victimei sale înainte de a o așeza în acel loc de odihnă nu tocmai ultim. Desigur, ar fi fost mai bine dacă ar fi fost găsită deja moartă la exhumare, dar evenimentele neprevăzute sunt mai bune decât eșecurile abjecte. Cucuta îi cursese prin vene, iar insuficiența respiratorie terminase treaba.

Exact ca în cazul lui Socrate.

Avea șaptezeci de ani în momentul în care a fost judecat pentru impietate și coruperea tinerilor. Când a fost găsit vinovat de ambele acuzații de către un juriu format din colegii săi, i s-a spus că va fi propriul său călău. Grecia antică era, mai presus de orice, teatrală. Socrate a fost condus în grabă într-o celulă și i s-a înmânat o ceașcă de ceai de cucută. I s-a cerut să-l bea și apoi să se plimbe până când va simți că îi cedează picioarele. Istoria ar vrea să ne facă să credem că moartea sa a fost una armonioasă. Că a făcut ceea ce i s-a spus și că a făcut-o cu stoicism. Dar Jeremy cunoaște adevăratele ravagii pe care le poate face cucuta – vărsături, convulsii, insuficiență respiratorie – și este bucuros să vadă cum istoria se repetă în cazul ultimei sale victime.

Jeremy știe că nu este sănătos să-și contemple eșecurile din trecut. Simte că devine din ce în ce mai obsesiv, până în punctul în care este neglijent, dar, asemenea unui avion în picaj, nu se poate opri.

CAPITOLUL 26

Pitulicile[{6}] sunt niște creaturi cu adevărat magnifice. Sunt simbolul renașterii și protecției, al nemuririi și puterii. Din cauza staturii mici a pitulicii, majoritatea păsărilor mai mari și a prădătorilor îi subestimează ingeniozitatea și inteligența incredibile. Dar, deși este fragilă din punct de vedere tehnic, pitulicea își păcălește prădătorul nepregătit, pentru a ieși învingătoare atunci când este amenințată.

Din toate aceste motive și-a ales acest nume.

În urmă cu șapte ani, Wren Muller se numea Emily Maloney și muncea fără încetare să-și îndeplinească visul de a deveni medic. Era încrezătoare, naivă și nu era deloc conștientă de ororile care aveau să se abată în curând asupra ei. Era o țintă perfectă. Apoi, a fost drogată, răpită, vânată, înjunghiată și lăsată să moară într-o mlaștină izolată – una pe care nici acum nu o poate localiza pe hartă – de către un ucigaș sadic care se dădea drept partenerul de laborator și prietenul ei.

La început, se învinovățise că nu observase semnele. A revăzut totul în minte. Și-a amintit cum a așteptat o vreme care i s-a părut a fi ore întregi pe jos, cu ochii încețoșați și arzându-i în cap, cum îi pulsa spatele și cum îi bubuia capul de durere, cum nu îndrăznea să se miște de teamă că el s-ar putea întoarce. Își amintește și acum că frica îi bolborosea în gât ca bila amară, atât de invazivă, încât credea că se va îneca cu ea. Dar, în cele din urmă, frica a dispărut. A reușit să treacă peste torturile la care îi supusese mintea și trupul. A învățat să supraviețuiască și, în cele din urmă, să meargă mai departe.

Dar acum, zâmbetul din colțul gurii lui Cal o bântuie din nou.

Este transportată înapoi în timp, în aceeași porțiune blestemată de mlaștină și se vede pe sine, plină de sânge și vânătăi, ducându-și mâna la spate pentru a atinge rana adâncă din partea inferioară a spatelui. Ratase ținta. Ratase măduva spinării, rănind-o, dar nu paralizând-o, așa cum intenționase. La urma urmei, erau doar niște studenți în anul doi la medicină. Își amintește că a târât corpul lui Katie pe pământul spongios. Și-a simțit pleoapele ca șmirghelul în noaptea aceea, dar adrenalina a ajutat-o să treacă peste durerea sufocantă și peste epuizare. Știa că trebuie să redirecționeze curentul electric din gard, astfel încât să poată trece de el nestingherită. A avut nevoie de fiecare gram de putere pentru a împinge trupul inert al lui Katie în el. Nu-și mai amintește nici acum ce a simțit când s-a cățărat pe trupul lui Katie și îi mulțumește în tăcere creierului că o protejează, nefolosindu-și memoria senzorială la capacitatea reală. Își amintește totuși că a fugit. A alergat kilometri întregi. Avea senzația că aleargă prin apă.

Clipește ca să-și alunge amintirile și înghite cu greu.

Acum știe că Măcelarul din Mlaștină este Cal. A ucis mai multe femei și bărbați înaintea ei și o face din nou. Își smulge repede mănușa de pe

mâna dreaptă și înșfacă telefonul mobil.

— John, îi rostește numele, în timp ce un scâncet îi rămâne în gât. Ești pe drum încoace?

Undeva pe fundal, aude vehiculele care trec.

— Da, ar trebui să ajung în cinci minute. Ce s-a întâmplat?

Aude îngrijorarea din vocea lui. Îi vine să țipe la el că știe cine este Măcelarul din Mlaștină, că are dovada că s-a întors. Respiră neregulat și se uită la brățară.

— Sunt bine. Doar că, atunci când ajungi aici, trebuie să-ți spun ceva. Este destul de important. Doar că nu vreau să te iau prin surprindere.

Wren vorbește prea repede, dar nu o poate face mai rar, căci este încă ametită de această lovitură puternică a realității.

— Stai pe loc. Vin imediat, spune el cu blândețe, dar cu stăpânirea de sine caracteristică.

Convorbirea se întrerupe, iar Wren își lasă telefonul pe masa de oțel din fața ei. Preț de o clipă, își ascultă propria respirație în liniștea adâncă din sala de autopsie. După un minut, apucă mânerul bisturiului. Desface cu grijă o lamă și o apasă pe mâner până când aceasta se fixează la locul ei.

— Nu am terminat examenul extern, spune cu voce tare, ca și cum ar vorbi cu însăși victima.

Așază bisturiul pe cearșaful care acoperă trunchiul victimei, apoi își pune mănușile și o mască de protecție pe care o leagă la spate. Trage cearșaful în jos și ține lama deasupra umărului drept, pregătindu-se să înceapă incizia în Y. înainte ca lama să atingă carnea lividă, Wren se oprește.

— Nu te voi dezamăgi, Emma, promite ea, folosind numele victimei pentru a sublinia ceea ce spune.

Încă mai poate auzi vocile chinuite ale părinților Emmei rostindu-i numele în morga spitalului, în timp ce îi mângâiau mâinile lipsite de viață.

— Aveți grijă de Emma mea, implorase mama fetei.

Acum, Wren mijește ochii, ca și cum ar apăsa un buton de resetare.

— Sunt aici ca să ascult.

Simte că lacrimile sunt pe punctul de a se forma în spatele ochilor, dar le reprimă cu o clipire puternică. O examinare externă nu este ceva ce poți face doar pe jumătate ca medic legist. Este vitală pentru proces. Odată ce faci prima tăietură, totul se schimbă. Wren refuză să permită ca interesul ei

personal în acest caz să pună în pericol sarcina pe care o are de îndeplinit. Este timpul ca Emma să vorbească, nu ca Wren să jelească.

Începe de la capul Emmei, folosindu-și mâna protejată de mănușă pentru a-i îndepărta ușor părul încâlcit de pe frunte. Ochii fetei sunt doar pe jumătate deschiși, ceea ce o face să arate ca o persoană pe cale să adoarmă. În ciuda pleoapelor grele, lui Wren îi este clar că ochii aceștia au fost cândva strălucitor de albaștri. De neuitat. Acum, sunt tulburi și terni. O ceață s-a strecurat pe suprafața lor, făcându-i să pară fantomatici. Este un efect secundar nefericit al morții, dar întotdeauna greu de acceptat la o pereche de ochi ca aceștia. Wren ridică ușor o pleoapă pentru a verifica dacă există semne de purpură hemoragică. Nu detectează niciun semn că vasele mici de sânge s-au spart în interiorul și în jurul ochilor cum se întâmplă atunci când o victimă este strangulată.

Își simte inima bătând cu putere la acest gând, iar mâinile încep să-i tremure. Cedează doar pentru o secundă în fața nodului care îi stă în gât. Uneori, a nu-ți reprima plânsul poate face ca presiunea să se elibereze, dar ea alege să-și îndrepte spatele. Se scutură pentru a scăpa de senzație și își duce mâinile în zona următoare pentru examinare.

Tubul pe care l-au folosit pentru intubație este încă lipit de fața Emmei. Wren îl inspectează înainte de a i-l scoate încet din gât. În timp ce trage de tub, îndepărtează cu grijă leucoplastul care îl ține în poziție. Aerul care a rămas blocat în gura Emmei iese cu un sunet ușor de expirație – ușor de confundat de o ureche neexperimentată cu un semn de viață. Se oprește o clipă, amintindu-și de scena din *Tăcerea mieilor,* când medicul legist scoate coconul unei molii cap-de-mort din gâtul uneia dintre victimele lui Buffalo Bill. Wren tremura întotdeauna la scena aceea, când aerul blocat scăpa atunci când medicul scotea molia și crede că această scenă a contribuit la formarea fascinației sale timpurii față de corpul uman și ceea ce se întâmplă cu acesta după moarte.

Brațele Emmei sunt acoperite de mici vânătăi, dobândite fără îndoială în urma încercărilor ei de a evada din închisoarea subterană după ce a fost îngropată. Aceste răni nu se corelează cu niciun semn de lovire. Wren le notează pe fișă și îi ia mâinile Emmei într-ale ei, observând unghiile rupte de la degete. Muchiile ascuțite sunt o amintire dură a faptului că s-a trezit într-un sicriu și că a încercat frenetic să își croiască drum afară. Wren ia o mostră de sub unghii. Știe deja că ucigașul nu ar permite niciodată ca

victimele sale să ajungă la morgă cu ADN-ul său sub unghii. Este totuși o parte necesară a autopsiei. Sârguința dă roade atunci când te aștepți mai puțin.

Wren trece la picioarele despre care părinții Emmei le vorbeau cu mândrie tuturor doctorilor și asistentelor care îi ascultau. Se lăudau cu faptul că Emma a lor era o alergătoare grațioasă, iar ochii tatălui ei se umpleau de lacrimi când vorbea despre cum Emma îl însoțea în copilărie la alergările de seară. Vocea i s-a frânt când povestea cum se provocau și se motivau reciproc. Era clar că îi plăcea că momentele lor frumoase petrecute împreună seară de seară se transformaseră în pasiune pentru Emma. Când Wren le-a dat vestea că Emma este probabil paralizată de la brâu în jos, amândoi au fost devastați. Wren s-a ținut tare în fața lor, acordându-le dreptul de a plânge imensa pierdere a fiicei lor, dar în acea seară, în sufrageria ei întunecată, a cedat în cele din urmă sub greutatea durerii, lăsând lacrimile fierbinți să-i curgă nestingherite.

Deși nu mai pot alerga pe trotuar, picioarele Emmei sunt încă puternice. Wren poate simți cvadricepsul definit, specific alergătorului. Poate vedea mușchii lungi și puternici, bine sculptați de-a lungul anilor de antrenament. Acum, are pielea plină de răni, probabil pentru că a alergat printr-o zonă dens împădurită. Wren observă că labele picioarelor Emmei sunt sfâșiate, de parcă ar fi mers în condiții grele fără încălțăminte. A văzut același tipar la mai multe victime, inclusiv la ea însăși. Își alungă imaginea din minte.

— Pe unde ai umblat? o întreabă Wren, frecându-și degetul mare peste zgârietura enormă de pe partea laterală a labei piciorului stâng al Emmei. Te-a dus unde m-a dus și pe mine?

Acum îl aude pe Leroux străbătând holul. Vocea lui răsună pe coridor, în timp ce glumește cu câțiva tehnicieni. Îi aude râsul contagios, iar gândurile încâlcite ale lui Wren se așază deodată la locul lor. Leroux apasă butonul pentru a deschide ușa glisantă a sălii de autopsie.

— În regulă, Muller, ce se întâmplă? întreabă el în timp ce intră pe ușă.

Expresia de pe fața lui este una de îngrijorare sinceră, dar Wren se străduiește să se decidă ce bombă să arunce mai întâi. Se întoarce să-l privească, ținând încă în mână clipboard-ul de metal cu fișele de examinare externă ale Emmei.

— John, aveți vreo pistă despre locul în care ucigașul și-a urmărit victimele? îi răspunde cu propria-i întrebare.

— Ești sigură că ești pregătită să porți discuția asta?

Wren își drege glasul și întinde mâna pentru a apuca masa rece de metal din fața ei. Dă din cap.

— Nici nu ai idee.

Leroux ia loc pe un scaun înalt cu roți.

— Ei bine, când ai notat aceleași tipuri de răni pe care le-ar căpăta cineva dacă ar alerga printr-o zonă dens împădurită la toate victimele noastre cele mai recente, ne-a sărit în ochi acest lucru. Este clar că este atras de urmărire, sau mai degrabă de vânătoare, spune și se oprește să respire adânc, după care continuă: Dar ceea ce nu ne putem da seama este unde reușește să facă asta.

— Într-un mediu controlat, îi încheie Wren ideea.

Leroux zâmbește.

— Exact. Nu există nici cea mai mică șansă ca tipul ăsta să nu controleze întregul supliciu. Trebuie să fie un loc în care să poată face ceea ce dorește fără să se teamă cu adevărat că victimele vor scăpa. Este un risc simulat.

— Are o casă, spune fără să-l privească pe Leroux, care aprobă din cap.

— Cu siguranță. Trebuie să aibă o parcelă destul de mare de teren neamenajat, pentru că rănile pe care le vedem nu sunt cauzate de alergarea printr-o curte îngrijită.

Leroux se ridică în picioare, băgându-și mâinile în buzunare, așa cum face adesea când se gândește la ceva, începe să se plimbe, oprindu-se să se uite la modelele anatomice din sală. Wren înghite în sec.

— A moștenit casa părinților săi, spune ea în cele din urmă, aproape în șoaptă.

— Ai grijă să te încălzești data viitoare când faci un asemenea salt! chicotește, uitându-se la ea cu o sprânceană ridicată.

Wren își mușcă o bucată de piele de pe buză, acordându-și o secundă pentru a-și aduna gândurile suficient de mult, încât să transmită informațiile în mod coerent. După o clipă, se întoarce să-l privească pe Leroux.

— Nu este o simplă presupunere, John. Știu cine face asta.

Fața lui Leroux se schimonosește într-un zâmbet sceptic.

— Poftim? Muller, despre asta vorbeai la telefon?

— Da, și despre asta. Îl cunosc pe acest bărbat – este capabil, este inteligent și îmi imaginez că în prezent s-a stabilit pe proprietatea părinților

săi decedați.

Îi aruncă o privire lui Leroux, care se uită de parcă tocmai i-a spus că poate zbura.

— Este Cal.

— Cal? Cine naiba este Cal? Ar trebui să știu numele ăsta? Cal și mai cum? bâiguie el.

— John, îți amintești de fata care a supraviețuit Măcelarului din Mlaștină acum șapte ani?

— Da, Emily nu-știu-cum. Îmi amintesc că am citit despre ea în dosarele tatălui meu. Ce legătură are asta cu ucigașul nostru?

Wren trage aer în piept, apoi îl privește în ochi.

— Numele ei era Maloney. Și eu sunt aceea. Eu sunt Emily Maloney.

Pare că o fantomă a intrat în cameră. Leroux se albește la față străduindu-se să găsească cuvintele potrivite. Își coboară privirea, încercând în mod clar să găsească legătura în mintea lui. Se uită cu alți ochi la ea, încercând să găsească o confirmare în ai ei. Wren dă din cap. El tace, lăsându-i spațiul necesar pentru a continua să vorbească oricând va fi pregătită.

— Muller este numele meu de căsătorie, după cum știi, și, ei bine, întotdeauna am cam admirat pitulicile. M-am gândit că este un nume potrivit în spatele căruia să mă ascund.

Leroux expiră, aproape zâmbind neîncrezător.

— Ți se potrivește, spune, în cele din urmă.

— Mulțumesc, John.

Se calmează și își ține buzele, simțindu-se deodată complet ușurată.

— Tatăl meu a lucrat la cazul acela, spune el, încercând să-și vină în fire.

— Așa este. Mi-l amintesc bine, de fapt. A fost singurul care m-a ascultat și m-a crezut cu adevărat, povestește și se așază pe un scaun, închizând ochii. Ofițerii care m-au interogat au crezut că sunt drogată sau doar confuză din cauza traumei. Nu am putut să le spun unde o făcuse. M-am trezit în locul acela, practic oarbă, și când am scăpat, am alergat kilometri întregi fără să știu încotro merg. Nici măcar nu puteam spune dacă mă aflu în același comitat. Eram inutilă pentru ancheta lor, iar ei erau furioși.

În mintea lui Leroux, gândurile se iau la întrecere. Deschide gura să vorbească, dar se oprește.

Wren continuă:

— Au spus că alți martori îl descriseseră pe Măcelar ca fiind blond, iar descrierea mea nu se potrivea.

— Îmi pare rău, Muller. Nu știu ce să spun.

— Probabil că și-a vopsit părul castaniu când m-a cunoscut. Le-am spus asta, dar m-au ignorat!

Lui Wren îi scapă un hohot de plâns și se aruncă înainte în brațele lui Leroux. O trage spre el și se prăbușesc la pământ împreună.

— Îmi pare atât de rău, Muller. Îmi pare atât de rău, spune iar și iar, în timp ce se leagănă cu ea în brațe pe podeaua rece.

— Nu trebuie să-ți pară rău, John, îi răspunde, ștergându-și ochii pentru a se aduna. Trecusem peste asta. Învățasem să trăiesc cu asta. Dar este din nou aici, Leroux. Știu că este. Măcelarul din Mlaștină. Cal.

Îi întâlnește privirea cu un calm împietrit înainte de a se ridică și de a traversa încăperea. Se ridică de pe podea în timp ce Wren se întoarce la el cu brățara în mână. O lasă să cadă în palma lui întinsă, iar el o întoarce de două ori.

— „E”, rostește, studiind amuleta.

— De la Emily, adaugă ea. Este brățara mea. Mi-a luat-o în noaptea în care m-a răpit. Am găsit-o împreună cu restul lucrurilor Emmei. A lăsat-o special ca s-o găsesc.

— Sfinte Sisoe!

Leroux se clatină, de parcă stă să cadă din nou la pământ, dar se ține tare. Întoarce din nou brățara în palmă, înainte de a-și ciupi podul nasului.

— În orice caz, Cal avea o mamă în vârstă despre care mi-a vorbit de câteva ori când eram la cursuri împreună. Era bolnavă și țintuită la pat. Îmi amintesc că mi-a spus că au o casă veche și mult pământ. Îi plăcea casa aceea. Pun pariu că acolo îi duce. Unde m-a dus și pe mine.

Leroux dă din cap. Ochii lui se mișcă înainte și înapoi, în timp ce asimilează totul.

— Philip Trudeau! izbucnește Wren deodată și se întoarce să se uite la Leroux.

Fața acestuia se încrețește.

— Ha?

— Philip Trudeau, continuă ea, numele de pe permisul de cititor de la bibliotecă. Cel găsit în cartea de lângă unul dintre cadavre.

— Da, știu, tipul din Massachusetts. Îmi amintesc.

— Ți-am spus că acest nume îmi sună extrem de familiar. Mi-am stors creierii în noaptea aceea. Numele îmi părea cunoscut, dar nu știam de unde.

— Haide, Muller, nu mă mai ține în suspans.

Face un gest cu mâna pentru a-i respinge exasperarea și continuă să vorbească.

— Philip Trudeau era cel mai bun prieten din copilărie al lui Cal. S-a mutat în Massachusetts când erau mici. Mi-a spus povestea odată, după ce am ieșit de la un curs. Îmi amintesc pentru că a fost un lucru atât de ciudat pe care să-l rețin atât de mult timp. Dacă vorbești din nou cu Philip Trudeau, îți garantez că îți va confirma. Cartea aceea, brățara aceasta… Toate astea erau semne. M-a strigat în tot acest timp.

— Și nu uita că a lăsat cartea ta de vizită la unul dintre locurile crimei. Totul începe să aibă mult mai multă noimă acum.

— Sună-l pe Philip Trudeau. Află dacă îl cunoaște pe Cal, îl îndeamnă Wren. De fapt, John, poate ar fi indicat să încerci cu numele Jeremy. Celelalte victime îi spuneau Jeremy.

Leroux dă din cap, asimilând calm acest ultim detaliu după conversația pe care tocmai au avut-o.

— Ești bine? întreabă Leroux fără menajamente. Este în regulă dacă nu ești.

Ea zâmbește, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochi.

— Nu sunt bine. Dar voi fi după ce se va termina totul în sfârșit.

Preț de o clipă, rămân tăcuți. Este o tăcere confortabilă și sigură.

— Hei, ați aflat până la urmă despre ce era vorba în capitolul din cartea aceea? Cea pe care ați găsit-o la locul crimei din Mlaștina celor Șapte Surori? întreabă Wren fără să se uite la Leroux, rămânând cu privirea ațintită asupra Emmei.

Leroux își ține buzele, realizând acum semnificația acestei întrebări.

— Am aflat, răspunde când ea îi întâlnește în sfârșit privirea din nou.

— Ce era?

— Cel mai periculos joc, îi răspunde el direct, fără să-și mute privirea în altă parte.

Ea zâmbește, clătinând din cap.

— Ce ticălos plin de clișee.

Leroux nu se poate abține să râdă și el slab. Își drege glasul:

— Vom rezolva cazul acesta, Wren, spune cu blândețe, folosindu-i prenumele în mod special. O să vorbesc cu Trudeau și o să văd ce pot afla despre reședința actuală a lui Cal, sau Jeremy.

Se îndreaptă spre sacoul pe care l-a lăsat pe blatul din sala de autopsie.

— Între timp, dacă trebuie să pui pe altcineva să se ocupe de acest caz, fă-o. Treaba asta ar putea deveni foarte personală, foarte repede.

— În mod normal, te-aș contrazice în această privință, oftează, scoțând cu un clic lama de pe bisturiu și aruncând-o în recipientul roșu pentru obiecte ascuțite. Dar cred că ai dreptate. Trebuie să fac ce este mai bine pentru Emma, iar eu nu sunt cea mai potrivită persoană pentru asta acum.

Leroux traversează încăperea și o strânge de braț. Wren își scoate mănușa de pe mâna dreaptă cu o pocnitură. Apucă telefonul de pe perete și cheamă un alt tehnician pentru a termina autopsia Emmei.

CAPITOLUL 27

Rareori se întâmplă ca Jeremy să simtă că-și pierde controlul. Are răbdare. Are disciplină. Are planuri. Dar în seara aceasta, nu are nimic din toate astea. În seara aceasta, tot ce are este sentimentul de furie. Stă în mașină în fața barului O'Grady's, uitându-se fix în față la singura cale reală care i-a mai rămas în seara asta. Nu-și poate scoate din cap ultima greșeală de calcul pe care a făcut-o din aroganță. Acum fierbe, ca o oală sub presiune. Ar fi trebuit să funcționeze. Trebuia să fie un real spectacol de teatru, un ultim tur de pistă – cel al victoriei. Dar fata i-a răpit momentul de glorie și acum nu mai contează că a decedat din cauza cucutei. Dacă ar putea, s-ar întoarce în timp ca să-i taie capul și astfel să-și elibereze toată furia, dar nu poate.

Așa că vânează.

Este ora 01.30 și în curând se vor prelua ultimele comenzi. Acesta este momentul ideal pentru a convinge pe cineva să meargă cu el acasă. Este suficient de târziu ca și cei mai precauți să își lase inhibițiile la marginea drumului, dar încă suficient de devreme ca oamenii încă să mai fie coerenți și conștienți. Nu caută un manechin asupra căruia să tragă la țintă. Caută un alt iepure care poate fugi.

Își verifică scurt reflexia în oglinda retrovizoare. Are ochii injectați, dar

într-un bar întunecat știe că nu-i vor trăda starea de spirit. Își aranjează cu grijă o șuviță rebelă de păr care i-a căzut pe frunte și intră în bar.

Barul este încă plin. Aerul este îmbibat cu parfum ieftin și cu apă de colonie și mai ieftină. Lămpile dau o lumină roșie care face ca barul cu o singură încăpere să semene cu inelele inferioare ale iadului. Clienții rămași sunt împărțiți în două tabere. Sunt lupii singuratici care stau spre capetele barului, cu umerii aplecați în față, într-o postură defensivă, dorind în mod inexplicabil să fie lăsați în pace în această încăpere aglomerată. Nu a venit aici pentru ei. Și mai sunt oamenii care încă mai speră, dacă nu cumva sunt chiar disperați, să îi observe cineva. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu au nevoie de complimente sau măcar de aparența decenței. Au nevoie doar de promisiunea plăcerii pentru a-și îneca propriul dezgust față de sine. Iar lui Jeremy îi convine asta.

Nu-și bate capul cu cei care stau în picioare la marginea spațiului, ci, în schimb, se îndreaptă spre bar. Se așază pe un scaun și scrutează rapid încăperea. Ochii i se opresc asupra unei femei care stă în dreapta lui, la aproximativ trei scaune depărtare. Pare să aibă între douăzeci și treizeci de ani, dar este vlăguită, de parcă ar fi văzut prea multe în scurta perioadă pe care a petrecut-o pe acest pământ. Părul șaten i-a fost îndreptat excesiv cu placa și îi atârnă țeapăn puțin mai jos de umeri. A observat-o inițial când și-a aranjat în mod grosolan rochia albastră fără bretele. Și-a băgat toată mâna în partea de sus a rochiei pentru a face acest lucru. O găsește absolut respingătoare. Femeia aceasta emană disperare din toți porii, disperare care se amestecă cu iluzia pompoasă pe care o poartă pe tot corpul ca pe un parfum de drogherie. Iar în seara asta, el îi va face visele să devină realitate.

Îi face semn barmaniței cu un deget în aer. Ea se îndreaptă încet spre el.

— Cu ce vă pot servi? întreabă, ștergându-și mâinile pe pantaloni.

— Ea ce bea?

Barmanița se uită în direcția în care arată el și mijește ochii, râzând.

— Oh, aceea este genul de fată care bea Cosmopolitan, cu siguranță.

Se uită înapoi la el cu un zâmbet sprințar, sprijinindu-se în cot.

— Doriți să îi ofer un whisky și să vedem cum decurg lucrurile?

Un zâmbet se insinuează ușor în colțurile gurii lui Jeremy. Barmanii pot să recunoască un personaj prefăcut la fel de bine ca el, iar pentru asta de obicei îi câștigă respectul.

El dă din cap.

— Mai dă-i un Cosmopolitan și spune-i că este din partea mea, te rog.

Îi împinge discret niște bani pentru a acoperi costul băuturii, iar ea își pune mâna peste ei.

— S-a făcut.

O privește cum prepară băutura roz și o toarnă într-un pahar curat. O împinge ușor în fața iepurelui misterios al lui Jeremy fără să verse conținutul peste margine. Jeremy este impresionat. Iepurele pare surprins, dar surpriza se schimbă repede în satisfacție. Acum se simte stimulată și își dă părul pe spate, afișând o expresie de mulțumire de sine pe fața ciupită. Își ridică privirea după ce barmanița i-l indică pe Jeremy și îi aruncă o privire pe sub gene. Îi face cochet cu mâna, apoi îi face semn să se apropie.

„Am prins-o”.

— Sper că nu a fost prea îndrăzneț din partea mea, spune el, așezându-se pe scaunul de lângă ea cu zâmbetul său dezarmant pe chip.

Ea trage aer în piept.

— Speram să vii să vorbești cu mine.

Se apleacă în față. Jeremy observă că femeia încearcă să-și strângă subtil brațele pe lângă corp pentru a-și accentua decolteul. Apropierea ei îl face să se simtă inconfortabil – miroase a tutun și a cafea, și modul în care mirosul îi iese din gură în valuri în timp ce vorbește este dezgustător –, dar persevorează, concentrându-se asupra a ceea ce urmează.

— Ei bine, ai noroc atunci. Cum te cheamă, frumoaso? o întreabă.

Aproape că se îneacă în timp ce rostește cuvintele, dar își menține tonul neschimbat.

Ea își mușcă buza și îi răspunde murmurând:

— Tara.

Rostește un „a” lung, într-un efort evident de a părea seducătoare, iar el aproape că-și întinde un mușchi încercând să se abțină să nu-și dea ochii peste cap. Ea zâmbește și, în mod nesurprinzător, nu-l întreabă cum îl cheamă.

— Bună, Tara. Eu sunt Jeremy.

— Nu arăți ca un Jeremy, gângurește ea și își sprijină bărbia în palmă, clipind des.

El își forțează un zâmbet și ia o gură din paharul său.

— Ei bine, cel mai probabil nici nu mă comport ca un Jeremy, răspunde, fără ca măcar să fie sigur ce înseamnă asta, dar este mulțumit că a stârnit un

chicotit strident din partea noii sale prietene.

„Este prea ușor!”

Este exact ceea ce caută în seara aceasta. Fără complicații sau planuri prea elaborate. Are nevoie doar de un sentiment de eliberare. După părerea lui, aceasta reprezintă întoarcerea la lucrurile de bază. Tot ce trebuie să facă este să o convingă să urce în mașină cu el, iar de acolo va fi liber să meargă în orice direcție îl vor conduce dorințele. Se oprește să o observe în timp ce-și soarbe Cosmopolitanul. Îl lasă jos și își șterge scurt nasul cu partea laterală a degetului. Aceeași mână și-o trece prin părul șaten, dându-l într-o parte și înclinându-și ușor capul pe spate. Când face acest lucru, observă puțin sânge închegat în interiorul nării ei.

„Bingo”.

— Deci, Tara, te-am urmărit cu privirea în seara aceasta, îi spune și rânjește, căci deja o vede aprinzându-se. Adică, evident, și numai faptul că te văd mă excită.

Ei îi place la nebunie și se apleacă în față pentru a-i permite să vadă mai bine în decolteu.

— Dar știu, de asemenea, că ești genul de femeie care știe ce vrea. Nu pari a fi genul care să cadă în plasă la o replică de rahat.

Îi măsoară tot corpul din priviri, iar când îl privește din nou în față, își mușcă buza și îi răspunde:

— Al naibii de corect.

Se dă puțin înapoi, dar apoi se forțează să se apropie de ea. Exact cum bănuia – dincolo de înfățișarea de femeie matură, este doar o adolescentă în călduri. Jeremy trece la replica de final:

— Am niște prafuri[7] la mine acasă. Vino cu mine.

O vede cum îi sclipesc ochii. Își linge buzele într-un mod pe care cel mai probabil îl consideră seducător.

— Să mergem, spune, dând din cap și aplecându-se prea aproape de el.

Aruncă pe tejghea un bacșiș pentru barmaniță și se ridică, întinzând o mână pentru a o apuca pe a ei în timp ce se îndreaptă spre ieșire. Aerul încins și plin de fum al barului este înlocuit de adierea proaspătă a serii de afară. Îi deschide portiera din dreapta a mașinii sale, iar ea se așază fără probleme. În timp ce se îndreaptă spre portiera de pe partea șoferului, se pregătește mental și începe să se gândească la opțiuni. Ar trebui să o ducă la el acasă. Dar nu vrea să mai aștepte prea mult sentimentul acela de

eliberare. Înainte de a se așeza pe scaunul șoferului, îi face semn din cap unui bărbat care fumează o țigară în fața barului. Bărbatul este frustrat, de parcă tocmai s-ar fi certat cu cineva, și îi aruncă lui Jeremy o privire perplexă înainte de a-i face un semn obscen, a-și stinge țigara cu piciorul și a se întoarce în bar. Oamenii au un mod amuzant de a-i valida disprețul față de ei exact când are cea mai mare nevoie de asta.

Merg cu mașina o vreme într-o liniște confortabilă. Din când în când, femeia mai sparge liniștea meditativă cu frânturi de conversație fără noimă. În timp ce se deplasează pe drumurile întunecate și mărginite de copaci din Parohia Orleans, Jeremy decide unde o va duce în continuare. Virează pe un drum neasfaltat și îi distrage atenția făcând puțină conversație ușoară.

— Cu ce te ocupi? întreabă, pregătindu-se să se prefacă interesat de orice funcție uimitoare pe care ea este pe cale s-o rostească.

— Sunt avocată, spune, uitându-se pe geamul de pe partea pasagerului.

Răspunsul este primul lucru care îl șochează în seara asta. Își înăbușă un chicotit neîncrezător.

— Serios? întreabă, încercând să-și păstreze tonul egal. O avocată?

Ea zâmbește, întorcându-se spre el cu ochii sticloși.

— Pari surprins.

— *Sunt* surprins, recunoaște el.

Jeremy clatină din cap. Cu siguranță, nu arată ca o avocată. Dar se întreabă cum ar arăta o avocată la orele târzii ale nopții într-un bar ordinar. Pare genul de femeie care își folosește ocazional cardul de membru al Baroului pentru a-și pregăti o linie de prafuri pe care o trage apoi pe nas, prăjindu-și creierul.

Ea râde ușor, apoi clatină din cap.

— Ei bine, am obținut titlul, dar tocmai am pierdut primul loc de muncă pe care l-am primit după ce am terminat Facultatea de Drept, recunoaște, oprindu-se înainte să ofere o explicație și ducându-și privirea rușinată în jos, spre mâini.

Jeremy își dă seama că vrea să vorbească despre asta. Caută un tovarăș pe care să se descarce, dar nu va fi el acela. Nu, la el nu va găsi nici empatie, nici sfaturi chibzuite. S-a infiltrat în lumea ei distrusă pentru amuzament, iar în seara asta este interesat doar de propriile jocuri. Îl privește, dar se întoarce repede spre geam de îndată ce își dă seama că el nu are de gând să-i ceară informații suplimentare.

— Deci, unde locuiești mai exact? întreabă și se foiește neliniștită pe scaun, simțind acum greutatea deciziei spontane. Ar trebui să fiu stresată că o iei spre pădure în momentul acesta?

Își drege glasul agitată, dar apoi încearcă să scoată un chicotit forțat. El zâmbește, rămânând cu ochii la drumul din fața lui.

— Nu este nevoie să fii stresată, doamnă avocat. Locuiesc într-o zonă mai retrasă.

Ea schițează un zâmbet din colțul buzelor, dar energia tensionată persistă.

— Locuiești tocmai aici?

— Nu chiar pe acest drum, dar destul de aproape.

Își menține privirea concentrată în față. Drumul dinaintea lor este întunecat, neiluminat și accidentat, în stânga lor, se ivește o mlaștină, iar în dreapta lor, niște chiparoși amenințători își împletesc ramurile ca un paravan.

— Și atunci de ce mergem pe drumul ăsta dacă nu locuiești aici? întreabă, afișând o atitudine de bravadă.

Își strânge centura de siguranță de parcă ar fi o armă.

Jeremy trage mașina pe un petic de pământ de lângă mlaștină și oprește motorul. În cele din urmă, îi zâmbește.

— Aerul este atât de plăcut în seara asta. M-am gândit că am putea face o plimbare, o liniștește el.

— Dar este complet beznă, protestează ea, cu toate că nu se poate abține să-l urmeze ca un miel la tăiere.

Jeremy zâmbește și se îndreaptă spre ea. O vede cum se încordează când intră în spațiul ei personal. El se apleacă în față, iar ea trage repede aer în piept, chiar în momentul în care el se întinde prin geamul deschis al mașinii pentru a lua o lanternă. O scutură în fața ei și apoi o aprinde. Sunetul anorganic străbate liniștea nopții.

— Acum nu mai este, spune, făcându-i cu ochiul și luându-i mâna în a lui.

Undeva, în creierul ei, simte că e în pericol. Corpul i se încordează, iar pupilele i se dilată. Se plimbă împreună în întunericul adânc din fața lor. Singura sursă de lumină este luna, care este aproape plină. Lumina ei este de un alb strălucitor și dă întregii zone o ușoară strălucire. Îl strânge de mână. Se ține de mâna lui așa cum un copil s-ar ține de cea a părinților săi.

El i-o strânge într-o demonstrație simulată de liniștire. Se plimbă în tăcere câteva minute, inspectând amândoi terenul din jur, deși din motive complet diferite.

— De fapt, este destul de frumos aici. Este încă foarte înspăimântător, dar drăguț.

Tresare la auzul unei crengi care pocnește în depărtare, iar corpul ei se apropie instinctiv de al lui, de frică. Jeremy nu se poate abține să zâmbească în fața ironiei situației. El este de departe cea mai mare amenințare la adresa siguranței ei în această mlaștină.

— Da, dar toate lucrurile care merită luate în considerare sunt un amalgam de înfricoșător și frumos. Cât de plictisitor este să te încadrezi într-o singură categorie!?

— Pun pariu că presupui că nu știu ce înseamnă *amalgam,* nu-i așa?

Se oprește și se uită la el, zâmbind într-un mod care o face să pară mai atrăgătoare decât era în barul prost luminat.

Îi răspunde cu un zâmbet, așteptând ca ea să înceapă din nou să meargă. Ea clatină din cap în timp ce se îndreaptă spre o bancă de lemn de lângă apă. Este tăiată grosolan și în mod clar făcută manual, dar cumva și primitoare, făcând mlaștina infectă să pară pașnică. Se așază unul lângă altul și se uită la reflexia lunii pe suprafața apei tulburi.

— Am luat examenul de Barou, să știi. Poate nu mă crezi, dar decolteul nu are legătură cu inteligența.

Ea zâmbește cu bunăvoință. Jeremy nu îi răspunde imediat, acordându-și o clipă pentru a se preface că se scarpină la picior ca să pipăie teaca în care își ține cuțitul de vânătoare fixat de gleznă.

— Mă declar vinovat.

Se îndreaptă de spate, îndreptându-și privirea spre ea.

— Tu ești un bun exemplu al pericolului de a judeca o carte după copertă.

Ea râde încet, lovindu-și sprințar umărul de al lui.

— Este un compliment ciudat, dar îl accept.

— Cât de generos din partea ta.

— Cum m-aș putea supăra pe fața asta? recunoaște ea și îi pune o mână pe obrazul stâng, întorcându-i ușor capul pentru a-l privi în față.

Își închide ochii și începe să se aplece în față pentru a iniția un sărut. Ezită doar puțin înainte de a se mișca reducând distanța dintre ei, aproape

atingându-i buzele cu ale lui. De îndată ce îi simte respirația întâlnind-o pe a lui, îi spune pe un ton scăzut:

— Ar trebui să fugi.

Cuvintele i se strecoară printre buze. Tarei i se taie răsuflarea și zâmbește agitată. Își ține fața aproape de a lui, dar se retrage doar puțin pentru a-l privi în ochi.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

Zâmbetul îi dispare. Se trage înapoi și lasă să-i iasă un pufăit neîncrezător.

— Nu e amuzant.

— Nici nu ar trebui să fie.

Jeremy aproape că simte cum i se întunecă ochii când se apleacă pentru a scoate cuțitul din teaca fixată pe gleznă. Îl ține în fața lui, inspectându-l și admirând lumina lunii care se reflectă în lamă. Femeia este paralizată în loc, iar privirea îi trece de la el la armă și înapoi. Jeremy poate vedea cum regretul îi străbate fața ca într-un clip de prezentare a unui film.

— Acum, *fugi*!

Îi strigă ultimul cuvânt fără să se întoarcă măcar o dată să-i întâlnească privirea când o face.

Cu vederea periferică, o poate vedea cum o ia la fugă în întuneric, în timp ce un plâns înăbușit îi scapă din gură. Se ridică și el în picioare, acordându-i o clipă înainte de a porni în direcția ei. Nu are unde să se ducă. A adus-o pe un drum înfundat, mărginit doar de mlaștini și complet înconjurat de garduri de sârmă ghimpată. Eforturile serviciului de întreținere a parcurilor de a ține aligatorii la distanță au prins-o acum în capcana adevăratului prădător. Opțiunile ei sunt să îl înfrunte sau să înoate.

Jeremy cunoaște bine locul acesta. Când era mic, tatăl său îl aducea deseori cu el aici să vâneze porci sălbatici. A fost învățat să aibă răbdare în acele seri pe care le petreceau împreună, așteptând porcii să vină în acest loc de joacă izolat. Cumva, reușeau să își desfășoare excursiile ilicite fără incidente din partea forțelor de ordine locale. Este o amintire plăcută, când privește de-a lungul mlaștinii la căderea nopții.

Vânătoarea pe timp de noapte este o lecție despre frică. Te învață să-ți controlezi instinctele și să accepți sunetele necunoscute care se aud din locuri ascunse odată ce soarele apune. Creaturile nopții știu că liniștea este

un mit. Întotdeauna este mai mult zgomot noaptea. Este capabil să facă distincția între fiecare dintre sutele de sunete diferite care alcătuiesc această larmă nocturnă. Un vânător adevărat poate să le ignore pe toate pentru a asculta doar zgomotele prăzii sale. În această seară, auzul său ascuțit îi poate spune că este pe drumul cel bun. Bineînțeles, nu are niciun interes să vâneze porci acum. Azi își pune în practică într-un mod diferit nenumăratele abilități pe care le-a perfecționat aici cu tatăl său. De atunci, a descoperit un tip de pradă mult mai interesant.

Prin multitudinea de zgomote, aude o crenguță trosnind undeva în dreapta lui. Își dă seama că prada lui s-a oprit din fugă. Dacă ar alerga, ar auzi-o. Merge încet, pentru ca pământul să absoarbă zgomotul fiecărui pas înainte de a-l face pe următorul. Jeremy zâmbește în timp ce se mișcă.

— Liniștește-te, Tara! Știai că, atunci când animalul simte frică extremă înainte de sacrificare, carnea are un gust mai rău? E ceva legat de descompunerea acidului lactic.

O aude cum își înăbușă un suspin. Respirația i-a devenit suficient de puternică pentru a se auzi cu claritate printre celelalte zgomote.

— Of, Tara. Nu vreau să te mănânc!

Jeremy râde acum, pășind peste o creangă căzută.

— Este interesant totuși, nu-i așa? Crezi că vreunul dintre noi a gustat vreodată carne în forma ei cea mai bună? La urma urmei, cum ar putea un animal să fie complet liniștit înainte de moarte? Îți plac micile curiozități despre care îți vorbesc, nu-i așa, Tara? strigă în întuneric când ajunge să-i rostească numele.

Ea aleargă din nou. O poate auzi cum își ia tălpășița printre tufișuri. Îi aude pașii poticnindu-se și respirația gâfâită îndepărtându-se. Panica ei este detectabilă chiar și în întunericul tulbure care îi înconjoară pe amândoi. Pornește și el în sprint. Lasă crengile să-i lovească fața în timp ce traversează terenul familiar și se bucură de adrenalina nestăvilită a unei hăituiri de modă veche.

În fața lui, Tara ar putea la fel de bine să fie oarbă. O aude cum se oprește și o ia din loc de mai multe ori în timp ce încearcă să-și găsească drumul în bezna care se revarsă în fața ei. Minute în șir, zgomotele pe care le face îi dau de gol locul în care se află. Apoi, brusc, zgomotele se opresc. Se oprește și el odată cu ele. Stă între copaci și ascultă. Presupune că ea se ascunde. Încă nu știe că el cunoaște bine aceste păduri. Știe unde s-ar

adăposti un purceluș speriat. Jeremy inhalează adânc aerul proaspăt al nopții și își dă capul pe spate ca să privească cerul. Este vast și senin, încadrat de ramurile chiparoșilor care se întind să îl legene.

Își scoate din buzunar ochelarii cu vedere nocturnă și așteaptă să i se obișnuiască ochii. Tot de la tatăl său a învățat să folosească și echipamentul de termoviziune pentru a urmări prădătorii alfa care, la fel, se bucurau de lăsarea întunericului odată ce ultima fărâmă de lumină aluneca sub orizont. Lumea lui este acum verde și concentrată. În fața lui, se întinde un zid de copaci punctat de mici zone mlăștinoase și de formațiuni stâncoase naturale.

— Tara! strigă, spărgând tăcerea. Pot să văd totul, Tara. Dacă încerci să fugi din nou, te împușc.

Minte. Nu există nicio armă în pădurea asta. Spune asta doar pentru a-i spori panica. Îi accelerează reacția la frică, îi forțează amigdala să tragă semnalul de alarmă că în apropiere este ceva periculos. Nu trebuie decât să aștepte câteva secunde înainte ca hipotalamusul ei să declanșeze sistemul nervos simpatic și să-i dea de gol ascunzătoarea. Jeremy știe că inima îi bate mai repede acum, iar plămânii se deschid pentru a inspira cât mai mult oxigen, ceea ce îi sporește vigilența, dar face și mai mult zgomot pe măsură ce respirația i se accelerează. Acum, se concentrează asupra acelei respirații. Pornește în direcția ei. Și-o imaginează ghemuindu-se în pădurea noroioasă, încercând să ignore creaturile care i se urcă pe picioarele goale, sosite acolo fără invitație. Trebuie să fie o tortură pentru o fată ca ea. A fost smulsă complet din elementul ei și cufundată complet în al lui.

Jeremy privește împrejurimile prin ochelari. Tot ce este în raza lui vizuală are o nuanță de verde bolnăvicios, dar pentru Tara este la fel de întunecat precum interiorul cagulei unui călău. Se mișcă, chemat de respirația ei, care devine sufocată și frenetică. Îl aude apropiindu-se, dar nu-l poate vedea, oricât de mult ar încerca să-și concentreze privirea. Simte cum frica pune stăpânire pe trupul ei de parcă i-ar curge prin vene în locul sângelui.

O aude împiedicându-se printre ramuri și tufișuri și se oprește puțin să asculte. Mlaștina va face tot posibilul să îl ajute, dar va încerca și mai mult să o prindă în capcană. Tara aleargă spre poteca pe care au coborât mai devreme, împroșcând cu apă în timp ce picioarele ei se izbesc de pământul de dedesubt. Habar nu are că pătrunde și mai adânc în cușca lui.

Acum aleargă spre ea, ieșind de la adăpostul copacilor în spațiul mai larg al potecii. Îl aude și se întoarce pentru a vedea puținele lucruri pe care i le dezvăluie lumina lunii. Fața îi este acaparată de teroare. Jeremy zâmbește larg și se îndreaptă spre ea, cu cuțitul scos din teacă. Iar Tara, acum expusă, țipă în timp ce o ia la fugă cu stângăcie. Este ca și cum ar alerga prin nisip. El profită de ocazie pentru a lua de pe jos două pietre de mărimea unei mingi de tenis.

— Ferește-te! îi strigă, speriind-o suficient de tare, încât să o facă să se oprească și să-și acopere instinctiv capul.

Aruncă una dintre pietre cu toată forța de care este capabil. Aceasta o lovește în gambă, făcând-o să se prăbușească în genunchi într-un mod nefiresc. Geme de durere și de șoc, ducându-și frenetic mâna acolo unde a fost lovită. Jeremy aruncă și a doua piatră. Aceasta ricoșează din craniul ei cu un pocnet dezgustător. Cade la pământ, ținându-se de cap.

— Oprește-te! Te rog, oprește-te! strigă ea.

Dar el nu o face. Se îndreaptă încet spre trupul ei prăbușit în mijlocul potecii. Când se ghemuiește lângă ea, încearcă să-l lovească fără să-l nimerească. Îi prinde mâna de încheietură și i-o ține în dreptul lamei cuțitului din mâna lui. Îi simte sub degete pulsul accelerat, apoi îi trece lama prin palmă. Ea țipă, încercând să-și tragă mâna înapoi cu toată puterea care i-a mai rămas. Când țipetele ei se transformă în hohote de plâns, el zâmbește. Deține din nou controlul.

— Este cineva acolo?

Vocea unui bărbat răsună în noapte, făcându-l pe Jeremy să redevină atent. La capătul îndepărtat al potecii se vede lumina unor lanterne.

— Ești rănită? strigă o a doua voce.

Jeremy poate vedea siluetele celor doi bărbați intrând pe potecă. Își pune mâna peste gura Tarei înainte ca aceasta să poată striga după ajutor, dar panica începe să-i pătrundă în vene. Au auzit-o pe Tara. Nu a cercetat din timp locul acesta înainte să o aducă aici. A acționat din impuls și nu s-a gândit la vânătorii care stau în aceleași ascunzători pe care le ocupa cândva împreună cu tatăl său.

— Nu suntem aici ca să îți facem rău. O să chemăm ajutor, continuă primul bărbat cu blândețe, mișcând fasciculul lanternei sale spre ei.

Tara are ochii mari și încearcă să strige în tăcere către acești bărbați, dar ei nu o pot vedea. Nu încă.

Un fior de frustrare îi străbate pieptul lui Jeremy în timp ce își cântărește opțiunile. În cele din urmă, nu există decât o singură cale de urmat.

Încă ținându-i mâna la gură Tarei, îi ridică bărbia ca să o facă să se uite la el. Își ia o ultimă secundă pentru a savura momentul în care privirile lor se întâlnesc înainte de a-i auzi pe potențialii ei salvatori apropiindu-se în grabă. Îi trece scurt cuțitul de vânătoare peste gât, tăindu-l adânc dintr-o parte în cealaltă. De îndată ce lama se desprinde de carnea ei, o lasă să se prăbușească la pământ și o ia la fugă. Scuipă și bolborosește în spatele lui, iar bărbații se grăbesc în direcția din care se aude zgomotul. Când ajung lângă ea, din laringele ei distrus ies respirații profunde și dezarticulate. Rana se întinde pe toată lățimea gâtului ei și este adâncă. Își latră unul altuia niște ordine, unul dintre ei chemând o ambulanță, iar celălalt încercând frenetic să oprească sângerarea. Dar nu va fi de prea mare folos. Jeremy este convins că i-a tăiat artera carotidă. Va muri în câteva minute, în timp ce corpul ei își va pompa propria forță vitală din rană în pământ.

Jeremy aleargă fără să se oprească, în timp ce haosul se dezlănțuie în spatele lui, propulsându-se tot mai departe cu fiecare salt. Se aruncă în mașină și stinge farurile înainte de a se îndepărta într-un nor de pietriș și praf. Își folosește ochelarii cu vedere nocturnă pentru a se ghida când se îndreaptă înapoi spre drumul principal. Nu-l urmărește nicio altă mașină. Bărbații sunt prea ocupați să încerce să salveze femeia aflată la câteva secunde de moarte.

Jeremy nu face decât să conducă, aprinzând din nou farurile și scoțându-și ochelarii când consideră că s-a îndepărtat suficient de mult de ei. Deschide torpedoul în care se află telefonul său și apasă „redă” pe o listă de melodii la întâmplare. În difuzoare răsună puternic piesa „Pretty When You Cry” a trupei VAST, iar el inspiră adânc și se calmează. Azi a fost o zi proastă. În sinea lui, știe că ar fi trebuit să rămână acasă. Ar fi trebuit să se ocupe de repercusiunile ultimei sale erori de calcul înainte de a mai comite încă una.

Este sigur că Tara va muri. Dar execuția neglijentă este cea care îl deranjează. S-a aruncat în apă fără ca măcar să-i verifice adâncimea. A fost nesăbuit și pripit. A acționat ghidându-se după niște impulsuri animalice și și-a ignorat creierul excelent. Fără să se gândească, virează spre marginea unui drum întunecat și oprește brusc. Praful se învolburează în jurul farurilor. Lovește cu pumnul în volan, plângând pe suprafața de vinil de

parcă ar ține o comoară închisă înăuntru. Mâna îi pulsează și respirația îi este grea, iar el se lasă înapoi pe spătarul scaunului și urlă. Tot stresul și toată frustrarea lui, toată nemulțumirea și foamea lui izbucnesc într-un urlet primitiv pe marginea unui drum întunecat și murdar din adâncul deltei mlăștinoase din Louisiana. Lacrimile i se preling pe față și le lasă să-i răcorească obrajii arși și acoperiți de praf.

Pieptul îi tresaltă, în timp ce bagă mașina în marșarier și pornește spre casă. Dă muzica mai tare, sperând că îi va alunga gândurile. Potopul de sunete nu face decât să alimenteze și mai mult furia pe care nu o mai poate controla. În timp ce conduce cu viteză pe drumul ce se întinde în fața sa, știe că zilele lui în acest loc sunt numărate.

CAPITOLUL 28

Telefonul lui Leroux bâzâie din buzunarul hainei sale, iar el profită de moment pentru a răspunde.

— Leroux, spune și atinge ecranul pentru a pune apelul pe difuzor.

— Sunt Will. Mă auzi?

— Da, de ce ai nevoie?

— Mai avem o victimă.

Will aruncă informația ca pe o cărămidă. Leroux tresare, iar inima lui Wren se frânge odată cu a lui. Ea își freacă fața cu mâinile.

— Doamne, șoptește ea. Unde?

— A fost găsită într-o zonă de vânătoare din mlaștină lângă Tortue Road. Dar, Leroux, este vie și conștientă.

Leroux face ochii mari.

— Poate vorbi? întreabă neîncrezător.

— Nu chiar. E în viață, dar nu poate vorbi.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Doar vino la Centrul Medical Universitar. Îți voi spune toată povestea după ce ajungi aici.

Apelul se întrerupe.

— Vin și eu, afirmă Wren.

Se întoarce și începe să se spele pe mâini în chiuvetă.

Leroux deschide gura să vorbească, dar o închide din nou, privind-o.

— Scutește-mă de grija ta. O apreciez, dar trebuie să aud ce are de spus această femeie. Sunt și eu implicată.

Wren își șterge mâinile și se uită fix în ochii lui Leroux. El lasă tăcerea să mai planeze între ei preț de o clipă înainte de a face un gest cu capul spre ușa metalică impunătoare.

— Să mergem.

*

Când ajung la Centrul Medical Universitar, îl văd pe Will stând afară, de vorbă cu un doctor. Leroux se îndreaptă cu pași mari spre ei, fără să se obosească cu prezentările.

— Deci, care-i treaba? întreabă, întrerupând conversația la mijlocul frazei.

— Domnule doctor Gibbons, aceștia sunt detectivul John Leroux și doctorița Wren Muller, spune Will.

Dr. Gibbons îi întinde mai întâi o mână lui Wren. Ea o strânge și schițează un zâmbet.

— Ne-am mai întâlnit. Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Gibbons.

— Întotdeauna o plăcere, doamnă doctor Muller. Și mă bucur să vă cunosc, domnule detectiv.

— Da, la fel și eu, deci ce se întâmplă? rostește Leroux precipitat, ținând încă ferm mâna doctorului.

Doctorul dă din cap, punându-i ușor o mână pe braț, și începe:

— Acum că sunteți cu toții aici, putem discuta despre asta înăuntru.

Face un gest către clădirea din spatele lui și toți patru intră împreună. Îi conduce într-o cameră mică, cu câteva scaune și o masă mare. Este destinată să fie un spațiu mai privat în care familiile pot să aștepte și să primească noutăți departe de zona principală de așteptare. Will și Wren se așază vizavi de doctorul Gibbons, dar Leroux rămâne în picioare, frecându-și mâinile.

— Spuneți, îl îndeamnă pe un ton autoritar după ce se închide ușa.

Will deschide un caiet, se lasă pe spate și își citește însemnările ca pe o listă de cumpărături.

— Tara Kelley. Caucaziană, de sex feminin, 29 de ani; găsită de doi vânători de noapte în Parcul Elmwood, în mlaștină, lângă Tortue Road. Tipii au raportat că au auzit niște țipete și agitație. Când au alergat spre ea, se ținea de gât, care-i fusese tăiat adânc cu doar câteva momente înainte.

Leroux îl oprește, aplecându-se peste masă.

— El a fost? întreabă furios.

— Posibil. Deși este șocant că a putut fi atât de neglijent de data asta. Nu prea se potrivește cu modul său de operare. Dar presupun că li se întâmplă tuturor acestor ticăloși pe măsură ce reușesc să facă asta tot mai mult timp.

Dr. Gibbons rămâne tăcut, în timp ce Leroux și adjunctul său schimbă între ei întrebări și răspunsuri. Își ține buzele strânse, așteptând să fie lăsat să vorbească.

Leroux clatină din cap și lovește cu palma în masă.

— La naiba! Dar va fi bine, nu-i așa? întreabă Leroux, mutându-și acum privirea de la Will la doctor.

Wren știe deja care este răspunsul, dar rămâne tăcută, încercând să se detașeze de situație și să-și păstreze atitudinea profesionistă.

Doctorul Gibbons își drege glasul și răspunde:

— Răspunsul scurt este da, este stabilă. Rana a fost substanțială, întinzându-se dintr-o parte până în cealaltă a gâtului. Probabil că atacatorul ei intenționa să-i secționeze artera carotidă, dar, în schimb, poate într-un moment de grabă, doar a zgâriat-o. A suferit o pierdere uriașă de sânge, dar datorită bărbaților care au găsit-o, sângerarea a fost diminuată până la un grad care ne-a permis să o salvăm. A ieșit din operație acum o oră.

Privirea doctorului Gibbons reflectă epuizarea lui Leroux.

— Când pot să vorbesc cu ea? întreabă Leroux cu asprime.

— Ei bine, încă nu poate vorbi. Atacatorul ei a reușit să îi secționeze unul dintre nervii laringieni și să îi afecteze corzile vocale. Nu va putea vorbi cât timp se vindecă după operație.

Dr. Gibbons se oprește o clipă pentru a scoate o bucată de hârtie din dosarul din fața lui, împingând-o pe masă spre Will și Leroux.

— Paramedicii care au adus-o au spus că încerca frenetic să le spună ceva, așa că i-au dat această bucată de hârtie pentru a scrie.

Pagina ruptă a caietului este mânjită cu sânge închis la culoare. Pe foaie, este scris cu un pix albastru, abia lizibil pentru a fi deslușit, un singur cuvânt: „Jeremy”.

Wren simte cum respirația i se accelerează și devine mai superficială. Șocul îi străbate întregul corp ca o descărcare electrică. Chiar dacă știa deja unde va duce acest drum, tot nu-i vine să creadă pe deplin că acest bărbat a

umblat prin Louisiana în tot acest timp. Nu a crezut asta până când o femeie care a sângerat din cauza lui nu i-a scris-o clar cu pixul pe hârtie.

— Ar trebui să-l cunosc pe acest Jeremy? întreabă Will, străduindu-se să-și dea seama ce știu ei și el nu.

Dr. Gibbons își drege din nou glasul.

— Polițiștii care au ajuns la fața locului au ridicat câteva obiecte găsite în apropierea victimei, inclusiv o chitanță emisă de localul în care fusese mai devreme în seara respectivă. O să pun pe cineva să vi le aducă înainte să plecați. Mult noroc, domnilor. Dr. Muller, spune, dând din cap în timp ce se îndreaptă spre ușă.

— Mulțumesc, domnule doctor Gibbons, aproape că strigă Leroux.

— Leroux, cine este Jeremy? Ce se întâmplă aici? încearcă Will din nou.

— O să te pun la curent mai târziu, spune pe un ton scăzut, aruncând o privire către Wren.

Will este pe punctul de a protesta când cineva bate ușor la ușă. Leroux traversează încăperea pentru a o deschide. De partea cealaltă a ușii se află un tânăr infirmier care îi întinde un sac de plastic pentru bunuri personale din cele folosite de spital pentru pacienții internați.

— Domnul detectiv Leroux? întreabă el.

Leroux îi întinde legitimația și insigna și îi ia sacul din mâini. Caută imediat chitanța și o găsește într-o altă pungă mică. Este de la barul O'Grady's, iar ora emiterii ei este 1.22. Pe chitanță apar numărul cardului de credit cu care a fost achitată și numele titularei lui – Tara Kelley – și arată că ea a consumat cel puțin două cocktailuri Cosmopolitan și o porție de cartofi prăjiți în seara aceea. Detectivul se uită la ceas.

Will îi face semn să-i dea chitanța, iar Leroux i-o înmânează după ce formează numărul barului. Îi răspunde un robot care îi spune că nu va fi nimeni acolo până la prânz.

— Sunt detectivul John Leroux de la Departamentul de Poliție din New Orleans. Vă rog să mă sunați de îndată ce primiți acest mesaj. Vă mulțumesc.

— Nu e nimeni acolo? întreabă Will.

— Acum îl aștept pe Cormier să-mi trimită datele proprietarului. Putem merge să vorbim direct cu el. Vreau să aflu dacă a mai văzut-o cineva pe Tara cu tipul nostru aseară.

Will lasă să-i scape un pufăit.

— Muller, vii și tu?

Ea îl privește pe Leroux cu o expresie întrebătoare.

— Doar dacă te simți în stare, cedează Leroux.

Telefonul îi sună, iar el privește în jos spre adresa și numărul de telefon afișate pe ecran.

— Să mergem să-i facem o vizită lui Ray Singer, încheie el.

Părăsesc camera împreună, în același mod în care au intrat. Soarele strălucește puternic, iar în față sunt parcate câteva dube de presă. Ultima victimă este o știre importantă și, se pare, a circulat repede. Wren privește scena înainte de a se așeza pe scaunul pasagerului din mașina lui Leroux. Jeremy este încă acolo, făcând aceleași lucruri pe care i le-a făcut și ei cu atâția ani în urmă. Dar, de data aceasta, ea îl va opri. Definitiv.

CAPITOLUL 29

Jeremy se trezește dintr-un somn agitat. Este duminică, ziua pe care lumea o rezervă de obicei pentru odihnă, dar aceasta nu vine. Seara precedentă încă îl apasă greu. Se simte nesigur. Este un sentiment cu care nu a mai fost nevoit să se confrunte de mult timp, iar în ultima vreme îl are aproape permanent. Dă drumul la televizor, imaginându-și că până acum Tara trebuie să fi apărut la toate știrile. Ar trebui să se simtă triumfător, dar gradul de neglijență cu care a acționat îi răpește sentimentul de mândrie. De îndată ce începe reportajul, simte că i se oprește inima.

„Victima, Tara Kelley, în vârstă de 29 de ani, a fost transportată de urgență la Centrul Medical Universitar, unde rămâne în stare critică”, citește prezentatoarea de știri ca pe o notă de subsol, de parcă nu ar fi cea mai zdrobitoare lovitură pe care Jeremy a primit-o vreodată.

„Este oare posibil să avem de-a face cu un potențial criminal în serie?”, întreabă prezentatoarea, aproape salivând la perspectiva că ar putea relata un alt deces.

Modul în care acești oameni pot avea o erecție la vederea unei crime este cu adevărat dezgustător. Desigur, ține de natura umană să fim curioși, să explorăm, să scormonim prin părțile mai întunecate ale psihicului nostru. Serios acum, cine este el să judece? Dar ceva îl deranjează la aceste știri citite printre zâmbete sugrumate. Reporterița de pe ecranul său spune că

victima a reușit să dea câteva informații pertinente poliției. Jeremy încremenește, așteptând și alte informații, dar ea se oprește aici, spunând că vor urma noutăți pe măsură ce vor fi disponibile.

Înghite în sec. A mai făcut o gafă.

Emma era moartă. Cucuta îi securizase secretele în spatele zidului ei impenetrabil. Dar în cazul Tarei, lucrurile stau diferit. Când a ales-o, a acționat impulsiv și nesăbuit. În graba lui de a simți ceva, nu a dus-o în siguranța propriei case și nici nu s-a deranjat să cerceteze zona din timp. A presupus doar că Parcul Elmwood este pustiu, pentru că așa era când vâna acolo cu tatăl său în copilărie.

— Cum de a supraviețuit? se întrebă cu voce tare.

Știe că și-a tras lama prin locul corect. Așa ceva nu ar putea greși sub nicio formă. Simte eșecul de a fi ratat pur și simplu ținta din nou. Ratarea unei artere importante este doar o altă amintire a greșelii grave care a avut ca rezultat faptul că Emily a scăpat cu atâția ani în urmă. Ambele ar fi trebuit să fie lăsate să putrezească în căldura zilei, nedescoperite până când ar fi fost prea târziu.

— Fir-ar al dracului! strigă, aruncându-și cu zgomot lingura în chiuvetă.

Se lasă pe spate sprijinit de blatul de la bucătărie și se uită împrejurul său. Nu se poate gândi la nicio cale de ieșire din asta, iar sentimentul îi este necunoscut. Ar putea să fugă. Ar putea să se mute în alt loc, unde mișcările lui nu vor fi atât de amplificate. Este singura alegere care i-a mai rămas, de fapt, dar mai întâi vrea să îngenuncheze Louisiana.

Coboară scara șubredă, atingând cu vârfurile degetelor piatra expusă a pereților. Subsolul antic a fost modernizat cu o podea de ciment pentru a fi funcțional, dar a rămas vizibil scheletul vechii pivnițe de pământ. Tatăl său nu s-a deranjat niciodată să dea o utilitate pivniței. O foloseau doar ca depozit, iar el își făcea toată munca afară. Când mama sa a murit, Jeremy a transformat-o în atelierul său. Era un spațiu decent care fusese neglijat prea mult timp.

Știe că aceasta ar putea fi ultima dată când atinge acești pereți, ultima dată când aude scările scârțâind și gemând sub picioarele sale. Nu se grăbește. Adună amintiri cu fiecare clipire. Nu a înlocuit niciodată becul acela din colț. Pâlpâie de luni întregi. La început, a tot uitat să-l schimbe, distras, fără îndoială, de plăcerile care îl așteptau jos, în pivniță. În cele din urmă, ajunsese să aprecieze strălucirea fantomatică a becului muribund.

Făcea ca subsolul să arate mai înfricoșător, asemenea laboratorului unui savant nebun sau atelierului lui Leatherface[8]. Dar nu va mai avea nevoie de această ambianță sinistră. Când ajunge la treapta de jos, ia un bec nou din cutia de pe raftul din dreapta sa. Se întinde cu ușurință pentru a deșuruba becul care clipește în colțul din spate și îl înlocuiește cu cel nou.

„Reparat”.

Lumina constantă schimbă lucrurile. Fără efectul stroboscopic, totul se atenuează. Își plimbă privirea, regretând că nu are mai mult timp la dispoziție.

Nu va trece mult timp până când vor sosi și vor devasta acest loc. În curând, totul va fi redus la saci de probe și bandă adezivă. Cumva, situația lui actuală este înrăutățită de faptul că este conștient că o femeie indisciplinată a fost cea care i-a dărâmat castelul de cărți de joc.

Dacă așa se va desfășura povestea lui, va prelua controlul asupra a tot ce poate. Descuie congelatorul imaculat, așezat frumos la perete, și introduce codul numeric în încuietoarea cu tastatură. Încuietoarea face un zgomot puternic, acoperind zumzetul slab al aparatului de aer condiționat. Își trece mâna peste partea superioară a capacului. În timp ce bate cu degetele de-a lungul suprafeței netede, îl simte rece la atingere. Când îl deschide, garnitura care a sigilat totul lasă aerul să intre cu zgomot. Îi amintește de zgomotul pe care îl fac plămânii privați de aer pentru aproape prea mult timp. O rafală de aer rece îl lovește în valuri când privește în jos spre ea. Are arsuri de la congelare. Pielea îi este ca gheața, netedă și rece. Sângele uscat încă îi mânjește obrazul. După săptămâni întregi petrecute în congelator, sângele s-a uscat și acum îi pătează pielea. Arată frumos într-un mod ciudat, ca un fard de obraz macabru.

Dacă ar întoarce-o, ar putea să-i atingă rana bandajată corect pe care o are în regiunea lombară. De data aceea o nimerise cum trebuie. În acel experiment, reușise să secționeze cu succes măduva spinării la nivelul vertebrei C6. Imediat, captiva sa își pierduse controlul asupra picioarelor, trunchiului și brațelor. Asta trebuia să se întâmple și în urmă cu șapte ani, dar de atunci a învățat din încercarea sa ratată și și-a perfecționat procedura.

Este mai ușor de lucrat cu o victimă care nu se poate mișca, dar nu reprezintă o provocare. Este mai degrabă perfectă pentru un test de îndemânare științifică decât de anduranță atletică. Întotdeauna și-a dorit să

încerce o lobotomie, încă din acele zile de început petrecute la bibliotecă. Sângerase mai mult decât se așteptase când îi introdusese spărgătorul de gheață în orbită. Încercarea lui inițială de a efectua o lobotomie prefrontală nu decursese chiar așa cum plănuise. Dar, în fond și la urma urmei, chiar și părintele lobotomiei cu spărgătorul de gheață avusese parte de eșecuri. Trebuie să recunoască faptul că nu anticipase cât de dificil avea să fie să introducă spărgătorul de gheață în poziția corectă. Chiar și atunci când a știut că a făcut o greșeală, a trecut totuși la pasul următor, acela de a-l roti, și asta a fost ceea ce a pus cu adevărat capăt lucrurilor în cazul ei. Se cutremurase și avusese convulsii. Ochii îi ieșiseră din orbite și se încordase atât de tare, încât fusese sigur că avea să se rupă. Durerea i se citea în mod clar pe față. Încă mai putea să vadă cum mușchii i se încordau din reflex în jurul gâtului și al maxilarului. Și-ar fi scrâșnit dinții până și i-ar fi făcut praf dacă nu i-ar fi pus călușul în gură. Sângele i se scursese din nas ca dintr-un ulcior de lapte spart și se adunase sub ea.

„Acum este ca rujul”, gândește el.

Atinge cu degetele pielea deshidratată și savurează senzația. Sângele de un roșu aprins îi strălucise atunci pe buze și pe dinți, lucios și provocator. Acum arată ca suprafața crăpată a celui mai uscat deșert. Bila pe care i-a vârât-o în gură pe post de căluș este încă acolo, între dinți, întărită de frig. Pe atunci, credea că doar se antrenează puțin, dar acum, suferința ei va servi unui scop mai nobil.

Scoate congelatorul din priză și sprijină capacul de perete ca să stea deschis. Când vor veni, îi vor simți mai întâi mirosul. Deschide un dulap din care ies la iveală uneltele și armele sale de mare putere. Întotdeauna a preferat să vâneze de aproape. Chiar și când era mai tânăr, îi plăcea mai mult să înjunghie un porc cu un cuțit ascuțit decât să-l împuște de la distanță. Uneori însă o situație necesită distanță. Dacă are de gând să vâneze un vânat mare, este timpul să-și scoată armele mari.

Își ia arbaleta TenPoint și tolba plină de săgeți mecanice cu vârf gros din titan. Când este lansată săgeata, din lateralele ei ies două lame care, la pătrunderea în țintă, provoacă două tăieturi de câte cinci cm. Daună maximă. Se va putea mișca ușor și rapid, un aspect vital pentru succesul planurilor sale. La urma urmei, asta este prima dată când prada sa va putea riposta.

CAPITOLUL 30

Ajungând la adresa la care locuiește Ray Singer, Leroux îl vede pe Will sprijinit de mașina lui. Parchează în spatele lui, în fața casei și coboară.

— O să mai rămân puțin aici, spune Wren prin geamul deschis al mașinii. Am nevoie de un minut singură să procesez lucrurile.

Leroux dă din cap.

— Bine, nu vom sta mult. Nu te atinge de radioul meu.

Îi aruncă cheile, iar ea îi zâmbește ușor în timp ce pornește motorul.

— John, de ce trebuie să mă faci mereu să te aștept? întreabă Will, fluturându-și brațul în mod dramatic, iar Leroux își dă ochii peste cap.

— Adună-te, Broussard.

Își bagă cămașa mai bine în pantaloni și pornește spre ușa de la intrare. Urcă treptele și sună la sonerie. Un bărbat de vârstă mijlocie cu aspect neîngrijit răspunde la ușă. Chiar și de la distanța sigură de unde se află în mașină, Wren aude totul cu o claritate perfectă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă bărbatul, deschizând ușa și aplecându-se afară.

Will vorbește primul, în timp ce se legitimează.

— De la Departamentul de Poliție din New Orleans. Sunt detectivul Broussard, iar acesta este detectivul Leroux. Sunteți Ray Singer?

Ray pare stresat.

— Da. Despre ce este vorba?

Will continuă:

— Investigăm un atac aproape fatal care a avut loc în zonă noaptea trecută. Victima a fost văzută ultima dată în barul dumneavoastră.

— Isuse. Este femeia aceea de la știri? întreabă, cu ochii mari.

Leroux dă din cap.

— Trebuie să vorbim cu barmanii și ospătarii care au lucrat aseară. Ne puteți furniza numele și datele lor de contact?

Ray se sprijină de tocul ușii, trecându-și o mână prin părul castaniu ciufulit.

— Stați așa, Măcelarul a fost în barul meu? Asta este ceea ce îmi spuneți? Sfinte Sisoe!

Leroux ridică o mână și îl întrerupe:

— Avem nevoie doar ca ospătarii și barmanii să ne spună dacă au văzut ceva ieșit din comun aseară.

— Da, desigur. Mă duc acolo chiar acum să deschid și o parte din personalul de aseară va fi și el acolo. Sunteți bineveniți să mă urmați.

— Grozav, așa vom face.

Will dă din cap spre Ray, iar cei trei bărbați se îndreaptă spre vehiculele lor.

Lui Leroux îi sună telefonul.

— Leroux, răspunde, oprindu-se lângă portiera mașinii înainte de a se așeza din nou pe scaunul șoferului.

— Bună. Avem pe cineva aici care crede că ar putea avea niște informații despre victima din Parcul Elmwood. A fost la bar aseară.

— Vin acolo chiar acum.

Leroux închide telefonul și se uită la Will.

— Avem un posibil martor la secție. Trebuie să mă duc acum. Poți să te ocupi tu de asta?

— În regulă, îi răspunde Will în glumă.

— Sună la secție. Ei îți pot oferi restul detaliilor.

— Da, du-te! Anunță-mă ce afli de acolo.

Apoi, Leroux își îndreaptă atenția către Wren. Are privirea blândă, de parcă femeia ar fi o bucată de sticlă pe care nu vrea să o spargă.

— Du-mă acasă, John, spune Wren pe un ton scăzut și se uită pe geam, simțind brusc cum greutatea zilei o strivește.

— Sigur, răspunde Leroux, dând din cap și pornind spre locuința ei.

Atmosfera din mașină este grea. Niciunul dintre ei nu este dispus să discute despre informațiile pe care le-au aflat astăzi. Wren își scoate mâna pe geam și o lasă să se unduiască în curentul de aer cald, care i-o biciuiește în timp ce mașina prinde viteză.

CAPITOLUL 31

Jeremy o privește.

Stând în picioare în marea de întuneric adânc care inundă linia copacilor de la marginea proprietății, îi urmărește mișcările prin ferestrele casei. O cunoaște suficient de bine, încât să anticipeze că va aprinde toate luminile

din cameră chiar și la această oră târzie. Emily nu se temea de prea multe lucruri, dar era întotdeauna neîncrezătoare față de ceea ce o aștepta în întuneric. Chiar acum, în timp ce stă în beznă, este conștient de acest fapt și are grijă să se ascundă după crengi, pe jumătate camuflat în spatele unui copac masiv. Acum îi cunoaște rutina. Știe unde se așază pentru a se destinde la sfârșitul unei zile lungi. O urmărește de mult timp.

Așteaptă.

Stă perfect nemișcat și ascultă corul de insecte invizibile, nocturne, care zumzăie în jurul lui.

Se gândește la cât de interesant este faptul că, în toiul nopții, oamenii par biologic programați să detecteze fiecare zgomot care pare nelalocul lui, chiar și printre sunetele asurzitoare pe care însuși mediul înconjurător le face. Și numai dacă ar tuși, lucrul acesta ar fi observat imediat. Cu toate acestea, pădurea poate urla toată noaptea fără nicio consecință.

Până în seara asta, nu a făcut altceva decât să o observe și să-i lase mici indicii de la distanță.

O privește cum verifică de două ori încuietorile tuturor ferestrelor și ușilor. Nu se duce niciodată la culcare fără să se asigure că locuința este încuiată așa cum trebuie pe parcursul nopții.

Este minuțioasă și inteligentă, dar în timpul supravegherilor sale, a descoperit că există o cale de a pătrunde în fortăreața ei, pe care ea nu reușește să o securizeze niciodată. Pivnița casei este neterminată și, prin urmare, complet neglijată de ea. Ea și soțul ei au luat măsuri de precauție și au instalat o încuietoare impresionantă la ușa care duce din curte în subsol, dar încă nu au instalat una la ușa care duce din subsol în casă. La urma urmei, atât timp cât nimeni nu poate intra în subsol, nu trebuie să se îngrijoreze că cineva ar urca pe acolo în casă.

Jeremy a observat doar trei ferestre care dau la subsol. Două dintre ele sunt prea mici pentru ca o persoană mai mare decât un copil mic să poată trece prin ele. A treia fereastră este cea pe care este interesat să o spargă în seara asta. Această a treia fereastră este mai mare și se deschide în mod obișnuit. Este echipată cu o încuietoare, dar una care este în mod evident stricată. Când a descoperit-o prima dată în timpul uneia dintre vizitele sale nocturne liniștite, a devenit imediat bănuitor. Pur și simplu nu pare să-i stea în fire lui Emily să lase o fereastră descuiată. Este șocant de iresponsabil să lași nereparată o încuietoare stricată. Este un mare noroc că până acum

nimeni nu a intrat prin efracție în această casă.

Când a încercat să o deschidă, i s-a confirmat bănuiala că fereastra stătea închisă doar datorită vopselei care se uscase. Acest mic detaliu l-a făcut să presupună că subsolul fusese desemnat ca fiind responsabilitatea soțului ei și probabil că Emily avea încredere că acesta se ocupase suficient de securizarea spațiului. În mod stupid, el trebuie să fi presupus că o încuietoare ruptă nu merită să fie înlocuită dacă fereastra s-a lipit din cauza vopselei uscate cu mult înainte ca ei să se mute acolo.

Emily privește afară pe fereastra din bucătărie. Pe fața ei se citește nedumerirea. Pare a fi adâncită în gânduri. Înainte de a ieși din raza lui vizuală, există un moment în care aproape că pare că l-ar putea vedea. Are impresia că privirile lor s-au întâlnit preț de o secundă. Bineînțeles, nu au făcut-o, nu tocmai. Lumina din spatele ei o împiedică să-l vadă.

Privește cum se stinge lumina, dar nu se mișcă. Va mai rămâne ascuns încă puțin ca să fie sigur că le-a dat suficient timp lui Emily și soțului ei să adoarmă adânc. Nu-l deranjează să aștepte. Una dintre calitățile care i-au fost cele mai utile este răbdarea extraordinară, un lucru pe care l-a neglijat în ultima vreme și a făcut-o în detrimentul său. Dar în seara asta, nu va mai face această greșeală. Se va controla și va lăsa timpul să-l ghideze în siguranță. Două ore și jumătate zboară ca o clipă. Trec cât ai lua o gură de aer. Zboară ca o secundă, dacă așa dorește el.

Își croiește drum prin întunericul gros până la fereastra neasigurată de la subsol. Vopseaua veche care ține fereastra lipită de cadru este singurul lucru ce îl împiedică să pătrundă în spațiul lui Emily. Singura modalitate de a trece de ea este să folosească o lamă. Jeremy este pregătit. Scoate cuțitul din cizmă și trece lama ușor de-a lungul pervazului. Vopseaua învechită și îngălbenită crapă ca o coajă de ou sub lama proaspăt ascuțită. Picățele de plumb otrăvitor vechi de zeci de ani plutesc în aer și sunt purtate spre iarba de sub picioarele lui. Se întreabă când a fost deschisă această fereastră ultima dată și cine a vopsit-o în felul acesta.

Persoana care a vopsit-o așa este genul care face treabă de mântuială. De ce ar alege cineva să fie neperformant? Societatea a încurajat dintotdeauna genul acesta de mediocritate.

Jeremy este bucuros să vadă sfârșitul domniei de siguranță înșelătoare a acestei ferestre. Neglijența conduce în cele din urmă la vulnerabilitate, și nimeni nu este mai vulnerabil decât o persoană care doarme în patul său.

După ce a tăiat sigiliul de vopsea, scoate o șurubelniță din buzunar și o înfige între montantul ferestrei și pervaz. Folosind mânerul cuțitului pe post de ciocan, lovește în partea de sus a șurubelniței până când fereastra se mișcă cu un trosnet. În întuneric se ridică vârtejuri de praf și fragmente de vopsea uscată în timp ce subsolul respiră pentru prima dată aerul din Louisiana. Pășește prin noua deschizătură direct pe o masă de lucru prăfuită pe care se află o suflantă de frunze și o gamă largă de unelte de grădinărit. După ce își găsește echilibrul pe suprafața instabilă, coboară ușor pe podea cu o mișcare unduită și așteaptă ca ochii să i se adapteze la întunericul care se întinde din toate colțurile.

Treptele sunt vechi și scot câte un geamăt ușor când Jeremy le urcă spre parterul casei. Împingând ușa care dă spre bucătărie, observă că una dintre lumini a fost lăsată aprinsă. Luminează colțul în care se află coșul de gunoi, iar el se întreabă dacă a existat vreodată vreun moment în care cineva să fi avut nevoie disperată de un coș de gunoi în întuneric.

Se mișcă încet, anticipând scârțâitul podelelor care se aude întotdeauna în casele vechi. Ieșind din bucătărie, intră în încăperea în care o privește pe Emily stând în cele mai multe seri. Își plimbă degetele înmănușate de-a lungul comodei antice amplasate pe peretele din dreapta. Este veche și pare foarte potrivită pentru această casă. Există o mulțime de mărunțișuri excentrice expuse vizibil pe partea superioară a acesteia, asemenea unor trofee. Deschide un sertar și descoperă că este plin de tot felul de bomboane de mentă asortate. Conținutul surprinzător îl determină să scoată un chicotit scurt și neașteptat, și clatină din cap în timp ce îl închide la loc.

Observă lucruri de-ale ei împrăștiate pe toate suprafețele vizibile. Ar fi clar pentru oricine intră în casa lui Emily că își aruncă lucrurile pe măsură ce se mișcă prin încăperi – un inel pe masa aceasta, o brățară pe blatul acela. Pe oriunde trece, lasă în urmă indicii ale mișcărilor ei din acea seară. Niciunul dintre lucrurile pe care le vede nu este special. Niciunul dintre ele nu este obiectul de care are nevoie. Merge mai departe, știind că ceea ce caută îi va atrage atenția atunci când va da peste el.

Stă la baza scării și privește în sus, în întuneric, lăsându-și ochii să se adapteze din nou la întunericul care se scurge din holul de la etaj. Pășește pe prima treaptă și își sprijină umărul de perete în timp ce urcă. Nici scara aceasta nu are cum să fie una silențioasă. Pășește cu atenție, ca într-o coregrafie. De obicei, scările de lemn se dilată și se contractă odată cu

schimbările din atmosferă. Ținând cont de acest lucru, știe că plasarea piciorului în mijlocul treptei va produce aproape sigur un zgomot. Cu mișcările unei feline, pășește pe marginea de lângă perete a treptelor. În timp ce urcă, trece pe lângă fotografii în rame desperecheate care mărginesc scara și are grijă să nu le atingă. Când ajunge la ultima treaptă, se oprește. Ușa din stânga lui este închisă, iar de cealaltă parte a ușii zumzăie încet un ventilator. Acolo doarme Emily. I-a luat câteva seri ca să afle acest amănunt, dar vigilența lui a dat roade într-o noapte în care ea a uitat să tragă jaluzeaua de la fereastra dormitorului. A observat-o trezindu-se cândva în jurul orei 3.00 și îndreptându-se spre baie, care se află în dreapta scărilor. Când s-a întors în dormitor, s-a uitat scurt pe fereastră și apoi a tras jaluzeaua.

Jeremy inspiră adânc și se îndreaptă încet spre ușă, unde își așază mâinile pe cadrul de lemn. Ascultă respirația ușoară și ritmată care abia dacă se aude peste zgomotul ventilatorului și se întoarce cu spatele la ușă pentru a se lăsa ușor jos pe podea în poziție șezând. Se sprijină cu spatele de ea și își înclină capul într-o parte, astfel încât și urechea dreaptă să fie aliniată cu ea. Stă acolo și ascultă.

Mai petrece o oră în fața ușii dormitorului lor. Se simte puternic. Și-i imaginează pe Emily și pe soțul ei trezindu-se pentru scurt timp și întorcându-se pe o parte sau uitându-se la ceas, fără să știe că cineva se află chiar în fața ușii dormitorului lor. Îi place senzația că le-a încălcat sentimentul de siguranță. Îi place să știe că se simt în falsă siguranță în starea lor vulnerabilă. Că i-ar putea ucide pe amândoi cu o singură lovitură de cuțit. Bineînțeles, nu intenționează să-i ucidă în seara asta, deși își dorește asta. De data aceasta, nu va acționa așa. Nu mai vrea să obțină sentimentul de eliberare fără un plan bine făurit dinainte.

În seara asta, nu a venit pentru sânge. Se ridică încet în picioare și se oprește pentru a-și domoli respirația. Nu este agitat. Sentimentul autentic de emoție îi accelerează respirația. Își pune mâna pe mânerul sferic al ușii și îl rotește încet. Ușa se deschide fără niciun zgomot. Emily și soțul ei stau nemișcați în patul lor și nici măcar nu se foiesc când el intră în cameră. Pășește în liniște, lăsându-și ochii să se readapteze la diferitele nuanțe de întuneric din camera aceasta. Apropiindu-se de partea stângă a patului, se ghemuiește lângă Emily a lui și privește lucrurile împrăștiate pe noptiera ei.

Lângă o carte cu coperte subțiri și îndoite la colțuri, se află un inel. Este mare, pare scump și este acoperit de diamante. Nu-l poartă niciodată în public. Jeremy nu a văzut niciodată ceva atât de ostentativ pe degetele ei delicate. Oricine și-ar putea da seama că are o semnificație specială pentru ea. Este sigur că este inelul de care i-a mai pomenit în trecut, într-o conversație purtată în treacăt între cursuri, cu toți acei ani în urmă. A fost al bunicii ei. Ridică inelul și vede o peliculă ușoară de praf care înconjoară cercul perfect care a rămas pe suprafața noptierei. Stă pe noptiera aceasta ca un obiect permanent, un obiect intim și este exact ceea ce caută Jeremy, îl pune pe degetul mic. Dar, înainte de a se ridica din poziția ghemuită, aruncă o ultimă privire spre Emily. Stă cu spatele spre el, cu un braț deasupra păturii și cu părul castaniu revărsându-i-se pe pernă dintr-un coc dezordonat adunat în vârful capului. Are pumnul drept încleștat pe un colț al păturii. Jeremy îi simte parfumul. Miroase a curat. Nu este un parfum floral sau unul specific, ci unul de curat.

Ar putea să termine totul acum. Ar putea să se întindă și să-i rupă gâtul înainte să-și dea seama că este cineva lângă ea. Ar putea să-i înfigă șurubelnița în tâmplă sau să-i taie gâtul cu cuțitul. I-ar putea lua viața într-o secundă. Preț de o clipă, sentimentul este copleșitor și aproape că îi anulează complet planurile.

Dar dispare la fel de repede cum a apărut. Jeremy știe că nu așa se termină povestea lor. Emily nu-și va da ultima suflare fără să știe cine i-a luat-o. Se ridică din nou în picioare și traversează încet încăperea până la ușa aflată în capătul opus. Cu fața spre dormitor, răsucește mânerul și îl ține pe poziție în timp ce închide ușa fără niciun zgomot. Odată ce a ieșit în siguranță din cameră, dă drumul încet mânerului și se îndreaptă spre scări pentru a coborî în liniște spre parter.

Iese din casă în același mod în care a intrat și, în timp ce deschide și închide la loc fereastra de la subsol, inspiră adânc în plămâni aerul nopții. Atingând inelul de pe degetul mic cu cel mare, se îndreaptă din nou spre lizieră și dispare în întuneric.

CAPITOLUL 32

Wren se uită la telefon. Notificările de mesaje și alertele de știri se

îngrămădesc batjocoritor pe ecranul principal. Are un apel ratat de la Leroux și un mesaj trimis ulterior, prin care o îndeamnă să-l sune înapoi. Richard o strânge de umăr pentru a-i oferi un pic de consolare. Se așază în fața ei, de cealaltă parte a mesei din bucătăria lor. Are o expresie blândă. Simte empatie pentru el și pentru postura lui în această poveste. Este o situație la care este imposibil să reacționezi și, cumva, el o face perfect.

— Nu trebuie să te implici în asta, Wren, spune după un moment sau două de tăcere din partea amândurora.

Wren își ridică privirea. Are ochii obosiți și mintea încețoșată. Loviturile nu au încetat să vină în ultimele săptămâni. După ce Leroux a lăsat-o acasă, a încercat cu disperare să-și ia gândul de la caz, dar tot mai multe detalii au continuat să iasă la suprafață. Nu și-a putut scoate din cap imaginea celorlalte victime, mai ales pe a bietei Emma pe masa rece și sterilă. Și apoi și-a dat seama. Cucuta. O armă a crimei atât de ciudată și de unică. De fapt, este atât de rară, încât nu a mai văzut-o decât o singură dată în cariera ei.

— Știu. Și îți mulțumesc că spui asta, dar trebuie să le spun și celorlalți ce știu, răspunde, jucându-se cu inelele de pe degete. Lucrez la cazul acesta de săptămâni întregi. Și am trăit în umbra Măcelarului ani buni. Indiferent de concluzia la care se ajunge, trebuie să ajut.

Richard dă din cap, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Am încredere în tine. Doar fă-o în ritmul tău, bine? Sună-l pe John când ești pregătită.

— Presupun că nu există un moment mai bun decât prezentul, spune și se ridică, începând să se plimbe în timp ce telefonul îi sună în ureche.

— Muller, bună, răspunde Leroux după ce sună de două ori.

— Bună. Înainte să începi, mai e ceva ce trebuie să-ți spun. Îți amintești de cazul acela pe care l-am avut acum câțiva ani? O femeie în vârstă adusă la Urgențe de fiul ei adult. Avea antecedente de depresie, câteva tentative de sinucidere în trecut, iar el a spus că crede că este posibil să fi ingerat ceva într-o altă tentativă în seara aceea. În raportul medical scria că avea convulsii semnificative și probleme de respirație.

Wren face o pauză, așteptând să audă dacă Leroux își amintește detaliile cazului.

— A ajuns la mine la puțin timp după ce a fost dusă la spital din cauza a ceea ce am descoperit mai târziu că era cucută amestecată cu vinul roșu din

paharul pe care îl bea în fiecare seară.

— Cucută? Oamenii mai folosesc așa ceva? întreabă Leroux.

Wren aproape că îl vede clătinând din cap, încercând cu disperare să înțeleagă legătura cu cazul de acum.

— Biata femeie era aproape distrusă din cauza convulsiilor musculare, continuă ea. Abia dacă a rezistat zece minute la Urgențe înainte de a ajunge la mine. Este o moarte îngrozitoare și, din acest motiv, nu este o metodă evidentă de sinucidere. Dar nu a existat niciun indiciu că cineva i-o administrase.

— De fapt, acum că îmi spui, îmi amintesc de cazul acela. Uau. Când a fost? Acum doi, trei ani? Cu toții ne-am pus întrebări, desigur, dar, așa cum ai spus și tu, nu a existat nimic concret pe care să ne bazăm.

— Am mai întâlnit doar o singură moarte datorată ingestiei de cucută în toți anii mei ca medic legist. Femeia pe care am găsit-o la cimitir.

— Crezi că au vreo legătură?

— El este, John. Sunt convinsă de asta.

— Cum o chema pe femeia din celălalt caz cu cucută?

— Mona. Îmi amintesc că arăta ca o Mona. Am căutat deja în sistem. Numele ei complet este Mona Louise Rose. Ruda cea mai apropiată care figurează în baza de date este Jeremy Calvin Rose.

La celălalt capăt al firului, Leroux oftează. Wren respiră adânc și închide strâns ochii în timp ce se plimbă în sus și în jos prin încăpere.

— Ei bine, numele ăsta nu este nou. Am vorbit cu Philip Trudeau. Ai avut dreptate. Este exact tipul care credeai că este, iar Jeremy Rose este numele pe care ni l-a furnizat.

Wren se simte brusc amețită. Este, fără îndoială, rezultatul informațiilor care îi inundă creierul deja supra-încărcat, privat de somn și hrănit constant în ultimele zile cu alimente de la automat.

Leroux lasă tăcerea să-i dea puțină putere.

— Cineva care a fost la bar aseară s-a prezentat la secție. A văzut un tip plecând cu victima. Descrierea lui nu ne-a fost de prea mare ajutor. A menționat doar că suspectul i-a zâmbit și că a fost cumva memorabil.

Wren nu este surprinsă că martorul a menționat în mod special zâmbetul lui Cal. Zâmbetul lui chiar era memorabil, mai ales pentru că era ușor strâmb. Era ceva fermecător la el și îi dădea un aer ciudat de liniștitor atunci când îl afișa.

— Da, pot înțelege de ce și-ar aminti cineva aspectul acesta despre el, spune încet, privindu-l pe Richard, care stă la masă și ascultă cu îngrijorare.

Leroux continuă:

— Voi ține legătura cu martorul și voi vedea dacă putem obține o identificare pozitivă a lui Jeremy Rose.

Își drege glasul și apoi adaugă cu vocea răgușită:

— Voi întocmi o declarație pe proprie răspundere pe care o voi prezenta judecătorului după ce vom obține adresa proprietății familiei Rose. Trebuie să încercăm să ajungem la el cât mai repede posibil, pentru că probabil va încerca să fugă. La știri se vehiculează o grămadă de rahaturi și, fără îndoială, acum știe că a dat-o în bară.

— Vin și eu acolo. Vreau să merg cu voi după ce primiți mandatele.

Lui Leroux i se pare ridicol și asta se simte în tonul lui:

— Wren, nu. Asta e prea mult. Ai făcut deja destule. Fără tine, n-aș fi știut atâtea lucruri despre ciudatul ăsta. Tu ai fost cea care a pus totul în mișcare. Meriți să faci un pas înapoi.

— Apreciez asta, John. Chiar apreciez. Dar vin și eu. De unde știi că nu vor fi și alte cadavre pe proprietatea lui? Încă mai avem câteva cazuri de persoane dispărute deschise și nu m-ar șoca să le găsesc putrezind acolo, în mlaștina lui. Ar trebui să fie și un medic legist la fața locului.

— Wren…

— Și în plus, îl întrerupe ea, dacă încearcă să fugă sau se ascunde, vederea mea s-ar putea să îl atragă afară. La urma urmei, a depus multe eforturi ca să-mi atragă atenția. De ce s-ar ascunde de mine acum?

Leroux oftează.

— Nu te folosesc ca momeală, Wren.

— Știu. Dar trebuie să fiu acolo. Lasă-mă să vin și eu, îl imploră.

Se face din nou liniște la capătul celălalt al firului. După o înjurătură șoptită, Leroux cedează.

— Ești fată mare. Nu te pot împiedica să mergi atunci când ai un motiv întemeiat să faci asta. Ne întâlnim la secție. Broussard tocmai a ajuns aici, așa că acum mă duc după mandate.

— Bine, ne vedem în curând.

Wren închide telefonul și privește înapoi spre Richard. Fața lui blândă este schimonosită de îngrijorare.

— Nu vreau să te duci, spune cu fermitate.

Știe că temerile lui sunt întemeiate. Dacă lucrurile ar fi stat invers, nici ea nu ar fi vrut ca el să se afle în această situație.

— Richard, știu că este înfricoșător, începe, traversând bucătăria pentru a se așeza lângă el pe un scaun.

— Nu este înfricoșător, Wren. Este îngrozitor. Și extrem de periculos! Tipul ăsta a încercat să te omoare. A încercat să-ți curme viața și a așteptat ani întregi să iasă din ascunzătoare doar ca să te atragă la el, exclamă, cu răsuflarea tăiată. Acum vrei să intri direct în casa lui? Asta este o nebunie. Este o nebunie și nu te pot lăsa să faci asta!

Vocea lui Richard se frânge. Își acoperă gura cu o mână și clatină din cap.

— Îmi pare rău. Nu te voi lăsa!

— Știu. Știu. Dar voi fi înconjurată de forțele de ordine. John, și Will, și o grămadă de alți ofițeri înarmați vor fi acolo. Poți avea încredere în ei că mă vor păzi, iar eu nu voi face nimic care să mă pună în pericol.

— Într-un pericol și mai mare, vrei să spui.

— Mă voi întoarce acasă. Îți promit. Doar că… Trebuie să închei capitolul ăsta. Trebuie să-l văd luat cu cătușele la mâini, altfel nu voi mai dormi niciodată. Te rog, încearcă să înțelegi asta.

Stă să izbucnească în plâns. Epuizarea fizică și tensiunea emoțională au început să macine zidurile puternice pe care se străduiește atât de mult să le țină în picioare. Richard se uită în jos, adunându-se preț de o secundă înainte de a-și ridica din nou privirea. Clipește des, reținându-și lacrimile. Are ochii roșii și temători. Îi apucă mâinile.

— Să te întorci acasă, o imploră.

Îi strânge mâinile la rândul ei, aplecându-și capul astfel încât să-i atingă fruntea cu a ei.

— Îți promit.

CAPITOLUL 33

Jeremy învârte inelul vechi între degete.

În timp ce se plimbă prin casă, își încetinește respirația și încearcă să se calmeze într-o oarecare măsură. Această fermă frumoasă și decrepită a fost o extensie a lui de-a lungul întregii sale vieți. A crescut aici, a învățat tot felul de lecții aici, iar acum vânează aici.

Râde în sinea lui, băgând inelul în buzunar și trecându-și mâna peste un toc de ușă complex sculptat. Pentru o clipă, nu-i vine să creadă că totul este pe cale să se schimbe, că structura atent construită în care trăiește va fi forțată să se schimbe. Simte cum ceva se aprinde în interiorul său. Ca împins de un val de energie, lovește instinctiv cu pumnul în același toc de lemn pe care adineauri îl mângâia. Vede roșu, mai întâi din articulațiile lui proaspăt crăpate și sângerânde. Acestea îi pulsează în timp ce pielea zdrelită se desface cu fiecare îndoire a degetelor. Se șterge în silă de sânge pe tocul alb al ușii, întinzându-l apoi cu vârfurile degetelor, în timp ce picăturile de sânge cad pe podea. Clipește de câteva ori, dar roșul rămâne. Îl vede peste tot. Cel mai mare eșec al său îl va forța să părăsească acest sanctuar. Nu a mai simțit niciodată o asemenea furie.

O va face să plătească.

Intră cu pași repezi în sufrageria din partea din față a casei și se simte de-a dreptul îmbătat de furie. Descoperă că are o vază de cristal veche în mână, o întoarce și are sentimentul că, dacă ar strânge-o suficient de tare, s-ar face praf în mâna lui. Sângele de pe încheieturile degetelor pătează sticla cu tentă verzuie și, înainte ca aceasta să îi scape din strânsoare, o izbește de peretele din fața lui, lăsând să-i iasă un răget gutural în timp ce face asta. Vaza se face țăndări – un soi de ploaie frumoasă și periculoasă. Un adevărat mozaic de sticlă ricoșează din perete și se împrăștie pe podea în jurul picioarelor sale.

Jeremy se oprește, privind în jos la cioburile de sticlă, lumina dansând în jurul lui, reflectându-se în ele și creând un efect de prismă. Stă acolo în picioare și gâfâie. Rareori a mai simțit o asemenea furie animalică. Inspiră adânc, folosindu-și mâna neînsângerată pentru a-și da la o parte cu grijă o șuviță de păr blond de pe frunte și a o aranja la locul ei. Se îndreaptă spre bucătărie și își întoarce cu grijă mâna pentru a-și examina încheieturile zdrențuite. Rotește robinetul de la chiuvetă cu un scârțâit și începe să se spele de urmele izbucnirii sale de om solitar. În timp ce culoarea sângelui se schimbă din roșu în roz, amestecându-se cu apa care se scurge în vârtej în chiuveta de oțel, privește pe fereastră spre întinderea mlăștinoasă care pare să ajungă până în celălalt capăt al pământului. După o perioadă care ar fi putut dura la fel de bine un minut sau o oră, își șterge mâinile, înfășurându-și cele trei monturi rănite în leucoplast și flexându-și degetele pentru a se obișnui cu senzația.

Se plimbă din nou, trecând dintr-o încăpere în alta a casei și încercând să facă fotografii mentale pe care să le păstreze în memorie. Va folosi aceste amintiri pentru a nu uita cine este. Nu are de gând să moară astăzi. Se trezește că ajunge din nou în sufragerie, unde încă se văd urmele furiei sale. Nu le curăță, preferă să le lase acolo ca pe un mesaj și o amenințare. Speră că se vor întreba al cui este sângele ăsta, chiar și numai preț de o clipă. Speră ca, atunci când vor intra, scrâșnetul cioburilor de sub picioarele lor să le întrerupă raidul bine plănuit.

Băgând mâna în buzunar, mai pipăie o dată inelul. Privirea i se îndreaptă spre măsuța de cafea din mijlocul camerei. Este poziționată astfel încât să fie în centrul atenției. Așază inelul pe suprafața ei, într-un loc imposibil de ratat. Este singurul obiect de pe măsuță, asemenea unei bărci solitare rătăcită pe mare. Zâmbește, făcând un pas înapoi pentru a vedea efectul cu ochii lui.

„Bine ai revenit, Emily”.

CAPITOLUL 34

Wren stă acum în fundul sălii. Secția de poliție este o scenă haotică, plină de ofițeri care primesc ordine. Leroux și Will au intrat în clădire cu treizeci de minute mai devreme, cu un mandat de percheziție și arestare în mână. Au obținut o identificare pozitivă de la martorul lor anterior și de la barmanița care i-a servit Tarei băuturile.

— În regulă, știe toată lumea ce are de făcut și unde trebuie să se afle? tună locotenentul acoperind circul din jurul lor.

Leroux stă pe scaunul de lângă Wren și se apleacă în față, cu brațele sprijinite pe coapse.

— Ți-ai luat trusa, Muller? întreabă fără nicio altă introducere.

Wren tresare, de parcă ar fi fost trezită subit dintr-un somn adânc.

— Da. Da, am trusa în mașină. De ce?

— Pentru că vii cu mine. Dacă sunt cadavre de procesat, putem chema mai mulți tehnicieni cu dubele, dar vreau să mergi cu mașina noastră.

Înainte ca ea să poată protesta, el clatină din cap.

— I-am promis lui Richard că nu o să-ți accept prostiile. Asta nu este negociabil.

— Nu te pot contrazice în privința asta! spune, ridicând mâinile în semn de capitulare.

Leroux se ridică în picioare, întinzându-i o mână pentru a o ajuta și pe ea să se ridice.

— Asta este atitudinea pe care vreau să o ai chiar și după ce se vor termina toate astea.

Îl împinge cu toată puterea care i-a mai rămas, iar el simulează că se poticnește.

— Nu te baza pe asta, John.

Bancheta din spate a mașinii nu este locul preferat al lui Wren. Întotdeauna a avut rău de mișcare aproape instantaneu, încă de când era copil, și lucrurile nu stau diferit nici astăzi.

— Nu-mi dau seama dacă îmi vine să vomit din cauza modului în care conduci sau pentru că suntem pe cale să-i întindem o ambuscadă tipului care a încercat să mă vâneze în curtea lui, spune în timp ce deschide geamul.

Își dă ochii peste cap, lăsând briza să-i liniștească puțin stomacul.

— Puteți să râdeți, băieți. Vă rog să râdeți.

Leroux și Will scot amândoi un chicotit.

— Isuse, nu mi-am imaginat niciodată că în asta va consta slujba mea, spune Will, ștergându-se la ochi.

Leroux pare confuz.

— Nu? Nu te-ai imaginat niciodată prinzând un criminal în serie prolific? Nu cam asta este ideea?

— Ei bine, da, desigur. Dar nu a fost niciodată chiar atât de dramatic, știi?

— Da, cred că ai dreptate. Toată treaba asta a semănat foarte mult cu poveștile din *Detectivii din Louisiana.*

Acum Wren este cea care chicotește.

— Credeți că am intrat în industria morții pentru genul ăsta de dramă? Adică, da, sunt un clișeu pentru că mi-am petrecut viața vorbind în numele victimelor ucigașilor brutali după ce aproape am devenit eu însămi una, glumește Wren și își freacă fața cu mâna. Dar am ales morga pentru un motiv: este un mediu liniștit și controlat.

Stau împreună într-o liniște confortabilă, înaintând pe drumurile izolate din Parohia Jefferson, îndreptându-se spre zona Montz. Leroux a reușit să

găsească destul de ușor adresa proprietății familiei Rose, iar acum sunt în drum spre ea. Casa se află pe o fâșie mare de teren, departe de potecile intens circulate, frecventate de aventurierii în aer liber pe tot parcursul anului. Pe măsură ce pădurea devine tot mai deasă și drumurile tot mai accidentate, Wren își dă seama că se apropie de destinație. Simte cum i se face din nou greață și i se pune un nod în gât, în timp ce își încleștează mâna pe geanta medicală și își freacă inelele cu degetele mari.

Când trag mașina pe aleea lungă și sinuoasă care duce spre Evangeline Road nr. 35, aerul pare să devină tot mai dens. Toți trei privesc în tăcere împrejurimile izolate, urmărind celelalte două vehicule de poliție din fața lor. Casa le apare în raza vizuală fără niciun avertisment. Pentru Wren, este ca o injecție de adrenalină în piept. Inima îi bate repede și tare. Respirația îi devine rapidă și superficială, iar fața i se încinge. Simte că este pe punctul de a face un atac de panică, dar reușește să folosească tehnicile de respirație învățate la ședințele de terapie din trecutul îndepărtat pentru a-l opri. Inspiră aer pe nas și îl eliberează încet pe gură.

În mijlocul mlaștinii, casa pare să fi fost îngrijită cât s-a putut de bine. Este veche, dar curtea este bine întreținută și curată, iar pe alee este parcat un Nissan Altima care pare nou. În spatele proprietății, cât vezi cu ochii, este o întindere mlăștinoasă plină de chiparoși. Niște docuri și niște pasarele de lemn punctează peisajul ici-colo, dar în cea mai mare parte a lui este neatins și natural. Este deopotrivă frumos și înfiorător – terenul de vânătoare perfect pentru un monstru.

Leroux se întoarce cu tot corpul spre ea, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Avem de acoperit o zonă mlăștinoasă uriașă. Ești încă bine, Muller? întreabă el.

Ea dă din cap, știind că nu pare în regulă, și confirmă:

— Sunt bine.

Așteaptă o secundă pentru a observa orice urmă de ezitare pe fața ei.

— Bine, vom trimite mai întâi o echipă să intre și să elibereze locul. Dacă este acolo, îl vor reține. Se vor asigura că nu intrăm în niciun fel de ambuscadă, mai ales cu tine, rezumă Leroux și inspiră adânc. Nu te scăpăm din ochi.

— Înțeleg. Am încredere în voi, spune ea cu recunoștință.

El dă din cap și se întoarce spre Will, care privește prima echipă de

ofițeri înconjurând casa. Bat la ușa din față și așteaptă. Nerăbdarea deja o sufocă pe Wren. Nu se întâmplă nimic. După câteva încercări, deschid ușa cu piciorul. Echipa se năpustește din toate părțile, intrând în casă într-o mare agitație.

Wren își închide strâns ochii. Deodată aude totul înăbușit și deformat, ca și cum cineva i-ar fi pus pe cap o pereche de căști antifonice. Așteaptă să audă focuri de armă sau o explozie. Așteaptă să se întâmple ceva teribil, dar nu se întâmplă nimic. Se aud doar pași înăbușiți și strigăte controlate din interior care confirmă că încăperile sunt libere.

Un tânăr ofițer îmbrăcat în echipament tactic iese pe veranda din față. Își flutură brațul către Leroux și Will și strigă:

— Nu este aici! Cale liberă!

Dau din cap în semn de răspuns și deschid portierele mașinii pentru a coborî. Leroux o lasă pe Wren să coboare, iar ea pășește în aerul opresiv de cald.

— Miroase a moarte, spune ea imediat ce aerul îi atinge nările.

Leroux își încrețește instinctiv nasul.

— Nu mai spune. Cu siguranță miroase urât!

Wren clatină din cap și îl corectează:

— Nu înțelegi, chiar miroase a moarte. Este un cadavru pe aici pe undeva.

Wren scrutează zona. Cei trei se îndreaptă spre veranda din față, pășind pe vopseaua scorojită care abia a supraviețuit vremii aspre din Louisiana de-a lungul deceniilor. Intră în holul din față, iar mirosul se intensifică. Wren își imaginează că el nu-l mai simte la fel de acut după ce a trăit atâta timp cu el. Will și Leroux rămân la stânga și la dreapta ei, în timp ce intră în camera de zi. Mobilierul demodat îi dă senzația că se întoarce în anii 1940. În fața unei perechi frumoase de ferestre este așezat un șezlong de catifea verde. Lămpile au un design complicat și aruncă o lumină liniștitoare asupra camerei. Pe pereți sunt diverse obiecte de artă, picturi din epoci și stiluri diferite. Este parțial muzeu și parțial speluncă. Dacă nu ar fi atât de îngrozită, aproape că i s-ar părea fermecător.

Apoi îl vede.

În mijlocul măsuței de cafea, pe un platou lucios, se află inelul bunicii ei. Se îndreaptă spre el, aplecându-se pentru a-l avea la nivelul ochilor. Nu-l poartă pentru că este prea mic pentru ea, dar îl ține mereu pe noptieră. Este

un lucru care o liniștește când se duce la culcare.

Dar pentru că de câteva zile abia dacă a mai dormit în patul ei, iar când a făcut-o, era prea absorbită de muncă, nu a observat că lipsește.

— John!

Vocea i se frânge, iar ea se apucă de părțile laterale ale măsuței de cafea. El se repede lângă ea și îi pune o mână pe spate.

— Muller, ce s-a întâmplat? Vrei să pleci? o întreabă și îi cercetează panicat chipul, apoi își mută privirea spre inelul din fața ei. Ce se întâmplă?

Wren se simte brusc în pericol. Privește în jurul ei, așteptându-se ca el să apară pe neașteptate. Dar nu o face.

— Acest inel. Este de pe noptiera mea, spune fără nicio intonație și fără să-și ia ochii de la el.

Leroux rămâne cu gura căscată, apoi îi face semn unui fotograf să vină să-l fotografieze.

— Muller, vrei să spui că inelul acesta era pe noptieră când ai avut ultima dată de-a face cu nenorocitul acesta?

Clatină încet din cap, ridicându-și în cele din urmă privirea spre el.

— Nu. Vreau să spun că inelul acesta este de pe actuala mea noptieră. Din casa mea actuală. A fost luat de pe noptieră cândva în ultima săptămână.

Se ridică repede, acordându-și o clipă pentru a-și găsi echilibrul, în timp ce Leroux se ridică odată cu ea.

— A intrat în casa mea, John!

Își înăbușă un hohot de plâns, simțind că trupul i se clatină la gândul acesta. Se simte de parcă ar fi trasă într-un vârtej.

— Wren. Nu știu ce să spun. Chiar nu știu ce să spun, zice Leroux, mușcându-și buza cu nervozitate.

— Este în regulă. Ne vom ocupa de asta mai târziu. Pot să mă ocup de asta mai târziu. Să continuăm, spune ea, recăpătându-și tăria.

— Sânge aici, spune Leroux și arată spre tocul ușii, care este mânjit de sânge proaspăt.

Picăturile au căzut și pe podea. Ochii lui Wren se îndreaptă spre cioburile de sticlă verzuie din stânga ei și observă că și pe ele e sânge proaspăt.

— Poate că cineva s-a tăiat cu sticla asta spartă, spune pe un ton impasibil.

— Ia niște mostre, îi ordonă Leroux unui alt ofițer și îi face semn lui Wren spre camera alăturată.

Apoi, amândoi se îndreaptă spre bucătărie. Este impecabilă și luminoasă. Pe blatul de bucătărie se află o cană de cafea pe jumătate băută. Un fior îi străbate șira spinării. În timp ce se îndreaptă spre sufragerie – o altă distorsiune temporală cu tematică de bordel –, un ofițer de la etaj îi strigă să le spună despre o cutie în care se află câteva dintre hainele unei posibile victime.

— Vrei, te rog, să urci până acolo? spune Leroux și îi face un gest fotografului, care se grăbește să urce scările scârțâitoare până la etaj.

— Cu siguranță există un cadavru afară, dar judecând după mirosul puternic de aici, trebuie să fie unul și înăuntru.

— Ni s-a spus despre ceva la subsol, spune Will și se întoarce pe călcâie. Ziceau că au crezut că este doar mirosul care pătrunde în casă de afară, dar apoi au observat congelatorul deschis.

— Congelatorul? întreabă Leroux, ridicând din sprâncene.

— Mergem?

Will se dă la o parte pentru a-i lăsa să treacă în fața lui.

Wren dă din cap și îl urmează pe Leroux pe scara care duce la subsol. Duhoarea este sufocantă. E de-o altă natură decât cea de la etaj sau de afară. Aceasta este suficient de densă, încât, atunci când coboară treptele, să le dea senzația că respiră nisip ud.

Când dau colțul în partea de jos a scării, pe Wren nu o încearcă niciun sentiment de familiaritate. Nu a fost niciodată în acest subsol, dar este exact așa cum și l-a imaginat. Este curat, steril și organizat.

Aproape de partea din spate a subsolului, lângă perete, se află un rând de scaune. Sunt robuste și au brațe groase. Îi amintesc de mobilierul de tribunal. Pe măsură ce Wren se apropie de ele, vede că au fost fixate pe podea cu șuruburi prinse într-un strat de ciment care le țin la locul lor. Brațele sunt înconjurate de curele de piele și lanțuri solide, ruginite și acoperite cu sânge gros, de un roșu-maroniu. Șezutul acestor scaune este mânjit de sânge care a băltit acolo, iar alte dâre de sânge se văd pe picioarele scaunelor și pe cimentul gri-deschis de sub ele.

— Bănuiesc că astea nu erau pentru studiul Bibliei, glumește Leroux și se ghemuiește lângă ea, folosindu-și o mână pe care și-a tras o mănușă pentru a scutura piciorul unui scaun, care nu se clintește. Asigurați-vă că

aducem pe cineva aici jos să ia mostre de sânge.

Aerul este dens; Leroux își folosește mâneca cămășii pentru a-și feri nasul aproape până la sufocare de mirosul înțepător de carne în descompunere. Wren a trecut la congelatorul alb din colț. Capacul este deschis, iar ștecherul a fost aruncat pe jos. Mirosul devine și mai specific. Straturile diferite de duhoare explodează ca niște grenade cu fiecare pas făcut mai aproape de sursă. Wren se apropie ușor de congelator, făcându-și curaj să se uite înăuntru. Nu-i este frică de morți. Îi este frică de ceea ce au ei de spus.

— Muller, ce este acolo? o întreabă Leroux, care încă stă în picioare lângă scaune.

Acum o vede. Este tânără, are părul blond, pătat de sânge și de diverse alte fluide corporale care i-au scăpat în acest loc de odihnă profan. Ochii ei roșii, fără viață, au fost cândva verzi sau albaștri. Dar acum sunt tulburi și injectați de sânge. Are obrajii umflați, iar Wren poate vedea unde i s-a scurs sângele din ochi, nas și gură după ce a suferit un fel de rană traumatică.

— Ce ți-a făcut? întreabă cu voce tare.

Își întinde mâna îmbrăcată în mănușă ca să o atingă, dar se oprește.

— Ei bine, cel puțin știm de unde vine mirosul, spune Leroux, apărând lângă ea și făcându-i semn unui alt ofițer să vină să se ocupe. Ce-ar fi să mergem sus și să luăm o gură de aer o secundă?

Wren se întoarce cu fața la el, ieșind preț de o clipă din transă.

— Ce? Nu! Tocmai de aceea am venit aici. Eu sunt medicul legist. Sunt cadavre care trebuie procesate.

— Bineînțeles, Muller, dar asta e prea mult. Nu-i nimic dacă ai nevoie să iei puțin aer câteva clipe. Nimeni nu te-ar învinovăți, spune Leroux și își lovește ușor umărul de al ei, în semn de alinare.

— Sunt bine. Asta este meseria mea. Trebuie doar să mă duc să-mi iau trusa. Am lăsat-o sus, răspunde cu asprime și se îndreaptă spre scări, aruncând din nou o privire spre scaune.

Inima îi bate cu putere în piept, iar mirosul de carne în putrefacție și de colonie bărbătească începe să se amestece într-un soi de cocktail dezgustător. Este ametită, dar se străduiește să scape de senzație. Îi aude pe Leroux și pe Will urmând-o îndeaproape și le poate auzi conversația purtată pe un ton scăzut, în timp ce urcă spre bucătăria de la parter.

— Nu te dezlipi de ea cât timp sunteți acolo sus, îi spune Leroux lui Will

pe ton scăzut, aproape prea încet pentru ca Wren să audă.

— Desigur, îi răspunde Will morocănos.

În timp ce Wren își ia trusa de pe masă, se concentrează puțin. Când se întoarce pentru a coborî din nou scările, un ofițer mai în vârstă iese din hol.

— Auziți muzica? întreabă el.

Wren se străduiește să asculte în mijlocul agitației polițiștilor din casă. Will și Leroux își ciulesc și ei urechile. Wren aude ceva în depărtare. Se aude slab și pare să vină de afară.

Leroux le face semn să înainteze.

— Haideți. Se aude de afară. Avem ofițeri în spate, care verifică chiar acum.

Toți trei se duc afară, iar muzica devine mai clară. Oceanul de copaci din fața lor rămâne nemișcat, dar nu și tăcut. Sunetul este încă un pic înăbușit, dar nu mai există nicio îndoială că este piesa „Black Magic" a trupei Badwoods care străbate orchestra organică a mlaștinii. Coloana sonoră este bolnăvicios de optimistă, iar disonanța este obsedantă. Wren trage aer în piept tremurând, încercând să scape de anxietatea care amenință să pună stăpânire pe ea.

— Toate astea poartă amprenta lui Cal, spune, amintindu-și sentimentul de a fi sufocată de muzică în cele mai îngrozitoare momente ale sale pe vremea când era Emily.

— A făcut teatru când era mic? o întreabă Leroux cu un rânjet subtil, în timp ce se uită peste umăr.

Wren îi este recunoscătoare pentru voioșia pe care el o aduce în acest moment și îi răspunde:

— Nu, deși îmi imaginez că acum se străduiește să compenseze pentru asta.

Coboară treptele șubrede ale verandei din spate și pășesc pe scândurile de lemn care duc spre o zonă împădurită. Chiparoșii se îmbrățișează unii pe alții din toate unghiurile, iar soarele nu poate pătrunde prin pătura pe care o formează crengile lor deasupra acestei zone. Aici își aducea victimele. Aici își sfârtecau pielea de pe picioare, în timp ce încercau să fugă de el. Sentimentul pe care îl provoacă acest loc este unul întunecat și amenințător, saturat de răul care l-a stigmatizat atâta timp.

Merg împreună în curtea din spate, cu un polițist în spatele lor și unul în față. Leroux și Will au amândoi armele scoase. Pe măsură ce înaintează

împreună, muzica se aude tot mai tare, concurând cu cicadele care zumzăie puternic din copaci. Mirosul de putrefacție devine aproape prea greu de suportat pe măsură ce se adâncesc în acest teren de vânătoare. Când ajung la apă, Wren îi zărește epicentrul.

— Iată sursa mirosului, șuieră ea, arătând spre trupul întunecat și ghemuit care zace lângă apa mlăștinoasă.

Se mișcă toți trei ca unul. Mirosul de putrefacție pare să vină de pe lumea cealaltă. Cadavrul se descompune rapid, datorită intemperiilor și insectelor, dar Wren identifică victima ca fiind de sex masculin. Are o rană vizibilă în partea laterală a tâmplei, care pare a fi de la o împușcătură. Wren face o fotografie rapidă cu telefonul și ia o pensetă din trusă pentru a se apuca de treabă. Scoate glonțul din rana de intrare, ținându-l la nivelul ochilor.

— Bine că ești aici, Muller. Ai avut dreptate, spune Leroux, clătinând din cap, în timp ce-și acoperă gura și nasul cu o mână pe care și-a tras o mănușă.

Wren rânjește, lăsând glonțul să cadă într-o pungă și punându-l apoi în geanta medicală. În timp ce ea închide geanta, Leroux își arcuiește spatele și scoate un urlet ca de animal rănit. Se prăbușește în față, apoi cade pe o parte. Își apucă piciorul stâng. Ochii lui Wren se fixează pe săgeata de vânătoare care îi iese din gambă. Este metalică și lungă. Rana pe care i-a făcut-o este mai mare decât se aștepta. Wren se apleacă pentru a-i acorda îngrijiri.

— Ofițer la pământ! strigă Will.

Nici nu apucă să-și termine propoziția și o altă săgeată este trasă în direcția lor. Acesta își găsește ținta în spatele unui alt ofițer. Acesta cade în față, iar Wren nu se poate abține să țipe. Leroux geme în agonie, se ține de picior și scrutează copacii cu o privire de maniac. Will stă acum deasupra lui Leroux și a lui Wren. Nimeni nu-și poate da seama de unde au venit săgețile în haosul acesta, iar acum se simt ca niște ținte sigure.

Se aude pocnetul unei crenguțe.

— Emily.

Vocea este calmă și familiară. Wren își ridică privirea de la rana lui Leroux și îl vede. Apare de lângă un copac bătrân, ținând arbaleta în mâini. O îndreaptă direct spre ea. Părul lung i-a căzut pe frunte, așa cum îi căzuse atunci când l-a văzut ultima dată. Poartă un tricou negru, blugi negri și o

pereche de ghete tactice militare de culoare neagră. Pare calm și mulțumit. Își ia o clipă pentru a o studia. Sub privirea lui, se simte imediat transportată înapoi în noaptea aceea de acum șapte ani. Simte aceeași nevoie de a acționa urgent și aceeași furie. El are aceiași ochi lipsiți de viață, iar în anii care au trecut, au devenit și mai întunecați.

Pentru o clipă, se uită fix la Cal, la Jeremy sau la oricine o fi el astăzi. Știe de ce este capabil. Îi ia încet pistolul din mână lui Leroux și se ridică, îndreptându-l spre Cal. El ține arbaleta îndreptată spre ea, iar bine cunoscutul zâmbet strâmb îi răsare încet pe față. Lasă arbaleta în jos, într-o parte.

— Împușcă-l! urlă Leroux de sub ea.

Ezită, încremenită în loc pentru o clipă, incapabilă să-și miște degetul pentru a apăsa pe trăgaci. Și deodată se aude un pocnet. Îl privește cum se împiedică înapoi, scăpând din mână arbaleta și ținându-se de piept. Cade în genunchi și se rostogolește în niște tufișuri din apropiere, dispărând imediat în vegetația deasă. Soarele se străduiește să străbată bolta de copaci. Întunericul pândește pretutindeni în jurul lor, chiar și la lumina zilei. Wren este încă paralizată de frică, ținând în continuare arma îndreptată spre locul în care cu doar câteva clipe mai devreme se afla el. Se uită în dreapta ei, unde Will stă într-o postură protectoare, lăsând în jos arma cu care tocmai a tras. Lui Wren îi scapă o răsuflare adâncă.

Ofițerii aleargă spre tufișuri, cu Will pe urmele lor.

— Muller, rămâi cu Leroux! strigă el peste umăr.

Tot ce poate face este să dea din cap, privind în continuare spre locul din care Cal a fixat-o cu privirea. Aude zgomot de crengi care se rup și ordine incoerente, dar parcă are capul sub apă. Se forțează să rămână în alertă, iar un sunet taie aerul. Îi face inima să o ia la goană și simte sudoarea rece adunându-i-se pe frunte. Se aud două focuri de armă la aproximativ zece secunde distanță unul de celălalt, care fac ca păsările să se împrăștie și să țipe deasupra capetelor lor. Wren se holbează preț de o clipă. Fiecare cicadă, pasăre, broască și frunză cooperează parcă pentru a o readuce la realitate. Ascultă.

— Doamnă doctor Muller! strigă un tânăr ofițer care iese dintre copaci, făcând-o pe Wren să tresară și să strângă și mai tare pistolul în mână.

Vede frica din ochii ei și își ridică mâinile, vorbind încet.

— Îmi cer scuze că v-am speriat. Broussard este cu suspectul. Trebuie

doar să confirmăm că este decedat.

Wren lasă în jos pistolul lui Leroux, inspirând încă o gură de aer cald și dă din cap. Privește în jos spre Leroux.

— Ești bine aici?

— Am de ales? glumește și tresare din cauza efortului, apucându-și din nou piciorul. Ai grijă, Muller.

— Sunt bine. Cheamă medicii pentru el, te rog, îi spune tânărului ofițer.

Ofițerul se apropie de ei, apucând stația radio de pe umăr și cerând ca medicii să vină în josul potecii. Wren oftează, ștergându-și sudoarea de pe frunte, și pornește spre copaci. Îi poate auzi pe ofițeri vorbind în apropiere, în timp ce-și croiește drum printre rădăcinile groase ale chiparoșilor bătrâni. Lichenii agățători îi gâdilă fața. Vede ramuri rupte și urme adânci de pași pe pământ. Totul se mișcă și respiră. Scena este apăsătoare și vie.

— Muller, o strigă Will, speriind-o când se apropie de el. Și-a tras singur o săgeată în gură.

Rostește cuvintele fără menajamente, iar ea înghite în sec pentru a procesa această informație cât de repede poate.

— Voi confirma asta, răspunde. Și îți mulțumesc.

Will îi strânge mâna când trece pe lângă ea.

— Nu ai pentru ce.

Wren îi dă drumul la mână și se îndreaptă cu pași mari spre corpul lui Cal.

Acum este întins pe spate, cu sângele împrăștiat pe față și pe piept. Are ochii deschiși și o privește de pe pământul umed care îl înconjoară. A fost întotdeauna atât de curat și de stăpân pe el, iar acum, în sfârșit, arată ca monstrul care era în interior.

Își pune o mănușă pe mână și se apleacă pentru a-i verifica pulsul. Nu simte nimic.

— A murit, spune cu răceală.

Își scoate telefonul mobil și formează numărul de la birou, anunțându-i pe medicii din subordinea ei și pe tehnicieni să vină. În timp ce se întoarce cu fața spre ofițerii din spatele ei, ceva îi atrage atenția. Ceva la chipul care se uită la ea de jos pare ciudat. Își folosește mâna înmănușată pentru a-i șterge sângele de pe chip și îl întoarce ușor pentru a-l privi drept în față. Când se uită în ochii verzi ai acestui bărbat, simte cum i se oprește inima. Mâinile îi bâjbâie pentru a-i ridica de pe abdomen tricoul negru, căutând

rana provocată de împușcătura anterioară a lui Will și, în schimb, nu găsește decât carne netedă, nevătămată.

— Nu este el! spune, nevenindu-i să creadă.

Se prăbușește în șezut și se târăște cu spatele pentru a se îndepărta de acest străin. Pentru prima dată, morții o sperie.

— Bineînțeles că este el! spune Will și o apucă de umeri. Muller, ce vrei să spui?

Ea clatină din cap, simțind cum o cuprinde panica și strigă:

— Nu! Nu este! Nu este el, Will!

— L-ai recunoscut când stătea acolo în picioare. Am văzut asta. V-ați recunoscut unul pe celălalt.

— L-am recunoscut. Ne-am recunoscut. El era acolo. Dar nu și aici, nu și acum, explică și trage adânc aer în piept. Nu există nicio rană de glonț acolo unde l-ai împușcat.

Will își mișcă buzele ca să vorbească, dar nu iese niciun sunet. Privirea i se oprește asupra corpului fără viață de lângă el și este clar că încearcă să găsească logica celor ce se petrec aici.

— Este imposibil. L-am împușcat în piept.

— Dacă a fost o rană prin împușcare autoprovocată, unde este arma? Nu s-a împușcat singur. A fost împușcat de tipul care l-a aranjat pentru ca noi să-l găsim.

Ochii lui Will se plimbă încolo și încoace de la fața lui Wren la cea a cadavrului și invers. Își ridică privirea și arată brusc cu degetul spre un ofițer care stă în dreapta lor.

— Cercetați locul ăsta centimetru cu centimetru. Găsiți-l! Acum!

Polițiștii se împrăștie în direcții diferite.

Will o privește din nou pe Wren și cheamă un ofițer, care se grăbește să vină lângă ei.

— Condu-o pe doamna doctor Muller înapoi la Leroux și asigură-te că amândoi ies de aici în siguranță împreună cu medicii.

Wren deschide gura să protesteze, dar Will îi taie din nou vorba:

— Treaba ta s-a terminat. Du-te cu Leroux la spital.

Wren se ridică în picioare și îl strânge de braț înainte de a se răsuci să meargă înapoi prin vegetația verde și deasă, urmată de ofițerul care îi asigură protecția. În timp ce urcă pe potecă spre ambulanța parcată pe gazon, îi face semn cu mâna paramedicului.

— Vin acum, spune.

Medicul dă din cap, deschizând ușile ambulanței în care Leroux stă întins pe o targă. Acesta se ridică în șezut și îi aruncă o privire ușurată.

— S-a terminat? întreabă.

Wren clatină din cap, așezându-se lângă el pe bancheta îngustă. Ușile se închid cu zgomot, iar motorul pornește.

— Nu, răspunde încet.

Leroux îi caută privirea, dar aceasta alunecă încolo și încoace debusolată. În cele din urmă, ridică ochii spre Leroux și îi spune:

— A scăpat, John.

CAPITOLUL 35

Jeremy iese din mlaștina de la marginea proprietății sale și se oprește să-și tragă sufletul.

Vesta antiglonț de sub tricou i se freacă de pielea acoperită de sudoare. Nu vrea să mai poarte niciodată una din astea. Îl strânge și este sufocantă, dar este recunoscător că a funcționat atunci când a avut nevoie de ea. Inspirând aerul umed din jurul lui, își atinge cu degetele vânătaia de pe piept, care începe să se umfle și să se înroșească.

„Este preferabilă unei răni de glonț”.

Merge mai departe prin mlaștina groasă care se întinde în fața lui. Apa caldă îi îmbibă crăcii pantalonilor, lăsând pe ei un strat de noroi. Simte cum noroiul îi trage ghetele din picioare cu o aspirație adâncă, încercând să i le smulgă. Alungă cu mâna un nor de țânțari, iar aceștia se împrăștie pentru moment, doar pentru a se reîntoarce să roiască în jurul lui cu o fervoare sporită, gata să-l pedepsească pentru insolența lui cu un milion de înțepături care să îi provoace mâncărimi.

Nu va trece mult timp până când Wren va descoperi că trupul pe care l-a lăsat în urmă nu este al lui. Nu are nicio îndoială că, odată ce o va face, va pune totul cap la cap cu rapiditate. Este la fel de inteligentă cum și-o amintește și este motivată de o furie profundă.

I-a văzut-o sclipind în ochi când li s-au întâlnit privirile. La fel ca țânțarii care îl atacă fără milă acum, Wren era flămândă după sângele lui și înainte de asta, dar acum probabil că este insațiabilă. Dar a câștigat această

bătălie, iar în curând va câștiga și războiul.

Nu l-a putut împușca. I-a privit degetul mișcându-se ușor pe trăgaci, incapabilă să-l apese. Se întreabă dacă asta s-ar schimba acum. Se întreabă dacă ar ezita din nou, dacă i s-ar oferi iar șansa. Din păcate pentru Wren, nu va mai avea această șansă. În curând, va fi la sute de kilometri depărtare de locul acesta. În timp ce-și așază mai bine rucsacul pe umăr, își croiește drum printre copacii care îl apucă și îl zgârie. Nu există o potecă pe aici, dar își cunoaște destul de bine drumul. Tatăl său l-a adus odată aici pentru a încerca să vâneze aligatori. Bineînțeles, nu au prins niciunul.

Este perfect conștient de monștrii care împart acest spațiu cu el. În întuneric, ochii lor strălucesc ca în coșmaruri. Se mișcă sinuos prin noroi, cu cozile lor capabile să dogească un om mai repede decât orice armă. Ei sunt adevărații măcelari din mlaștină, nemiloși și însetați de sânge. Iar în seara aceasta, va fi unul dintre ei.

Soarele apune sub linia orizontului, iar sunetele nopții cresc sincronizate în timp ce el se îndreaptă spre drumul care se întinde înainte.

virtual-project.eu

violin

[1] În lb. ro. *Vârcolacii,* carte scrisă de Peter Haining și apărută în 1971, la editura Stein and Day (n.tr.).

[2] Amestecul călugărului (în lb. engl. în text) (n. red.).

[3] Petrecere în grădină la Palatul Buckingham (în lb. engl. în text) (n. red.).

[4] Nimic (în lb. sp. în orig.) (n.tr.).

[5] (Nu vă temeți de) Doamna cu Coasa (în lb. engl. în orig.) (n.tr.).

[6] În limba engleză, „wren” înseamnă pitulice (n.tr.).

[7] Argou pentru drogurile recreaționale sub formă de pulbere (n.tr.).

[8] Personaj din filmul *Masacrul din Texas,* regizat de Tobe Hooper (n. red.).

ALAINA URQUHART
MĂCELARUL DIN MLAȘTINĂ
virtual-project.eu